

பஞ்சாயத்து கருவு

தாடரைச்செல்வி

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தாமரைச்செல்லியின்
பச்சைவயல் கனவு

பச்சை வயல் கனவு

தாமரைச்செல்வி

சுப்ரம் பிரகாசலயம்
இல: 77, குமரபுரம்,
பரந்தன்.

பச்சைவயல் கனவு
(நாவல்)

தாமரைச்செல்வி
முதற்பதிப்பு :

ஒகஸ்ட், 2004

வெளியீடு :

சுப்ரம் பிரசுராலயம்

இல : 77, குமரபுரம்,
பரந்தன்

மேலுறை ஒளிப்படம் :

மிகுதன்

ஒளிப்படங்கள் (உள்):

செந்தீதாழன்

அச்சுப்பதிப்பு :

அந்தீவானம் பதிப்பகம்,

புதுக்குடியிருப்பு - 01

வடிவமைப்பு :

கருணாகுரன்

விலை :

250/-

இந்நாவலின்

அனுபவமும் உணர்வுமாய்

என் தந்தை வாழ்ந்து வரும்

கிளிநொச்சி மண்ணுக்கு

இந்த

“பச்சைவயல் கனவு”

சமர்ப்பணம்

இதுவரையில் தாமரைச்செல்வி படைத்த நாவல்களில் பச்சை வயல் கனவு என்ற இந்த நாவல் சற்று வித்தியாசமானது. பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்வுகளையும் இன்றுவரை நடந்த சம்பவங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரு பெரிய வரலாற்றை ஒரு நாவலுக்குள் அவர் எப்படி அடக்கி எம்மையெல்லாம் உள்வாங்கச் செய்தார் என்பது மிகவும் ஆச்சரியப்பட வேண்டிய விடயம். காழித்து வீடு போட்டு செல்வம் சேர்த்து உயர்ந்த குடும்பங்களின் குடியிருப்புக்கள் மீண்டும் காடாகிப் போன உண்மை வரலாற்றை படிக்கும் போது நெஞ்சில் முள் குத்துகிறது.

—க. இரத்தினசிங்கம்
266, ஜெயந்திநகர்
கிளிநொச்சி.

கிளிநொச்சி பிரதேசத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் குடியேறிய மக்கள் எதிர்கொண்ட கஷ்டங்களை இக்கதை மூலம் அறியமுடிகிறது. அவர்கள் காடுகளை கழனிகளாக்கிய விதமும் மலேரியா போன்ற நோய்களினால் பட்ட துன்பங்களும் வாழ்க்கை முறையும் நல்ல விதமாக சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

— கி. கனகையன்
முள்ளியவளை

கிளிநொச்சி பிரதேசம் பற்றி நாங்கள் அறியாத பல தகவல்களை இத்தொடர்கதை மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. மண்ணை நம்பி உழைத்த மக்களின் வாழ்க்கை இயல்பான நடையில் மனதை அழுத்தும் வண்ணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் நம் கண்முன்னே நடமாடுவது போன்ற உணர்வை இத்தொடர்கதை நமக்குத்தருகிறது.

— வேதநாயகம் தபேந்திரன்
சுண்டுக்குளி, யாழ்ப்பாணம்.

ஞாயிறு மாலையே இங்கு வெள்ளிநாதம் கிடைத்துவிடும் முதலில் படிப்பது பச்சைவயல்கனவு தொடர்கதையைத்தான். ஒரு மனிதனின் வரலாறு அவன் சார்ந்த மண்ணோடும் மனிதர்களோடும் சமூகப்பின்னணியோடும் அரசியல்நிகழ்வுகளோடும் எவ்வாறு இணைந்திருக்கிறது என்பதை தெளிவாகவும் இயல்பாகவும் இந்நாவல் சொல்கிறது.

—திருமதி . சிவாஜினி . ஜெயக்குமார்
லண்டன்.

ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் காத்திருந்து படிக்கவைத்தது கள்ளங்கபடமற்ற உழைப்பாளிகளான மக்களை சித்தரித்த விதமும் அவர்கள் வாழ்வு பற்றிய தகவல்களும் மண்ணின் வரலாற்றுடன் இணைந்து எம் மனங்களில் பதிந்து கொள்கிறது.

— சி. தாரணி
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

பச்சைவயல் கனவு

ஒரு காலத்தின் பதிவு

தாமரைச் செல்வி அவர்கள் எழுதிய பச்சைவயல் கனவு என்ற நாவல் எம் மனதில் பசுமரத்தாணி போல நிலைத்து நிற்கிறது. ஈழநாத்தத்தில் இந்நவீனம் தொடராக வந்தபோது, பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்தவுடன், பச்சை வயல் கனவு வரும் பக்கங்களைத் தேடுமளவிற்கு, மிகைபடக் கூறல், கற்பனை என்ற ஆபரணங்களைப் பூட்டாமல், இயல்பாக, அப்பட்டமாக உண்மைச் சேதியைச் சுவைபட—ஆன்மாவைத் தொடுமாப் போல எழுதியதில் எழுத்தாளர் எம் மனதில் நிறைந்து விடுகின்றார்.

— திருமதி பா. மகாணந்தராஜா
கப்புது , கரவெட்டி,
90-08-2004

கடந்த எம் விதியின் உயிரோவியம்

வெகுசன வாசிப்பில் கடந்த அரை நூற்றாண்டில் அதிகம் பிரபல்யம் பெற்ற நூற்றுப் பெண் எழுத்தாளர்களில் திருமதி தாமரைச்செல்விக்கும் காத்திரமான இடமுண்டு.

இவரது எட்டாவது வெளியீடாக வெளிவரும் 'பச்சைவயற் கனவு' ஈழநாடும் மக்கள் தினசரியின் வார இதழான வெள்ளிநாத்தில் தொடராக வெளிவந்தது. அது வெளிவந்து கொண்டிருந்த பொழுதுகளில் வெகுசன மட்டத்தில் மேலும் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களிடையே ஆர்வமூட்டும் வாசிப்பாக அதிக வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது.

ஒரு குடியேற்றத்திட்டமாக ஆரம்பித்த கிளிநொச்சி நகரின் சராசரி மனிதனுடைய வியர்வையையும், குருதியையும், அவலத்தையும் - தியாகத்தையும், அவற்றிலிருந்த மகிழ்வையும் - புரள்வையும் அதன் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் வரலாறு துக்களித்த விசித்திரமான அனுபவங்களினூடே இற்றை வரையிலும் பேசும் நெடுங்கதையாக இருக்கிறது இப்படைப்பு.

இந்த மண்ணின் மனிதர்கள் கடந்த விதியை மிகவும் அதன் இயல்புடன் எளிய மொழியில் எழுதுவது பேசுகிறது பச்சைவயற் கனவு. சுருதி சிதையாத இராகம் ஒன்றைக் கேட்பது போலக் கதை

சொல்லிச் செல்லும் இயல்பு தாமரைச்செல்விக்கு உண்டு. சுமையை நீக்கி ஒருகதை சொல்லியிடம் கதை கேட்பது போன்ற உணர்வைத் தருகிறது. அதுவே வெகுசன வாசிப்புக்குரிய படைப்பு மொழியின் தளமெனலாம். அந்த இயல்பை பச்சைவயற் கனவின் நாம் காணலாம்.

இவரது படைப்புகள் கோட்பாட்டு முறைகளால் அணுகப்படுபவை அல்ல. எந்த முடிவையும் தீர்மானத்தையும் முன்னிறுத்துபவையும் அல்ல. படைப்பு காலுந்நி நிற்கும் மனிதர்களுடைய வாழ்வை, வாழ்வின் நர்த்தனங்களை அதன் இழைகளை இனங்காட்டி கால அடிப்படையில் சம்பவங்களாக அடுக்கி அடுக்குகளை ஒருவடிவமாக நிறுத்துவது இவரது படைப்பின் இயல்பு. இந்த இயல்பில் குடியிருக்கும் படைப்பின் நேர்மை தீட்சண்யமானது. இது வாசகனை விசாரணைகளை வியாக்கியானங்களை தேடவைக்கிறது. பல முடிவுகளுக்கும் தீர்மானங்களுக்கும் போக வழிவிடுகிறது. இதுவே இப்படைப்பின் வளம். அதுவே பச்சை வயற் கனவின் பலமும் என்பேன்.

பச்சை வயற்கனவு, வாழ்ந்த தலைமுறைக்கு தாம் திரும்ப வாழ்வது போன்ற உணர்வைத் தருகிறது. புதிய தலைமுறைக்கோ முதன்முதல் ஒருசெடியை வேருடன் பிடுங்கி அதன் மர்மத்தை ஆராயும் ஒரு சிறுவனின் பரவசத்தைப் போன்றிருக்கிறது. இந்த மண்ணிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்களுக்கோ வாழக் கிடைக்காதுபோன தமக்கான வாழ்வை அதன் இரத்தமும் சதையுமான யதார்த்தத்தோடு வாழக்கிடைக்கிறது. இந்த மண்ணோடு பரிட்சையமற்றவர்களுக்கு வியத்தகு அனுபவத்தைத் தருகிறது. அவர்களை அழைத்து வந்து இந்த மண்ணில் இறக்கி விடுகிறது.

தாமரைச்செல்வி இந்தக் கதை நிகழும் மண்ணின் வரலாற்றின் ஒரு காலகட்ட வாழ்வின்னுடைய சாட்சியாய் நின்று கதை சொல்கிறார். அதுவே ஒரு காலகட்ட வாழ்வின் வரலாற்றுக்கான துணை ஆவணமாக இதனைச் சேர்க்க வைக்கிறது. தாமரைச்செல்வி என்ற கதை சொல்லி அனுபவ நேர்மையோடு

ஒரு காலத்தை பச்சை வயற்கனவின் மூலம் எதிர்காலத்திடம் கொடுத்திருக்கிறார் என்ற வகையில் இது கதையல்ல காலமும் என்பேன்.

இந்தப் பச்சை வயல்களுக்கு வாய்த்த அனுபவங்கள் தமிழில் வேறெங்கும் வாய்க்காதவை. சிறிய மண், சிறிய மக்கள் கூட்டம். ஆனால் வாழ்வின் அனுபவங்களோ சிறியவையே அல்ல. ஒரு வேளை இதுதான் பச்சைவயல்களில் ஒரு பட்சியாக திரிந்திருக்கக் கூடிய தாமரைச்செல்விக்கு ஒரு காலத்தை எமக்குத் தந்துவிட்டுப்போகும் முனைப்பைக் கொடுத்திருக்கக் கூடும் என எண்ணுகிறேன்.

பச்சைவயற்கனவு தன் அகலத்திற்கேற்ப ஆழமாக இருக்கிறதா? அது தன்னளவில் முழுமையானதா? என்ற கேள்விகள் எழலாம். எந்த ஆழமும் முழுமையும் முடிவான ஆழமும் அல்ல. முடிவான முழுமையும் அல்ல. பச்சை வயற் கனவு எதையும் தன்னோக்கு நிலையில் வாசகனுக்குத் திணிக்க முனையவில்லை. ஆசிரியர் சம்பவங்களை அடுக்கிப் போகும் விதத்திலும் மனிதர்களின் மனவோட்டத்தைச் சொல்லிப் போகும் பாங்கிலும் அவற்றில் மெளனத்திருக்கும் கேள்விகள் தர்க்கிகின்றன, விசாரணையிடுகின்றன, முரண்களுக்குப் பதிலைக் கேட்கின்றன. இந்த இடங்களிலெல்லாம் மெளனமே அதிர்வாய் ஆகின்றது.

காலமுமாகி காலத்தின் அதிர்வுமாகின் அதுபோதும் ஈழத்து இலக்கியத்தில் பச்சைவயற்கனவு என்ற இந்த நெடுங்கதை தன்னையும் ஒன்றாய் நிறுத்துவதற்கு.

- கு. கவியழகன்

சொல்ல விருட்புடி சில வார்த்தைகள்

கிளிநொச்சி பிரதேசத்துக்கென்று ஒரு நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது. யானைகளும் நுளம்புகளும் பாம்புகளும் உலவி வந்த இந்த அடர்ந்த காட்டுப்பிரதேசம் பிற இடங்களிலிருந்து இடுப்பில் நாலு முழுவும் தோளில் ஒரு துவாயுமாய் வெறும் கைகளுடன் வந்த மனிதர்களின் உழைப்பினால்தான் வளம் பெற்றது. வனப்பு பெற்றது. காடுகள் அழிந்து கழனிகளானதும் கட்டடங்கள் எழுந்து நியிர்த்ததும் வீடு வாசல் மா பலா தென்னை என்று சோலைகளானதும் இவர்களது உழைப்பினால்தான். அதிகம் கல்வி அறிவு பெற்றிராத இந்தப் பாமர மக்களின் உழைப்புத்தான் ஒரு பெரும் நகரமாக வடக்கின் நெற்களஞ்சியமாக கிளிநொச்சி உருவாக காரணமாயிற்று.

இந்த காட்டு மண்ணில் இவர்கள் கொட்டிய உழைப்பு, வைத்த நம்பிக்கை, வரித்துக்கொண்ட விசுவாசம், சிந்திய ரத்தம், வியர்வை, எதுவுமே வீண் போகவில்லை. பரந்து விரிந்து கிடந்த நிலமும், இரணைமடுக்குளமும் எத்தனையோ பேரின் வாழ்வுக்கு களம் அமைத்துத்தந்தது.

தென்மராட்சியின் ஒரு முலைக்கிராமத்திலிருந்து ஒரு மழைநாளில் வந்து இந்த மண்ணில் கால்பதித்தவர் எனது தந்தை. உழைத்து முன்னேறலாம் என்ற கனவோடும் நம்பிக்கையோடும் அவரின் மூத்த சகோதரர்களால் கூட்டி வரப்பட்டவர்.

வெறுங்கைகளுடன் வந்த இவர்கள் தமது உழைப்பின் மூலம் நல்ல வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டதை சின்ன வயதிலிருந்து பார்த்து வளர்ந்திருக்கிறேன். இவர்கள் போன்றே ஒவ்வொரு மனிதர்களும் பச்சை நிறக் கணவுகளோடேயே இங்கு வந்தார்கள். உழைத்தார்கள். கிளிநொச்சி பிரதேசத்தையே வளப்படுத்தினார்கள்.

இந்த உழைக்கும் கூட்டத்தினர் பலவகையில் எனது மனதைப் பாதித்தார்கள் இந்தப்பாதிப்புக்கள்தான் எனது பல படைப்புக்களில் பிரதிபலித்திருக்கிறது. அதிகம் நான் இவர்களைப் பற்றியே எழுதியிருக்கிறேன். எனினும் கிளிநொச்சி மண்ணின் வரலாறு பற்றி.... உழைக்கும் இந்த மனிதர்கள் பற்றி நாவல் ஒன்று எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் பலகாலமாகவே இருந்து வந்தது. கிளிநொச்சி நகரின் வளர்ச்சியோடு ஆனையிறவு முகாமின் வளர்ச்சியும் சமமாக எழுந்தபோது அதன் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளால் சகல அழிவுகளையும் கிளிநொச்சி நகரம் சந்தித்தது. வீடு வாசல் கட்டடங்கள் பயன்தரும் மரங்கள் என்று அத்தனையும் அழிக்கப்பட்டு மயானமாய் மாறிப்போனது சமீபகால வரலாறு. எவ்வளவு வேகமாய் எழுச்சி பெற்றதோ அதை விட வேகமாய் வீழ்ச்சியையும் இது கண்டது.

96 யூலை 26 ம் திகதி வீடு வாசல் வீட்டு ராணுவ தாக்குதலிலிருந்து உயிர்தப்ப காடுகள் நோக்கி ஓடிய அந்தக் கணங்களில் இந்நாவல் கருவாக மனதில் உயிர்ப்பு பெற்றது. ஸ்கந்தபுரத்தில் உறவினர் வீட்டு முற்றத்து மா மரத்தின் கீழே வெறும் தரையில் படுத்து வான் நட்சத்திரங்களை பார்த்திருந்த இரவுகளில் இந்நாவலின் சம்பவங்கள் மனதுக்குள் கை கோர்த்துக் கொண்டன.

நியிர்த்து எழுந்ததும் சரிந்து வீழ்ந்ததும் மீண்டும் எழு முயற்சிப்பதுமான வாழ்வு எங்களுக்கானது. எங்களின் வாழ்வுதான் இந்நாவலில் விரிந்து கிடக்கிறது. நான் சின்ன வயதிலிருந்து பார்த்து வளர்ந்த எனது நேசிப்புக்குரிய மனிதர்களே இங்கு பாத்திரமானார்கள். பச்சையாய் வளரும் பயிர்களிலும் கொத்துக் கொத்தாய் குலுங்கும் நெல்மணிகளிலுமே இவர்களது கணவுகள்

விரிந்திருந்தன.

அந்த கனவுகளை..... கனவுகள் தந்த சுகங்களை.... சுமைகளை.... மனதின் வலிகளை இதில் என்னால் இயன்றவரை பதிவு செய்திருக்கிறேன். எனது மனிதர்களின் கனவுகளை வாசகர்கள் தரிசிக்கும் முன்பாக நன்றியோடு சில வார்த்தைகள்.

அப்போது ஈழநாதம் வெள்ளிநாதத்துக்கு பொறுப்பாளராக இருந்த கு. கலியமுகன் வெள்ளிநாதத்தில் தொடராக வெளியிட ஒரு தொடர் கதை எழுதித் தரவேண்டும். என்று கேட்டுக்கொண்டபோது நேரமின்மை காரணமாக ஒப்புக்கொள்ள முடியாதிருந்தது. எழுதியே ஆக வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை அவருடன் சேர்ந்து சி. கருணாகரனும் ஏற்படுத்திய போது இந்த மனிதர்களின் கதையையே எழுதலாம் என்று தோன்றியது. இந்த இருவரினதும் தொடர்ச்சியான வேண்டுகோள் இல்லையாயின் இப்போதைக்கு இந் நாவலை என்னால் எழுத முடிந்திராது. எழுத வைத்த இவர்கள் இருவரும் முதல் நன்றிக்குரியவர்கள்.

என்னால் இயன்றளவு வரலாற்று தரவுகளை தேடி எடுத்து வைத்துக்கொண்டு இந்நாவலை 2003ம் ஆண்டு ஜனவரி முதலாம் திகதி எழுத ஆரம்பித்தேன். முதல் ஆறு அத்தியாயங்களை எழுதி வெள்ளி நாதத்துக்கு என் கதை பற்றிய அறிமுகத்துக்கும் ஆசிரியர் குழுவின் அபிப்பிராயத்துக்குமாக அனுப்பிவைத்தேன். ஆறு அத்தியாயங்களையும் பார்த்துவிட்டு வெள்ளிநாதத்தில் தொடர்கதை ஆரம்பமாகவது பற்றி வண்ணத்தில் விளம்பரம் வெளிவரச் செய்தார்கள். எனது படைப்பின் மீது அவர்கள் வைத்த நம்பிக்கை எனது எழுத்தில் அதிக கவனம் செலுத்த ஊக்குவிப்பைத் தந்தது.

தொடர்கதைக்காக ஒரு பக்கத்தையே ஒதுக்கி அதற்கு பயஸின் ஓவியங்களையும் பொருத்தமான புனைபடங்களையும் இணைத்து மிக நேர்த்தியாக வெளிவரச் செய்த வெள்ளி நாதம் ஆசிரிய பீடத்துக்கு என்றைக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகும். 34 வாரங்கள் வாசகர்களை கதையுடன் ஒன்றிப் போக வைத்ததில்

ஓவியர் பயஸிற்க்கும் பொருத்தமான புனைப் படங்களை எடுத்துக்கொடுத்த படப்பிடிப்பாளர்களுக்கும் பெரும் பங்கு இருக்கிறது.

இவர்களுக்கும் இந்நாவலுக்கு முன்னுரை எழுதித்தந்த கு. கலியமுகனுக்கும், மேலுறை ஒளிப்படம் எடுத்துத்தந்த மிகுதனுக்கும், இந் நாவலை கணினியில் வடிவமைத்துத் தந்த நெ. சுபா அவர்களுக்கும், சிறந்தமுறையில் அச்சிட்டுத் தந்த அந்திவானம் பதிப்பகப் பணியாளர்களுக்கும், இந்நாவலை நூல் வடிவில் வெளிக்கொணரும் பொறுப்பை ஆர்வத்துடன் ஏற்று வடிவமைப்புச் செய்து அழகிய நூலாய்த் தந்திருக்கும் சி. கருணாகரனுக்கும் எனது நன்றி உரியதாகிறது.

இம் மண் சார்ந்த ஒரு நாவலை என் தந்தை வாழ்கின்ற காலத்திலேயே எழுதக்கிடைத்த இச்சந்தர்ப்பத்தை என் படைப்புலக வாழ்வின் பெரும் மகிழ்வாக உணர்கிறேன்.

நன்றி
வணக்கம்.

75. குமரபுரம்
பரந்தன்

தாமரைச்செல்வி
04 - 08 - 2004

அத்தியாயம் 01

நீண்டநாட்களின் பின் காலை நேர வானத்தை ரசனையுடன் பார்த்தார் சிவப்பிரகாசம். சில நாட்கள் சுகயீனமாய் இருந்த உடல் இன்று கொஞ்சம் தென்பாய் இருக்கிறது. படுக்கையில் படுத்திருந்தபடியே எதிரே பார்த்தார். கண்ணுக்கெட்டியவரை பரந்து கிடந்த நீல வானம் தூரத்தே பற்றைகளும் உயர்ந்த மரங்களும்... இடையே ஆல மரக் கிளைகளுக்கிடாக தெரியும் பொட்டுப் பொட்டான வெளிகள்.

அதன் வலது புறக்காணி சிறுபோக வயல் விதைப்புக்காக தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. நேற்றும் இரண்டு பேர் வரம்பு செதுக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். சித்திரை முடிய வைகாசியில் விதைப்புத் தொடங்கி விடும்.

இந்தக்கரும்புத் தோட்டம், ஸ்கந்தபுரம் பகுதி வயல்களுக்கு அக்கராயன் குளத்திலிருந்து தண்ணீர் வருகிறது. நெல் விதைத்து ஒரு மாதத்திலேயே பச்சை ஆடையை போர்த்தியது போல, நிலம் பரந்து கிடக்கும். அதைப் பார்க்கும் போது மனதுக்குள் ஏற்படும் பரவசம் தனியானது.

அது யாருடைய வயலோ... எவருடைய பயிரோ...

ஆனாலும் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான உணர்வை

அந்தப்பச்சை நிறம் அவருக்குள் ஏற்படுத்தும். கடந்த ஆறு வருடங்களாக இந்த வீட்டு விறாந்தையில் படுத்திருந்தபடியே அந்தப் பயிர்களின் வளர்ச்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். உரத்தடை, மருந்துத்தடை என்று அரசு விதித்திருந்த அத்தனை தடைகளையும் தாண்டி பயிர்கள் வளர்ந்து நெற்கதிர்கள் தள்ளிநிற்கும்.

உடம்பு ஆரோக்கியமாய் இருந்த நாட்களில் மாலை நேரங்களில் தெருக்கரை தாண்டி ஆலமரம் சுற்றி அந்த வயற்கரையில் நடந்து திரிந்திருக்கிறார். அந்த பச்சை நிற விரிப்பைப்பார்க்கும் போதெல்லாம் அவர் மனம் விம்மித்தணியும். ஊரில் உள்ள தனது வயற்காணிகள் நினைவுக்கு வரும். பொன்னாய் விளைந்த மண் முள்ளுப் படர்ந்து பற்றை பிடித்து காடு பற்றிக் கிடக்குமே என்று மனம் ஏங்கித்தவிக்கும்.

இப்போது ஆறேழு மாதங்களாக நோயின் வேகம் அவரைப் படுக்கையில் விழுத்திவிட்டது. படுக்கையில் இருந்தாலும் பார்வை மட்டும் தூர அந்தப்பச்சை நிறத்துக்காக துழாவும். பார்வையால் மட்டுமே பார்க்கமுடிந்த பச்சை நிறம்.

ஆறு வருடங்களாகிவிட்டது.

ஆனையிறவு முகாமில் இருந்து கிளிநொச்சி நோக்கிப் புறப்பட்ட இராணுவத்தின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வீடுவாசல் விட்டு ஓடி வந்து ஆறு வருடங்களாகிவிட்டது.

இடம்பெயர்ந்து ஓடி வந்த பிறகு எல்லாமே வெறுமையாகிவிட்டது போன்ற உணர்வு. இப்போது ஆனையிறவில் இருந்து இராணுவம் துரத்தப்பட்டுவிட்டது. சமீப நாட்களில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் ஊர் திரும்பும் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்தின. கனவு தானோ என்று நினைக்கும் அளவுக்கு ஒரு நம்பமுடியாத நிகழ்வாக A-9 சாலை

இன்று திறக்கப்படவிருக்கிறது. எத்தனை மாற்றம்.

வானில் இரைச்சலும் எறிகணை வெடிக்கும் அதிர்வுகளும் சூட்டுச்சத்தங்களும் இல்லாத அமைதி.

அவர் படுக்கையில் படுத்திருந்தபடியே தலையை மட்டும் மறுபக்கம் திருப்பிப் பார்த்தார். கிடுகுகளினால் வேய்ந்த நீளமான வீடு. மண் சுவர்பாதி எழுப்பி மீதிக்கு உரப்பைகளை விரித்து அடித்து அறைகளாக்கப்பட்டிருந்தது. முன்புற விறாந்தையின் இடது பக்கம் அவரது கட்டில். அரைச் சுவருக்கு மேலாக வானத்தையும் தூரத் தெரியும் பற்றைகளையும் ஆலமரத்தையும் அடுத்துள்ள வயலையும் அவரால் பார்க்க முடிந்தது. புழுதி பரவ நீண்டு கிடக்கும் தெருவையும் அதில் பயணிக்கும் மனிதர்களையும் கூட பார்க்கமுடிந்தது. படுக்கையில் கிடக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுத்தும் துயரை மறக்க இந்தக் காட்சிகள் தான் அவருக்கு உதவியாய் இருக்கின்றன.

அவரை அன்போடு கவனித்துக் கொள்ளும் குடும்பத்தவர் அவருக்கு எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. மனைவி, பிள்ளைகள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் என்று அவரைச் சுற்றிலும் சத்தமும் சந்தையும் தான். நான்கு குடும்பங்களும் வசிக்கக்கூடிய வீடாகவே அவர்கள் போட்டுக் கொண்டார்கள். 96 யூலை 26 இல் கிராமமே கதறிக்கொண்டு ஓடிவந்ததை இன்னமும் மறக்கமுடியவில்லை. ஆனையிறவு இராணுவ முகாமுக்கு அருகே அவர்களது கிராமம் இருந்ததனால் அவர்கள் பட்டதுயரம் கொஞ்சமல்ல.

83 ம் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பித்த துயரது. காணி பூமி கல்வீடு வளவு, மா, பலா, தென்னஞ்சோலை என்று வாழ்ந்த அரச வாழ்வு எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அழிந்து யூலை 26 உடன் முற்றாக அழிந்துபோனது. தன் உழைப்பால் மட்டுமே உயர்ந்த வாழ்வையும் செல்வாக்கையும் பெற்றுக் கொண்ட சிவப்பிரகாசம் என்ற மனிதரின் கம்பீரமான வாழ்வும் சரிந்து

போனது. 15 மைல் ஓடி வந்து ஸ்கந்தபுரத்தில் நின்று மூச்சு விட்டார்கள். ஊரை விட்டு ஓடி வந்ததில் உடைந்த மனது மீண்டும் எழச் சிரமப்பட்டது.

இன்றைக்கு...

மழையின் மெல்லிய சாரலின் இனிமையாய் ஊர் திரும்பும் நம்பிக்கை. இன்றைக்கு A-9 பாதை திறக்கப்பட இருக்கிறது. மனதுக்குள் பரபரப்பு வானொலிச் செய்தி கேட்க வேண்டும். வானொலி சொல்லும் செய்திகளை உடனுக்குடன் அவரின் காதில் சத்தமாகச் சொல்லிப் புரிய வைப்பதில் சாந்தன் கெட்டிக்காரன்.

வாசல் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினார்.

சாந்தன் படலையைத்திறந்து சைக்கிளில் இரண்டு பெரிய தண்ணீர் கான்களைக்கட்டிக்கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

குடிப்பதற்கான நல்ல தண்ணீரை கரும்புத்தோட்டத்துக் கிணற்றில் அள்ளி வருகிறான். 20 வயதுப்பிள்ளை இப்படித் தண்ணீர் சுமந்து வருவதில் வெட்கப்படமாட்டான். சாந்தன் மீது அவருக்கு எப்போதுமே வாஞ்சை அதிகம். முகத்தின் சாயலில், சில செயல்களில் எப்போதோ ஒரு பிறவியாகத் தோன்றும். அவருடைய இருபது வயது இளமைக் காலத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருப்பவன். தன் மகனை விட, இந்தப் பேரனே தன் மனதுக்கு நெருக்கமானவனாக இருப்பதாய் எப்போதும் அவர் உணர்வதுண்டு. இவனுக்கு அடுத்தவனான சகீலனுக்கு துருதுருப்பு அதிகம். பாதை திறக்கும் நிகழ்வுக்கு போகப் போவதாய் சகீலன் புறப்பட்டபோது சாந்தன் தடுத்தான்.

“சும்மா ஆட்களை அங்க விடமாட்டினம். நீ போய் வீணாய் அலையப்போறாய்.”

“நீ போகாட்டி விடு. நான் போகப் போறன்.”

“எதுவரைக்கும் போவாய்.”

“பளை வரைக்கும் போயிட்டுத்தான் வருவன்.”

சகீலன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு நேற்றே போய் விட்டான்.

நேற்று கிளிநொச்சிக்குப் போனவன் இன்று ஆனையிறவு கடந்து பளைவரை போவானோ தெரியவில்லை. நாளை அவன் வரும்போது நிறைய புதினங்கள் கொண்டு வருவான்.

பாதை திறப்பு என்பது எத்தனை பெரிய விஷயம். மூச்சடைத்துக்கிடக்கும் இருட்டு அறையின் யன்னல் திறந்தது மாதிரி.

பாராசக்தி கையில் சாப்பாட்டுத் தட்டுடன் அருகில் வந்தான்.

முத்தவன் முருகானந்தன் அவரை சற்று உயர்த்தி தாங்கிப்பிடிக்க அவள் இடியப்பத்தை அவர் வாய்க்குள் சிறிது சிறிதாக வைத்தாள்.

நரைத்த தலையும், சுருக்கம் விழுந்த முகமுமாக இருந்தவளைப் பரிவோடு பார்த்தார். குழந்தையைப் பராமரிப்பது போல பராமரிக்கிறாள்.

நாற்பத்தியெட்டு வருடங்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்த வாழ்க்கை. கண்களில் பனிப்படலமாய் நீரின் துளிப்ப்பு.

அவரின் வாய்கழுவி துடைத்து அவரைப் படுக்க வைத்து விட்டு அவள் தட்டுடன் போக அவர் களைப்போடு படுத்துக்கொண்டார்.

சிறிது புரண்டபோது முருகானந்தனும் அடுத்தவன்

விக்கினேஸ்வரனும் வாசலில் நின்று யாருடனோ கதைப்பது தெரிந்தது.

“திரும்பவும் ஊருக்குப் போகவேணும் எண்டு ஐயா ஒரே கேட்டபடி, எங்கட ஊரில் இப்பதான் வெண்புறா வந்து மிதிவெடி, கண்ணிவெடியளை எடுத்து துப்பரவு செய்யினம். அதுக்குப் பிறகுதான் ஒரு கொட்டில் போட்டுப் போகலாம். இப்ப பரந்தன் சந்தியில் தான் கொஞ்சம் ஆள் நடமாட்டம் இருக்குது. இவற்ற ஆசைக்கு கெதியாய் குமரபுரத்துக்கு போயிடவேணும்.”

கண்ணைச் சுருக்கி கூர்ந்து பார்த்தார். யாருடன் பேசுகிறான் என்று தெரியவில்லை.

“ஐயா ஒரே படுக்கைதான். இங்க உள்ளுக்கு வாங்கோ”

ஐயா.... ஐயா.... உங்களைப் பார்க்க விநாசி மாமா வந்திருக்கிறார்.”

விநாசி என்ற பெயர் அவர் காதில் விழுந்ததும் நெஞ்சம் ஒரு தடவை பலமாக துடித்தது. கண்கள் பரபரப்புடன் எதிரே துழாவினது.

அந்த ஒல்லியான உருவம் அருகே வந்து நிற்க. “விநாசி! ” அவரின் மெலிந்தகுரல் நடுக்கத்துடன் ஒலித்தது. கண்களை வெட்டிக் கூர்ந்து பார்த்தார்.

“விநாசி! என்ன உன்ர கோலம்” மனம் பரிதவித்து பதறியது.

“சிவம்” வந்தவர் உடைந்து போய் அழுகையில் குலுங்கினார். படுக்கையிலிருந்தவரின் கைகளை தடவிவிட்டார். அவர் இமைக்காமல் விநாசியையே பார்த்தார்.

தலை நரைத்து கண்கள் ஓடுங்கி மெலிந்த முகத்தில் ஏராள கவலை வரிகளுடன் மிக ஏழ்மைத்தோற்றத்தில்.....

அய்யோ... விநாசி... அவரால் தாள முடியவில்லை. ஆறு வருடங்களில் இத்தனை முதிர்வா... இத்தனை தளர்வா... காலத்தின் துயர்கள் அந்த கலைஞனின் முகத்தில் இத்தனை வரிகளையும் தீட்டிவிட்டதா...

அந்த நாட்களில் விடிய விடிய ஆடும் கூத்தில் மணி மகுடம் சூடி, பட்டாடை அணிந்து காத்தவராயனையே கண் முன்னே நிறுத்தும் அந்த விநாசியா இது....

இந்த மூப்பு இந்த தளர்வு தனக்கும் தானே என்ற எண்ணம் திடுக்கென்று எழுந்தது. இருவருக்கும் ஒரே வயதுதானே.

“எப்பிடி இருக்கிறாயடா”

“ஏதோ இருக்கிறேன்” உலகத்து விரக்தியெல்லாம் அந்தக்குரலில் ஒலித்தது.

“காயப்படாத மனிசருமில்லை. காயப்படாத மனங்களுமில்லை.”

இடப்பெயர்வோடு நன்றாய் நொந்து போனானோ... நீண்ட நாட்களுக்குப் பின், பார்த்தது... தமது நிலைமைகளை ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். பேச்சின் இடையே விநாசி சொன்னார்.

“எங்கட கார்த்திகேசரும் கடுமையாய் இண்டைக்கோ நாளைக்கோ எண்டு கிடக்கிறாராம். சாவகச்சேரியிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து போய் யாழ்ப்பாணத்தில் பிள்ளையளோட இருந்தவர், சாவகச்சேரியில் அவற்ற வீடு வாசலெல்லாம் இடிஞ்சு போயிட்டோதாம்.”

விநாசியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அவருக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. இங்கே உழைத்து இங்கேயே வீடு வாசல் என்று தேடிய தனது சொத்தும் தங்கவில்லை. இங்கு உழைத்து சாவகச்சேரியில் வீடு வாசல் தேடிய கார்த்திகேசுவின் சொத்தும் நிலைக்கவில்லை. கடவுளே....

நெஞ்சின் ஆழம் வரை வலித்தது.

நூற்றாண்டின் முக்கால் பங்கு காலம் போய்விட்டது.

இந்த விநாசி, கார்த்திகேசு இன்னும் எத்தனை பேர்.... எங்கெங்கோ பிறந்தவர்களை இந்த கிளிநொச்சி மண்தான் ஒன்றிணைத்தது. வாழ்ந்ததும் நிமிர்ந்து எழுந்ததும் சரிந்து விழுந்ததும் இந்த மண்ணில் தான்.

இன்றைக்கு ஒவ்வொரு திக்கிலும் சிதறிப்போன நிலையில் மிஞ்சியிருப்பது. மனப்பாரம் மட்டுமே.

எல்லோரினதும் கடைசிக்காலமா இது....

விநாசி கதைத்துவிட்டுப் போன பிறகும் அந்த அதிர்வு வெகுநேரம் வரை மனதில் இருந்தது.

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டார்.

“அப்பப்பா..... அப்பப்பா.. ”

எங்கோ தூரத்தில் சாந்தனின் குரல் கேட்டது.

கண்களைத் திறக்கத்தோன்றவில்லை.

நீண்ட தூரம் ஓட்டப்பந்தயத்தில் வேகமாக ஓடி இலக்கை எட்டப்போகும் நேரக் களைப்பு...

மறுபடி “ அப்பப்பா..... அப்பப்பா.. என்ற பதட்டக்குரல். அவர் மெதுவாய் கண்களைத்திறந்தார்.

மிக அருகாமையில் தெரியும் சாந்தனின் பரிவான முகம். அந்த முகத்தை உற்றுப்பார்த்தார்.

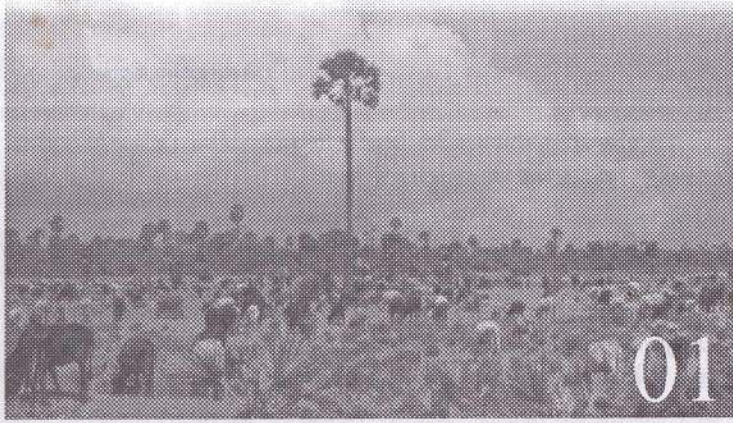
இவன் எனது இன்னொரு விம்பம்.

எங்கோ தென்மராட்சியில் ஒரு மூலைக்கிராமத்தில் பொறுப்பில்லாமல் திரிந்த நான் இருபது வயதில் தானே இந்த கிளிநொச்சிமண்ணில் கால் வைத்தேன்.

ஐம்பத்தைந்து வருசம் இருக்குமா...

இருக்கும்.

அது இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த வருடம்.

அத்தியாயம் 02

“சிவம்... சிவம்.... டேய் சிவத்தான்”

கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டு ஆச்சி அலுத்துப்போனாள். வளவு முழுக்கதேடினாள். வெய்யில் மறைகின்ற நேரமாகி விட்டது. மத்தியானம் ஓடியல் புட்டும் நெத்தலி மீன் குழம்பும் சாப்பிட்டுவிட்டு தலைவாசல் திண்ணையில் சிறிது நேரம் படுத்திருந்தான்.

ஆச்சி மூலை வளவில் ஆட்டுக்கு குழை ஓடித்துப் போட்டு விட்டு வந்து பார்த்தால் படுத்திருந்தவனைக் காணவில்லை.

இன்னமும் வரவில்லை. ஆச்சி பனை ஓலையால் அடைத்திருந்த வேலிக்கு மேலாக எட்டிப் பக்கத்து வீட்டைப் பார்த்தாள்.

“அக்காள்..... அக்காள்”

சத்தமாய் குரல் வைத்தாள்.

“அக்காள்! உவன் சிவத்தானைக் கண்டியே...”
இஞ்சை வரேலையடி எங்க போனவனாக்கும்.”

“போன இடம் சொன்னால் நான் ஏன் தேடப்போறன். தரவைக்குப் போய் மாடுகளை சாய்ச்சக் கொண்டு வரவேணும்

இவனைக் காணேல்லை. எக்கணம் மனிசன். வந்து கொல்லப்போகுது.”

“அவன் எங்க போறது. புளிவெட்டைக்குத்தான் விளையாடப்போயிருப்பான்.” என்றாள் செல்லாச்சி.

“போற இடம் சொல்லியிட்டுப்போறேல்லை...” ஆச்சிக்கு யோசனையாய் இருந்தது.

“ணைய் ஆச்சி...”

வாசல் படலையில் குரல் கேட்டது.

எட்டி நடந்து ஆச்சி முற்றத்துக்கு வந்தாள். இருப்பிலிருந்து நழுவும் துண்டை கையால் இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நடராச நின்றுான்.

“என்னடா பெடியா”

“சிவம் அண்ணை புளி வெட்டையில் கிளித்தட்டு மறிக்கிறார். விளையாடிப்போட்டு பொழுதுபட தரவைக்குப்போய் மாடுகளைச் சாய்ச்சக் கொண்டு வாறாராம். சொல்லிவிடச் சொன்னவர்.”

ஆச்சிக்கு கோபம் வெடித்துக் கொண்டு கிளம்பியது.

“இருவது வயதாச்சு. இன்னமும் விளையாட்டே...”

“ஓம் ஆச்சி. கிளித்தட்டில சிவம் அண்ணையிட்ட ஒருதரும் உச்ச ஏலாது. இப்பவே நாலு பழம் எடுத்திட்டார்.”

ஆச்சியின் கோபம் புரியாமல் நடராச சந்தோசத்தோடு விபரித்தான்.

“விளையாட்டுப் பார்க்க நான் போறன். அப்புட்டச் சொல்லிவிடணை”

நடராச திரும்பி ஓடிப்போனான். ஒழுங்கையில் புழுதி பறந்தது. ஆச்சி ஒரு நிமிடம் படலையடியிலேயே தயங்கி நின்றாள். பிள்ளையின்போக்கு கவலையைத்தந்தது. மாட்டுச் சவாரி அல்லது கிளித்தட்டு மறிப்பு இவைகளை விட்டால் அவன் வேறொன்றும் செய்வதில்லை. அப்பு தட்டத்தனியே தோட்டத்தறையில் நின்று பாடுபடுகிறாரே என்ற எண்ணம் வருவதில்லை. கல்லுமுலைக்குப்போய் தன்னால் தோட்டம் செய்ய முடியாது என்று சிவம் சொல்லிவிட்டதில் ஆச்சிக்கு மிகுந்த மனவருத்தம். இருக்கின்ற 20 பரப்பு வயலையும்

அப்புலோடு போய் கவனித்துக்கொள்ளமாட்டான்.

இவனை என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை
“என்னடியாத்த சிவத்தான் வந்திட்டானே”

வேலிக்கு மேலால் செல்லாச்சி அக்காளின் குரல்
கேட்டது.

“இல்லை அக்காள் அவன் அங்க கிளித்தட்டு
மறிக்கிறானாம். வரேக்க மாடுகளைக் கொண்டு வாறானாம்.”
ஆச்சி அவிழ்ந்த தலைமயிரை அள்ளி உயர்த்தி முடிந்து கொண்டு
பனைமட்டையினால் வரிந்திருந்த குசிணிக்குள் நுழைந்தாள்.
அன்னம் தேநீர் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பதினெட்டு வயதாகிற இவளுக்கு இன்னமும்
கலியாணம் செய்து வைக்க முடியவில்லையே என்ற கவலை
நெஞ்சில் பெரு நெருப்பாய் எரிந்தது. வண்டிக்கார
சின்னையனுக்கு அன்னத்தை கட்டிக்கொடுக்க பேச்சு நடக்கிறது.
சின்னையன் கள்ளுக்குடிப்பதாக யாரோ கதைத்தார்கள். என்று
சிவத்துக்கு இதில் அவ்வளவு விருப்பம் இல்லை.

இந்த இடமும் தட்டிப்போய் விடுமோ என்று ஆச்சிக்கு
பயம் வந்துவிட்டது. எப்பத்தான் இந்தப் பெட்டைக்கு ஒரு பலன்
வரப்போகுதோ என்று ஏக்கமாய் இருந்தது.

பளபளவென்று மினுக்கிய முக்குப்பேணியில் தேநீரை
ஊற்றி அன்னம் ஆச்சியிடம் நீட்டினாள். ஒரு துண்டு பனங்கட்டியும்
கொடுத்தாள்.

“இந்தா. தேத்தண்ணியைக் குடியினை”

குசினிவாசல் குந்தில் ஆச்சி அமர்ந்து கொண்டு தேனீரை
பனங்கட்டியுடன் குடிக்கத் தொடங்கினாள்.

முக்குத்தி மின்னிய மகளின் முகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க

ஆச்சிக்கு ஆற்றாமை பொங்கியது. கறுப்பு நிறமென்றாலும்
களையான முகம். எண்ணெய் வைத்து படிய இழுத்து
கொண்டை முடிந்திருந்தாள். காது மடலில் வாளி, முத்து வைத்த
முருகு கட்டை, காதுப்பூ, தோடு என்று வரிசையாக
போட்டிருந்தாள். எல்லாம் மூத்தவன் கொண்டு வந்து தந்த
காசில் அப்பாத்துரை பத்தரிடம் சொல்லி செய்வித்தது.
இவளுக்கு ஒரு கலியாணம் ஒப்பேறுதில்லையே என்ற
கவலைதான். ஆச்சிக்கு.

மனிசனுங்கிடந்து மண்கொத்திக் கஸ்ரப்படுகுது.
மூத்தவன் அங்க கிளிநொச்சிக் காட்டுக்க கிடந்து வயல்செய்து
காய்து. ஆர்தான் முன்னுக்கு நிண்டு பேசிறது.

ஆச்சி குறுக்குக்கட்டின சேலையை இன்னும் இறுக்கி
முடிந்தபடி காதுக்கடுக்கன் ஆட எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

வெய்யில் நன்றாக மறைந்து விட்டது.
வீட்டுக்குப்பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்த அட்டாளையில்
ஓலைப்பாயில் பனாட்டுக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. அது
அன்னத்தின் வேலை.

ஆச்சி முற்றத்தில் நின்று படலையைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்த போதே அப்பு மண்வெட்டி கடகத்துடனும் சேறு
அப்பிய கால்களுடனும் உள்ளே வந்தார். ஆச்சி சட்டென்று
பின் பக்கமாய் போய்விட்டாள். அப்பு கிணற்றடிக்குப் போய்
கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்து திண்ணையில் அமர்ந்தார்.

“இந்தாணை அப்பு தேத்தண்ணி”

அன்னம் தேநீர் கோப்பையையும் பனங்கட்டியையும்
கொடுத்தாள்.

“எங்க பிள்ளை ஆச்சியை காணேல்ல”

“ஆடு கட்ட பின்வளவுக்கு போட்டா”

“இவன் சிவத்தான் மாடு சாய்ச்சுக்கொண்டு

வரேலையே”

“வந்திடுவார் அப்பு இன்னும் பொழுது படைலத்தானே”
அன்னம் தயங்கியப்படியே சொன்னாள்.

“என்னத்த வாறது அங்க வெட்டையில நிண்டு கிளித்தட்டு மறிக்கிறானாம். உவன்ரவயதில் ‘முத்தவன்’ எங்களுக்கு பிறந்திட்டான். இவன் கிளித்தட்டு மறிச்சுக் கொண்டு திறியுறான். எல்லாம் தாய் குடுக்கிற இடம். கண்ட கண்ட பெடியளோடதான் விளையாட்டு, இண்டைக்கு வரட்டும்.”

அப்புவுக்கு கோபம் வந்துவிட்டால் தன்பாட்டில் புறுபுறுத்துக் கொண்டேயிருப்பார். முன்னால் நிற்க ஆச்சிக்குப் பயம். அதனால் தான் ஏதாவது சாட்டு வைத்து எட்டியே நின்று விடுவாள்.

நாலைந்து பெண்கள் தலையில் கடகங்களுடன் விசக்விசக்கென்று ஒழுங்கையில் நடந்து போனார்கள். அப்பு கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு

“இண்டைக்கு புதன்கிழமையல்லே கொடிகாமம் சந்தைக்குப் போயிட்டு வருகுதுகளாக்கும் வண்டில் கிடைக்காமல் நடந்து வருகுதுகள் போல. பிள்ளை! உவள் சின்னாச்சி போறாளோ பார்”

அன்னம் படலையடிக்குப் போய் ஒழுங்கையை எட்டிப்பார்த்தாள்

“ஓம் அப்பு போறா. கூப்பிட்டே”

“வேண்டாம் மோனை. நான் காலமை போய் கதைக்கிறேன். அண்டைக்கு யாவாரத்துக்கெண்டு என்னட்டை அஞ்சுருவா கைமாத்தாய் வாங்கினவள் இன்னும். தரேலை. நான் கேட்டாலும் எண்டு எட்டி எட்டி நடந்து போறாளாக்கும்,

சின்னய்யன் வண்டில் ஓடி உழைச்சுக்கொண்டு வந்து வீட்ட குடுக்கிறேலையாக்கும்.”

அன்னத்தின் முகம் ஒரு வினாடியில் வாடிப்போனது. சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றாள். வேலிக்கு மேலாக அவள் பார்வை பாய்ந்தது. விளக்குக் கொழுத்திற நேரமாச்சு. இந்த அண்ணையைக் காணேல்லை.

இண்டைக்கு வந்து பேச்சு வாங்கப் போகுது.

அன்னம் கவலையுடன் ஒழுங்கையைப் பார்த்தாள். அப்பாடா.. தூர் வருவது சிவம் தான்.

கழுத்து மணி அசைய சிவலையும் வெள்ளையும் வந்து கொண்டிருந்தன. குதிரை போன்ற கம்பீர நடை. செங்காரிப் பசுவும் சிவப்பிப்பசுவும் தொடர்ந்து வந்தன. முழங்காலுக்கு மேலாக நாலுமுழுவேட்டியை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு கையில் நீள்கம்புடன் சிவம் அவசரமாய் நடந்து வந்தான். முகத்தில் வேர்வைத்துளிகள் படிந்திருந்தன. மெல்லிய உயரமான தோற்றம், சம்ப நாட்களாய் அதிக கவனம் செலுத்தி வளர்க்கப்பட்ட இளம்சை. நாடியில் ஒரு சிறு கறுப்பு பொட்டு மச்சம். தலை கலைந்து நெற்றியில் பாதியை மறைந்திருந்தது.

பொழுது இருள்வதற்குள் குறைந்தது அப்பு தோட்டத்திலிருந்து வருவதற்குள் வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும் என்ற அவசரம் அந்த நடையில் இருந்தது. படலை கடந்து உள்ளே வரும் போதே அப்புவின் செருமல் சத்தம் கேட்க ‘பக்’ கென்றது. தலை குனிந்தபடி மாடுகளை அவைகளுக்குரிய கொட்டில்களுக்குள் கட்டிவிட்டு வீட்டைச் சுற்றிப்போய் குசினியின் பக்கத்து தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்து விட்டான்.

அந்த நேரத்தில் கையில் ஒரு சாக்கு முடிச்சுடன் வேலாயுதம் உள்ளே நுழைந்தான். அவனது வருகை அந்த

குழ்நிலையை சட்டென்று இலகுவாக்கியது.

“இஞ்ச... முத்தவன் வாறான். வா மோனை...”

அப்பு எழுந்து போய் கையில் கொண்டு வந்திருந்த சாக்கு முடிச்சை வாங்கிக் கொள்ள வேலாயுதம் களைப்புடன் திண்ணையில் அமர்ந்தான்.

“எப்பமோனை, கிளிநொச்சியிலிருந்து வெளிக்கிட்டனி”
ஆச்சி வாஞ்சையோடு கேட்டாள்.

“காலமை வெளிக்கிட்டனானை வண்டில் ஒண்டும் கிடைக்கேலை. மத்தியானம் கரிக் கோச்சியில வந்து சாவகச்சேரியில் இறங்கி நாலுகட்டை நடந்து வாறன். இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைச்சிருக்காமெண்டு வழியெல்லாம் சனம் கதைச்சுக் கொண்டிருக்குதுகள். எனக்கு நாலு நாளாய் காய்ச்சல் குணமாய் இருந்தது. அதுதான் வந்திட்டன்.”

“அய்யோ உதுக்குத்தான் அந்தக் காட்டுக்க போகாத எண்டனான்.”

“இஞ்ச நீ ஒப்பாரி வைக்காத. பேசாமலிரு”

அப்பு அதட்டி விட்டு வேலாயுதனுக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்தார். வேலாயுதம் கிளிநொச்சிக்குப் போவதில் அவருக்கும் கூட அவ்வளவு விருப்பமில்லைத்தான். சாவகச்சேரி தாண்டி எந்த இடமும் அவர்கள் அறிந்ததில்லை. கிளிநொச்சிக்குப் போறன் என்று மூன்று வருசத்துக்கு முன்பு வேலாயுதம் கேட்டபோது யாரும் சம்மதிக்கவில்லை.

ஆச்சி குரல் வைத்து அழவே தொடங்கிவிட்டாள்.

அடர்ந்த பற்றைகளும் உயர்ந்த மரங்களும் உள்ள காட்டுப்பிரதேசம். யானைகள் உலவும், நுளம்புகள் பறக்கும்

பிரதேசம் என்ற அளவில் தான் அவர்கள் கிளிநொச்சிப் பற்றி அறிந்திருந்தார்கள்

ஆனால் அவர்களை சமாதானப்படுத்தி பிடிவாதமாய் வேலாயுதம் கிளிநொச்சிக்குப் போய்விட்டான்.

போனவருஷம் மாரிக்கு குத்தகைக்கு காணி எடுத்து விதைத்தது என்று நெல் மூட்டைகளை மாட்டுவண்டிலில் கொண்டு வந்து தந்தபோது அவர்களாலும் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. இங்கே ஊரில் இருக்கும் வயல்களில் விளையும் நெல் அவர்களுக்கு போதுமானதாய் இருந்ததில்லை. “யானைக்காடு மோனை கவனமாய் இரு” என்று நூறு தரம் திருப்பித் திருப்பி சொல்வார்கள்.

திண்ணையிலிருந்த வேலாயுதத்திடம் அப்பு சிவத்தைப் பற்றிய முறைப்பாடுகளை வரிசையாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வேலாயுதம் கடைசியாச் சொன்னான்.

“என்னோட அவனையும் கிளிநொச்சிக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறன். அங்க வந்து அவனும் என்னோட சேர்ந்து உழைக்கட்டும்.”

ஒரு நிமிடம் அங்கே அமைதி நிலவியது. ஆச்சி கவலையோடு அப்புவைப் பார்த்தாள்.

அந்த அமைதியை கிழித்துக்கொண்டு சிவத்தின் குரல் முணு முணுப்பாய் கேட்டது

“கிளிநொச்சிக்கு நான் போகமாட்டன் என்னால் ஏலாது.”

அத்தியாயம் 03

நரிப்பிட்டிக்குளம் அந்த ஆவணி மாதத்தில் பெருமளவு வற்றிப் போய்க் கிடந்தது. நடுவே சிறிதளவு தண்ணீரே இருந்தது. வடக்குக் கரையில் நாலைந்து புளியமரங்கள் கிளை பரப்பி நின்றன. தெற்குப் பக்கம் தரவைவெளி பரந்துகிடந்தது. அந்தப் பச்சை வெளியில் மாடுகள் தம்பாட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. மேற்குப் பக்கம் கூடல் கூடலாய் பனை மரங்கள். இந்த ஆவணி, புரட்டாதியில் பனம்பழங்களின் வாசனை எந்நேரமும் காற்றில் மிதந்து கொண்டிருக்கும். கிழக்குப் பக்கம் அவர்களின் கிராமம். கிராமம் தாண்டி தோட்டங்கள், வயல் வெளிகள்.

சூரியன் மேற்கில் சிவப்பாய் விழுந்து கொண்டிருந்த நேரம். தரவைவெளியில் கொக்குகள் மாடுகளுக்குமேலாகப் பறந்து கொண்டிருந்த பொழுது.

குளத்தில் மாடுகளை இறக்கித் தண்ணீர் குடிக்க விட்டுக்கொண்டிருந்தான் சிவம். அவனுக்கு அருமையான சிவலையும் வெள்ளையும்.

அடுத்தவாரம் நவக்கிரியில் நடக்கப் போகின்ற மாட்டுச்சவாரியில் கலந்துகொள்ள தயார் நிலையில் அவை இருந்தன. பச்சை அரிசி மாவும், உழுந்தும், தவிடும் கொடுத்து பராமரிக்கப்பட்டு இரண்டும் கொழு கொழுவென்றிருந்தன.

ஆறு மாதத்திற்கு முன்னால் புன்னாலக்கட்டுவன் ஈவினையில் நடந்தமாட்டுச்சவாரிப் போட்டியில் அவன் தான் முதல் பரிசு எடுத்திருந்தான். இம் முறை நவக்கிரியில் பெரிய அளவில் சவாரி நடக்க இருக்கிறது. இதிலும் முதல் பரிசு எடுக்க வேணும். இந்த சந்தோசத்தை விட்டு விட்டு அவனால் கிளிநொச்சிக்கு எப்படி போக முடியும்.

இப்போது வீட்டில் அப்பு முகம் கொடுத்துப் பேசுவதில்லை. காய்ச்சல் வந்து படுக்கையில் போட்டு விட்டபடியால் வேலாயுதமும் இன்னும் கிளிநொச்சிக்குப் பேகவில்லை. இம் முறை கொஞ்சம் நெருக்கடி ஏற்பட்டதான் போகின்றது. குறைந்த பட்சம் இந்த சவாரிப் போட்டி முடிய வருவதாகச் சொல்லி இப்போதைக்குத் தப்பிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அவனுக்கு கிளிநொச்சியை நினைத்தாலே பயமாக இருந்தது. பாம்புகளும், யானைகளும், நுளம்புகளும் உள்ள இடம். யானைக்குப் பயந்து இரவெல்லாம் பெரிதாய் நெருப்பு எரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமாம். தகரத்தில் அடித்து சத்தம் எழுப்ப வேண்டுமாம். இந்த அண்ணை எப்பிடித்தான் அங்க அந்தக் காட்டுக் காய் இருக்கிறாரோ என்று அலுத்துக்கொண்டான்

பிரயாணத்தை நினைக்கும் போது இன்னமும் அலுப்பு ஏற்பட்டது. கண்டிப் பாதையால் யக்கச்சி கடந்து போவது சரியான தூரம். இங்கே உள்ள சிலர் கச்சாய் கரையில் வள்ளம் பிடித்து கடலில் பிரயாணம் செய்து அந்தப்பக்கம் சுட்டதீவுக் கரையில் இறங்கி குஞ்சுப்பரந்தன் போவார்கள். குஞ்சுப்பரந்தனிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி நடந்தால் பரந்தன் வரும். இது சுருக்கமான பிரயாணம் தான். ஆனால் வள்ளத்தில் ஏறுவதற்கு பயந்து அனேகமானோர் தூரம் என்றாலும் யக்கச்சி வழியான தரைப்பாதையைத்தான் பயன்படுத்துகிறார்கள்.... கரிக்கோச்சி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிளிநொச்சிவரை போய்

வரும். அந்த நேரம் காத்திருந்து ஏறிப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். முப்பது சதம் எடுப்பார்கள். காசுச் செலவை நினைத்து மாட்டுவண்டியில் பிரயாணிப்பதே அவர்களுக்குச் சுலபமாக இருந்தது.

சூரியன் மேற்கே பனங்கூடலுக்குள் சரிந்து கொண்டிருந்தது.

தண்ணீர் குடித்த மாடுகளை வெளியே கொண்டு வந்தான் சிவம். தரை வெளி கடந்து வீடு வந்து சேர்ந்த போது மெல்லியதாய் இருட்டி விட்டது. மாடுகளைக்கட்டிவிட்டு வீட்டுக்குள் வந்தான்.

“நான் நாளைக்கு கிளிநொச்சிக்குப் போகப்போறன் அப்பு”

வேலாயுதம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்..

“அதுக்குள்ள ஏன் மோனை, இப்பதானே காய்ச்சல் விட்டுக்கிடக்கு. உந்தக் காய்ச்சல் வாய்க்கு நாளைக்கு ஓடியல் கூழ் காச்சுவம் எண்டு இருக்கிறன். அவன் சின்னத்தம்பியிட்ட மீனுக்குச் சொல்லி வைச்சிட்டன்.”

வேலாயுதம் பேசாமல் இருந்தான். அவனுக்கு ஓடியல் கூழ் குடிக்கவேணும் போல இருந்தது. கசந்து கொண்டிருக்கும் வாய்க்கு அதுதான் சுள்ளொன்று இதமாக இருக்கும். கிளிநொச்சியில் ஆன சாப்பாடும் இல்லை. காலமை ஒரு சோறு ஒரு கறி காய்ச்சினால் மூன்று நேரமும் அது தான் சாப்பாடு. அவன் சாப்பாடுதண்ணி இல்லாமல் கிடக்கிறானே என்பது தான் ஆச்சிக்குப் பெரிய கவலை.

“அப்புவோட தோட்டத்தறையையும் இருக்கின்ற பரப்பு வயலையும் பார்த்துக் கொண்டு இங்கு இருக்க ஏலாதே மோனை. ஏன் தூர இடத்திற்குப் போய் அலைய வேணும்.”

ஆச்சி ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்

“இங்க உழைக்கிறது சீவியத்துக்குத்தான் வருமணை. அதுக்கு மேல் ஒரு வசதியும் கிடைக்காது.”

சீவியத்துக்கு வந்தால் போதும் தானே மோனை” அதற்கு மேல் வேறு என்ன தேவைகள் இருக்கும் என்று ஆச்சிக்குப்பரியவில்லை.

“சாப்பிட்டால் மட்டும் காணாமோனை. கிளிநொச்சி தங்கப் பவுண்மாதிரி மண் உள்ள பிரதேசம். இருந்து பாரணை ஒரு காலத்தில எப்படிவரும் எண்டு. அந்த மண்ணில பாடுபட்டால் நல்லாய் வந்திடலாம். என்ற மனதுக்கு அப்பிடித்தான் படுத்து.” வேலாயுதத்தின் பேச்சு ஆச்சிக்கு அவ்வளவு புரிபடவில்லை. தன் பிள்ளை எப்போது இவ்வளவு ஆசைபுள்ளவனாய் மாறினான் என்பது தெரிடாமல் ஆச்சி விழித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

சிவம் குசினிக்குள் நுழைந்து அன்னத்திடம் கேட்டான்.

“இரவுக்கு சாப்பிட என்னடி இருக்கு.”

“பைத்தங்காய்ப்புட்டும் கருவாட்டுக் குழம்பும் இருக்கு. இப்ப சாப்பிடுறியே”

“போட்டுத்தா சரியாய் பசிக்குது.”

குசினித் தாழ்வாரத்து மேல் தட்டியில் கொழுவியிருந்த பனை ஓலையால் கோலிச்செய்திருந்த தன் தட்டுவத்தை எடுத்துக்கொடுத்தான்.

“விளையாட்டு உனக்குக் கூடிப்போச்சு. அதுதான் சாப்பிட்டது கெதியில் செமித்துப் போகுது.”

அவன் திரும்பி முறைத்துப் பார்த்தான்

“பேசாமல் போட்டுத்தா. நான் அங்கால கொண்டு போய் சாப்பிடுறன்.”

குசினிக்குள் சிவத்தின் நடமாட்டத்தை அவதானித்து விட்டு அப்பு கேட்பது இவனின் காதில் விழுந்தது.

“உவன் என்னவாம். கேட்டனியே”

தெருவைப்பார்த்துக் கொண்டு ஆச்சியிடம் கேட்டார். ஆச்சி பேசாமல் நின்றாள்.

“இஞ்சு... என்னவாம் தமயனோட போறானாமோ?”

அப்பு உரத்த குரலில் கேட்டார்.

“தான் போகேல்லையாம் ” ஆச்சியின் பயந்த குரல். எப்போதும் ஆச்சியின் அபிப்பிராயங்கள் அங்கு கேட்கப்படுவதில்லை. அப்பு சொல்வதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்பவள் அவள்.

“அப்ப என்னவாம் செய்யப்போறான்.”

யாரும் பேசவில்லை. சிவம் மெல்லிய குரலில் அன்னத்திடம் சொன்னான்.

“மாட்டுச் சவாரி முடியட்டும். பிறகு பார்ப்பம் சொல்லிவிடு.”

அவன் தட்டுவத்தை எடுத்துப் போய் தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்துகொண்டு சாப்பிடத் தொடங்கினான். கருவாட்டு ருசி நாக்கில் சுள்ளென்றது. ஆச்சியின் கைமணம் அன்னத்திற்கும் வந்திருக்கிறது.

சாப்பிட்டுவிட்டு தட்டுவத்தை கழுவி மறுபடி மேல் வளையில் கொழுவி விட்டான். அன்னத்திடம் திரும்பி

“கொஞ்சம் பச்சரிசி இடிச்சுத்தாறியேடி. தவிட்டோட குழைச்ச வெள்ளைக்கும் சிவலைக்கும் வைக்கவேணும்.”

“கொஞ்சம் பொறு எல்லாரும் சாப்பிட்ட பிறகு இடிச்சுத்தாறன். சவாரி நாள் கிட்ட வர வர புத்தூர் நிலாவரையில் இருந் தெல் லாம் உன்னைத் தேடி ஆட்கள் வரத் தொடங்கியிட்டினம்.”

“இந்த முறையும் வெண்டு காட்டுறன். இருந்து பார் நாலுபேரோட பந்தையம் கட்டியிருக்கிறன்.”

“அப்புந்ரகாது கேட்க கதைக்காத. நட்டக் காசு ஆர் கட்டுறது எண்டு கேட்டிடுவார்.”

“உனக்கும் வாய் கூடியிட்டுது.”

சிவம் முன் புறம் தலைவாசல் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான். ஆவணி மாதத்திற்குரிய வரண்ட காற்று எதிரேயுள்ள வெட்டைக் காணிக்குள் நின்ற பனை மரங்கள் இருள் வடிவமாய்த் தெரிந்தது..

முற்றத்து வெள்ளை மணல் மெல்லிய நிலவு வெளிச்சத்தில் பளபளப்பாய்த் தெரிந்தது. வளர்பிறை காலம்.

சிவம் பனை ஓலைப் பாயை விரித்துப்படுத்துக்கொண்டான். சிறிது நேரத்தில் வேலாயுதமும் வந்து பக்கத்தில் பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டான். என்ன இருந்தாலும் தமயனுக்கு நேராக எதிர்த்து சிவத்தினால் ஒரு போதும் பேச முடியாது. தன்னை விட அண்ணனுக்கு உலக விடயம் அதிகமாகவே தெரியும் என்ற எண்ணம் எப்போதுமே சிவத்துக்கு உண்டு. குசினி வாசலில் உரலை நிறுத்தி அன்னம் அரிசி இடிக்கத் தொடங்கினான். உலக்கை போடும் தாளம் தவறாமல் ஒரே சீராகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“சிவம்”

“ஏன் அண்ணை” சிவம் சட்டென்று எழுந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“நீ ஏன் கிளிநொச்சிக்கு வரமாட்டன் எண்டு சொல்லுறாய்”

சிவம் பேசாமல் தலையை குனிந்து கொண்டிருந்தான்.

“கிளிநொச்சியை ஒரே காடு எண்டு நினைப்பாய். இப்ப இப்ப அங்க சனங்கள் வந்து குடியேறிக் கொண்டிருக்குதுகள். குடியேற்றத்திட்டத்தில் கனபேருக்கு காணிகள் குடுக்கினம். முந்திக்குடுத்த கணேசபுரம், வட்டக்கச்சியெல்லாம் சனங்கள் இருக்குதுகள். இப்ப நான் பரந்தனுக்குப் பக்கமாய் அஞ்சாம் வாய்க்கால் எண்ட இடத்தில் தான் நான் குத்தகைக்கு எடுத்த வயல் செய்யிறன். வயல்கரையில் தான் கொட்டில் போட்டிருக்கிறன் எப்படியும் எங்களுக்கு எண்டு ஒரு காணி எடுத்திட வேணும். நீயும் என்னோட வந்தியெண்டால் உனக்கெண்டும் ஒரு காணி எடுக்கலாம்”

எனக்கெண்டு ஒரு காணியா..... சிவம் திகைத்துப் போய் பார்த்தான்.

“இங்க எப்பிடித் தோட்டம் கொத்தினாலும் முன்னேற ஏலாது. ஆனால் அங்க நெல்லு விதைச்சால் கூடிய லாபம் எடுக்கலாம். தங்கைச்சிக்கு காதுக்கு நகை செய்யேல்லையே. இப்பவும் ஆச்சியிட்ட சிறுபோக நெல்லு வித்து முப்பது ரூபா

குடுத்தனான். தங்கைச்சிக்கு சங்கிலி செய்து குடுக்கச் சொல்லி. அங்க கொண்டு வந்து விற்கிற சோனக வியாபாரியிட்ட இவளுக்கு ஒரு சிலுக்குச் சீலையும் வாங்கி வந்து குடுத்திருக்கிறன். அங்கு நெல்லுக் குடுத்து இதுகளை வாங்கலாம். நீயும் என்னோட வா. கஸ்டப்பட்டு உழைச்சால் முன்னேறலாம். கொஞ்சம் வசதியாக இருக்கலாம். உடையார் வீடு மாதிரி கல்வீடு கட்டலாம். கார் வைச்சிருக்கலாம். குழப்படிஎண்டு வீட்டை விட்டு கலைபட்டு ஓடிப் போன வெற்றிவேலர் வெள்ளைக்காரரோட சேர்ந்து நிண்டு இண்டைக்கு கிளிநொச்சியில பெரிய ஆளாகி வந்திட்டார். இரணைமடுக்குளம் கட்டிற் போது வெள்ளைக்காரருக்கு எடுபிடி வேலை செய்தவர். அவையள் போகேக்க அவரை விதானை ஆக்கிட்டுப் போனவை. இப்ப காணி பூமி எண்டு எவ்வளவு வசதியாக இருக்கிறார். இப்ப மீசாலை சாவகச்சேரியிலிருந்து கனசனம் அங்கு வந்து காணி எடுத்து இருக்குதுகள். சிங்களச்சனம் கூட வந்திருக்குதுகள்.”

“சிங்களச் சனங்களோ.”

“ஓமடா. பண்டா, அருநோச எங்களுக்குப் பக்கத்து காணியிலதான் இருக்கினம். அதுவும் மனிசி பிள்ளையளோட இருந்து வயல் செய்யுதுகள். இரணைமடு குளத்தை விரிவாக்கி கட்டிக்கொண்டிருக்கினம். அதால் இரண்டு போகமும் வடிவாய் வயல் செய்யலாம். அந்த மண்ணில பாடுபடுறது வீணாய்ப் போகாதடா. வாவன்.”

கொஞ்ச நேரத்திற்கு நரிப்பிட்டிக் குளமும் புளி வெட்டையும், தரவை வெளியும், நவக்கிரிசவாரித்திடலும் மறைந்து போக ஒரு புதிய களம் மனக்கண்முன் விரிந்தது. சிறுபொறி அவன் மனதில் அந்த வினாடியில் விழுந்தது. போய்ப் பார்த்தால் தான் என்ன என்ற எண்ணம் ஒரு தடவை தோன்றி மறைந்தது.

“சரி அண்ணை ஒருக்கா வந்து பார்க்கிறன்

01

அத்தியாயம் 04

முழுநிலவு வானத்தில் முகில் களிடையே நீந்திக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தார மினுக் மினுக் கென்று ஒளிரும் நட்சத்திரங்கள். அந்தப் பால் நிலவு வெளிச் சத்தில் சிவமும் நண்பர்களும் ஊர் இளைஞர்களும் நவக்கிரியிலிருந்து வண்டில்களில் ஊருக்குத்திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவென்ற உற்சாகம் அவர்களுக்குள் தழும்பிக்கொண்டிருந்தது. சண்முகமும் தியாகனும் உரத்த குரலில் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே வந்தார்கள். முன் புறமாய் போன வண்டிலிலிருந்து நாகன் பதிலுக்குப்பாடினான். ஊர் இளைஞர்களிலும் ஒரு பகுதியினர் வண்டில் கட்டிக்கொண்டு சவாரி பார்க்க வந்திருந்தார்கள்.

போட்டியில் சிவம் முதல் பரிசு பெற்றபோது தமக்கே கிடைத்த வெற்றியாக..... தமது ஊருக்கேகிடைத்த வெற்றியாக அத்தனை பேரும் கொண்டாடினார்கள். இப்படி கூட்டமாய் வருவதை அப்பு பார்த்தால் திட்டத்தொடங்கிவிடுவார். கண்ட கண்ட பெடியளோட உனக்கென்ன கொண்டாட்டம் என்று முணுமுணுப்பார். சினேகிதம் என்று இல்லாவிட்டாலும் பார்க்கும்போது சிரிப்பதும் அவசியம் என்றால் கதைப்பதும் தவறாய் அவனுக்குத்தோன்றியதில்லை.

இன்றைக்கு நவக்கிரியிலிருந்து புறப்படுவதற்கே நேரமாகிவிட்டது. நிலாவரைவெளி கடக்கும்போதே எட்டு

மணியாயிருந்தது. வண்டிலில் இருந்தபடியே செல்லமாய் தட்டிக்கொடுக்க சிவலையும் வெள்ளையும் ஆறுதலாய் நடந்து கொண்டிருந்தன. புத்தூர் கடந்து மட்டுவிலுக்கு வரும் வெளியை அடைய ஒன்பது மணியாகி விட்டது. இருபக்கமும் பெருவெளி பரந்து கிடக்க இரவின் அமைதியில் நிலவின் வெளிச்சத்தில் வண்டில்கள் நிதானமாய் வந்துகொண்டிருந்தன.

இன்றைய போட்டியில் வழமையைவிட அதிகமானவர்கள் கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். மட்டுவில், புத்தூர், ஆவரங்காலிலிருந்து பெயர்பெற்ற சவாரிக்காரர் வந்தும் அவனை முந்த அவர்களால் முடியவில்லை. இரண்டாம் இடத்துக்கு வந்திருந்த மட்டுவில் மாப்பாணரின் வண்டிலும் அவர்களுக்கு பின்னாலேயே வந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில் அவர்தான் வெல்லப்போகின்றார் என்ற நிலை இருந்தது. கடைசி நேரத்தில் சிவலையும் வெள்ளையும் வேகமாக ஓடி முந்திவிட்டன. மாப்பாணருக்கு முகம் கொஞ்சம் மாறித்தான் போய்விட்டது. அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் “இளந்தாரிப் பெடியளோட எங்களால் போட்டி போட ஏலுமே..... என்று சொல்லிச்சிரித்து சமாளித்து விட்டார்.

வந்துகொண்டிருந்த வண்டில்கள் வாதரவத்தையில் தெருவோரம் இருந்த சிறிய கோவிலின் முன்பாக நின்றன. தாங்கள் தொடர்ந்து போவதாகக் கூறிய நாகனின் வண்டில் தொடர்ந்து பயணித்தது.

“மாடுகளும் களைச்சுப்போச்சதுகள். கொஞ்சம் ஆறிப்போவம்.” எல்லோரும் வண்டில்களிலிருந்து இறங்கி தெருக்கரையில் நின்றார்கள். அந்த வெட்ட வெளியில் வீசிய காற்று காதின் சவ்வுகளை வந்து அறைந்தது.

“இதென்னடாப்பா இப்படிக்காத்து வீசுது.” சண்முகம் இரண்டு காதுகளையும் பொத்திக் கொண்டான். திரும்பவும் வண்டிலில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

மாடுகளைத் தடவிக் கொண்டே சிவம் மாப்பாணரிடம் கேட்டான்.

“அண்ணை இப்பவும் மட்டுவிலில் தான் இருக்கிறியளே...”

“இல்லைத் தம்பி. மனுசியினர் ஊரோட போய்ட்டன். வன்னிவிளாங்குளம் விதானையாற்ற மோளைத் தானே நான் முடிச்சனான்.”

“வன்னிவிளாங்குளம் எண்டால் அது எங்க கிடக்கு.”

“கிளிநொச்சி தாண்டி மாங்குளம் போய் மேற்குப் பக்கமாய் போனால் முண்டு கட்டையில் வாற ஊர். பழைய காலக்குடியிருப்பு. கொஞ்சச் சனம் பரம்பரை பரம்பரையாய் அங்க இருக்குதுகள். வயல் புலம் தோட்டம் துரவு கிடக்கு. இந்தச் சவாரிப் பைத்தியத்தாலயல்லோ நான் இங்க ஓடி வாறது.”

ஏற்ற இறக்கத்துடன் பேசிய அவரது பேச்சை ஆவலுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் சிவம்.

“அந்தக் காடுகளுக்க எப்பிடியண்ணை சனங்கள் சீவிக்குதுகள்.”

“வழியில் தானடாப்பா பெருங்காடுகள் இருக்கு. உங்களுக்கு இங்க இருந்து யோசிக்க காடு போலதான் இருக்கும். அங்க உள்ளதுகளுக்கு தங்கட ஊர்தானே பெரிசு. மட்டுவிலுக்கு வாவனடியாத்தை எண்டு மனுசியைக்கேட்டனான். தன்ர ஊரை விட்டுட்டு வரமாட்டன் எண்டு சொல்லிப் போட்டுது. நீ அம்மாளாச்சியைப் பற்றிக் கேள்விப்படேல்லையோ. வைகாசி விசாகப் பொங்கலுக்கு இங்கயிருந்து தானே வாழைக்குலை, தேங்காய் எல்லாம் ஏத்திக்கொண்டு பண்ட வண்டில் போறது. இந்த மாதிரி சின்னச் சின்ன குடியிருப்புகள் அங்க இருக்கு. பனங்காமம் எல்லாம் அப்பிடித்தான் பண்டாரவன்னியன்ர மண் அல்லே.”

நிலவு வெளிச்சம் தெறித்து விழுந்த அவர் முகத்தையே சிவம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கிளிநொச்சி பற்றிய தன் நினைப்பு மெல்ல ஆட்டம் காண்பது போல இருந்தது.

“காத்துக்கு இருக்கலாது. போவம் வாருங்கோடாப்பா.” வண்டிலிலிருந்தபடியே தியாகன் கூப்பிட்டான்.

மறுபடி அவர்கள் ஏறிக்கொள்ள வண்டில்கள் புறப்பட்டன. வெளி தாண்டி மட்டுவிலுக்குள் வந்து பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவிலைக் கடந்தார்கள். சில மாதங்களுக்கு முன்பு இதே இடத்தில சாதிக்கலவரம் ஏற்பட்டு மூன்று பேர் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் நினைவில் எழுந்தது. கத்திகள் வாள்களினால் வெட்டப்பட்டு ரத்தம் சிந்தக் கிடந்த கோலம் இன்றைக்கும் கவலையை ஏற்படுத்தியது.

அடுத்து வந்த ஒழுங்கையில் மாப்பாணரின் வண்டில் பிரிந்து போனது. மேலும் இரண்டு மைல் கடந்து அவர்களது ஊரை வந்தடைய பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது.

நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வீடுகளில் இறங்கிக்கொள்ள சிவம் கடைசியாய் தங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். தன் வெற்றியைப் பகிர்ந்து கொள்ள இந்தச் சாமத்தில் வீட்டில் யாரும் விழித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். வீடு அமைதியாய் இருந்தது.

மாடுகளை அவிழ்த்து கொட்டிலுக்குள் கட்டிவிட்டு தவிடும் தண்ணீரும் வைத்தான். குசினித் தாழ்வாரத்தில் வைக்கப்பட்ட மண்பானைக்குள்ளிருந்து தண்ணீர் எடுத்து முகம், கை கழுவி விட்டு குசினிக்குள் நுழைந்தான்.

எந்தநேரம் வந்தாலும் சாப்பிட்டும் என்று நினைத்து அவனது தட்டுவத்தில் தினைச் சோற்றைப் போட்டு வைத்து பெரிய ஓலைப் பெட்டியால் கவிழ்த்து மூடி வைத்திருந்தான் அன்னம். பக்கத்தில் கைவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அதுவரை தோன்றாத பசி உணர்வு சோற்றைக் கண்டதும் வயிற்றை உலுப்பியது. அப்படியே அமர்ந்து அள்ளி அள்ளிச் சாப்பிட்டுத் தொடங்கினான்.

“வந்திட்டியே மோனை”

ஆச்சி நித்திரைக் கலக்கத்துடன் வந்து பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

“என்னனை எழும்பிட்டாய்.”

“உன் சிலமன் தெரிஞ்சது அதுதான். நீ சாப்பிடு மோனை.”

“நான் தானனை இண்டைக்கும் வெண்டனான்.” உற்சாகமாகச் சொன்னான்.

“அப்பிடியே.... சரி நீ சாப்பிடு.”

ஆச்சி அவ்வளவாய் அக்கறை காட்டவில்லை. அது தெரிந்த விடயம் தானே என்பது போல அவனும் அது பற்றி வேறு பேசவில்லை. அவன் சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை ஆச்சி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கை கழுவி வாய் துடைத்த போது

“மோனை ஒரு விசயம்....” என்றாள் ஆச்சி.

“நீ வந்து இருக்கேக்கயே ஏதோ சொல்லப் போறாய் என்று விளங்கியிட்டுது. என்ன சொல்லணை.”

“உவன் வண்டில் க்காரச் சின்னையன் அன்னப்பெட்டையைக் கட்டித்தரச் சொல்லி பிறகும் கேட்டு விட்டிருக்கிறான். சின்னாச்சியும் எங்கட பெட்டையை தன்ர மருமோள் என்று சொல்லித் திரியுதாம்.”

“அவசொல்லித் திரியிறதுக்காக நாங்கள் செய்து குடுக்க ஏலுமேணை.”

“அதில்லை. தான் கள்ளுக் குடிக்கிறேல்லை என்று சத்தியம் பண்ணினவனாம். உனக்கு ஆரோ பிழையாய் சொல்லிப் போட்டினம் போல. அப்புவும் உங்க ஆட்களிட்ட விசாரிச்சவராம். நல்ல மாதிரிச் சொல்லுறாங்களாம். சின்னையன் தோட்டங்களுக்கு எருவும் குழையும் ஏத்திக் குடுக்கிறவன் தானே. நல்ல உழைப்பாளி.”

“எனை அவன் நல்லவன் எண்டால் எனக்கும் சந்தோசம் தானே. தங்கச்சியை நல்லாய் வைச்சிருந்தால் காணும். நானும் ஒருக்கால் விசாரிச்சப் பார்க்கிறன்.”

ஆச்சி கொஞ்சம் தயங்கி விட்டு மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

“பெட்டைக்கும் கொஞ்சம் விருப்பம் போல இருக்கு. நல்ல தண்ணி அள்ள புளிவெட்டைகிணத்துக்குப் போகேக்க அங்க எங்கேயோ நிண்டவனாம். ஆரோ பிறத்தியே... எங்கட சாதிசமயம் தானே. பாத்து சரி வந்திட்டால் இந்த ஆவணியிலேயே சோறு குடுப்பிச்ச விட்டிடலாம் என்று அப்பு

சொல்லுறார்.”

ஆச்சி சொல்லி விட்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.
“ஓமணை விசாரிப்பம். சரி எண்டால் அப்பு சொல்லுறபடி செய்வம்.”

ஆச்சி நிம்மதியான முகத்துடன் எழுந்து போனாள். அவன் தலைவாசல் திண்ணையில் ஓலைப் பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டான். எதிரே வானமும் வட்ட நிலவும் தெரிந்தது. பால் போன்ற வெளிச்சம். காற்றில் பனம்பழ வாசம்.

பெட்டைக்கும் கொஞ்சம் விருப்பம் என்ற செய்தி மனதுக்குள் நெருடியது. இந்த வசனத்தை ஆச்சி அப்புவிடம் சொல்லியிருக்கமாட்டாள். தலை குனிஞ்சு கொண்டு போய் வாற இந்தப் பெட்டை எங்க எப்பிடி சின்னையனைப் பாத்திருப்பாள். எப்போதும் எண்ணெய் வழிகின்ற முகத்துடனும் தூசி படிந்த உடம்புடனும் வண்டிலில் குழையும் எருவும் ஏற்றித் திரிகின்ற சின்னையன் கண்ணுக்குள் நின்றான். உழைப்பாளி தான். ஆனால் குடிக்காமல் இருக்கிறவனா என்று விசாரிக்க வேணும். அவன் களைப்புடன் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் சின்னையனைப் பற்றிய விசாரிப்பு நடந்தது. அவனோடு சேர்ந்து சண்முகம் ஒருபக்கமும் தியாகன் ஒருபக்கமாயும் விசாரித்து அவன் குடிப்பதில்லை என்று தெரிந்து கொண்டார்கள்.

அப்பு பிள்ளையார் கோவில் ஐயரிடம் கேட்டு சோறு குடுப்பிக்க அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை நல்ல நாள் என்று குறித்துக் கொண்டு வந்தார். கிளிநொச்சிக்கு வண்டிலில் கிடுகு ஏற்றிக்கொண்டு போகும் தாமோதரியிடம் வேலாயுதத்திற்கு தகவல் சொல்லி அனுப்பினார்கள். வல்வெட்டித்துறை புடவை வியாபாரியிடம் சிவம் போய் அன்னத்துக்கு சரிகைக்கரை போட்ட பட்டுச்சேலை வாங்கி வந்தான்.

இரண்டு நாளைக்கு முதலே வேலாயுதமும் வந்து விட்டான். வெள்ளிக் கிழமை வீடு சாணகமும் முருங்கையிலைச் சாரும் கலந்து அமுத்தமாய் மெழுகப்பட்டது. அயலில் உள்ள

பெண்கள் வந்து பெரிய மண் பானைகளை அடுப்பில் ஏற்றி சோறும் கறிகளும் சமைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அன்னம் சிவப்புச் சேலை கட்டி தலையில் பூவும் வைத்துக்கொண்டு நின்றாள். மூக்குத்தி, காதுகளில் அணிந்த நகைகளைத் தவிர கழுத்தில் சங்கிலியும் கையில் பூட்டுக் காப்பும் அணிந்திருந்தாள். மாலையில் கடகப்பெட்டிகளில் பால் ரொட்டியும், முறுக்கும் அரியதரம் பலகாரமுமாக சின்னையன் வீட்டிலிருந்து வந்தார்கள். பெண்களின் கதையும் சிரிப்பும் முற்றம் தாண்டி தெருவரை கேட்டது.

எல்லோரும் வெற்றிலை பாக்கு எடுத்துக் கொண்டார்கள். இரவு ஒரு பெரிய தலைவாழை இலை விரித்து சோறும் ஏழுவகையானகறிகளும் ஆச்சி பரிமாறி வைக்க, சின்னையனும் அன்னமும் சேர்ந்து குழைத்தார்கள். அன்னம் முதல் எடுத்து சின்னையன் கையில் கொடுக்க அவன் சாப்பிட்டு விட்டு அன்னத்துக்கு எடுத்துக் கொடுத்தான். அன்னம் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை.

சிவத்துக்கு அவளைப்பார்க்க சந்தோசமாய் இருந்தது. சிவப்புச்சேலையின் கீழ் பாதங்களில் போட்டிருந்த வெள்ளிப்பாதசரம் எட்டிப்பார்த்தது. அந்த நகைகள், பட்டுச்சேலை, அந்த ஒலிப்பு இந்த சிறு வசதியும் அவளின் இந்த அலங்காரமும் அண்ணையின் உழைப்பால் வந்தது.

ஆச்சி என்ற மருதடிப் பிள்ளையாரே..... என்று கண்கலங்க கும்பிட்டாள். வந்தவர்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டார்கள். ஆச்சி ஓடி ஓடி எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டாள். ஆச்சிக்கு பெரியதொரு மனப்பாரம் இறங்கியது போல் இருந்தது. மூக்குத்தி மின்னிய முகத்தில் மகிழ்வும் வெட்கமுமாக நின்ற அன்னத்தைப் பார்க்கும் போது சிவத்துக்கும் அப்படித்தான் தோன்றியது.

அத்தியாயம் 05

புரட்டாதி மாதம். மாரிக்கான முதல் மழைபெய்த போது சிவத்தைக் கூட்டிப்போக என்று வேலாயுதம் வந்திருந்தான். சிவத்துக்கும் கிளிநொச்சி போவதில் இப்போது சிறிது ஆர்வம் ஏற்பட்டிருந்தது.

சிவலையையும் வெள்ளையையும் தாங்கள் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்வதாக அன்னமும் சின்னையனும் உறுதியாய்ச் சொன்னார்கள். அன்னமும் சின்னையனும் அப்பு ஆச்சியுடன் இந்த வீட்டிலேயே தங்கிக் கொண்டார்கள். புத்தூர், ஆவரங்கால் தோட்டக்காரர்களுக்கு எருவும் குழையும் ஏற்றிக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும் நேரங்கள் தவிர்ந்த பொழுதுகளில் அப்புவுடன் சின்னையனும் தோட்டத்தறைக்குப்போய்விடுவான். மாடுகளையும் கவனித்துக்கொள்வான். அதனால் சிவத்துக்கும் பெரிய ஆறுதலாய் இருந்தது.

கிடுகு ஏற்றிக்கொண்டு கிளிநொச்சிக்குப்புறப்பட்ட தாமோதரியின் வண்டிலில் கிடுகுக் கட்டுகளுக்கு மேல் வேலாயுதமும் சிவமும் ஏறிஅமர்ந்து கொண்டார்கள். ஆச்சி அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு கவனம் மோனை என்று திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

“தட்டித்தடியை கவனமாய் பிடிச்சுக்கொள் தம்பி”

“தாமோதரி திரும்பிப்பார்த்துச் சொன்னான்.”

“ஓம் அண்ணை நான் கவனமாய் இருக்கிறேன் நீங்கள் வண்டிலை எடுங்கோ”

விடிகாலையில் பொழுது இன்னும் சரியாய் புலராத பொழுதில் அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். ஆச்சி பனை ஓலையால் இழைத்துத்தந்த உமலுக்குள் அவனுடைய மாற்று உடுப்பாக இரண்டு வேட்டிகள் இருந்தன. பழுப்பேறிக்கிடந்த வெள்ளைத் துவாயை தலையைச்சுற்றிக்கட்டியிருந்தான். வேட்டியை மடித்துக்கட்டியிருந்தான். சட்டை போடாத மார்பை குளிர் காற்று தடவிச் சென்றது.

ஆச்சி குரக்கன் புட்டு அவித்து சீனி தேங்காய்ப்பூவுடன் கலந்து மூடி போட்ட சின்ன ஓலைப்பெட்டிக்குள் போட்டுத் தந்திருந்தான். அதைவிட இன்னொரு மூடல்ப் பெட்டிக்குள் பனங்கட்டிக்குட்டான், புழுக்கொடியல், ஓடியல்மா, பனாட்டு எல்லாம் வைத்துத்தந்திருந்தான்.

ஊரின் குறுணிக்கற்கள் இடறும் மண்தெருக்கடந்து இடைப்பட்ட ஊர்கள் கடந்து தாரசாலையில் ஏறிய மாடுகள் கிழக்கு நோக்கி நடைபோட்டன. தாமோதரி கிளிநொச்சிக்கு அடிக்கடி போய் வருபவன். இங்கிருந்து கிடுகுகளை ஏற்றிக்கொண்டு போய் கிளிநொச்சியில் கொடுத்து விட்டு அங்கிருந்து நெல், வைக்கோல்களை ஏற்றி வருவான். அந்த நீண்ட தூரப்பயணத்திற்கு மாடுகள் பழக்கப்பட்டவை போல இயல்பாக நடைபோட்டன. மழைபெய்து ஓய்ந்திருந்ததால் வெயில் அவ்வளவாக உறைக்கவில்லை.

பிரதான தெருவின் இருபக்கமும் தூரத் தூர சிறு குடிசைகள் பனை ஓலை வேலிகள், வழியில் ஒன்றிரண்டு கல்வீடுகள், இது உடையாரின் வீடு.... இது விதானையாரின் வீடு என்று வழியெல்லாம் தாமோதரி விபரம் செல்லிக் கொண்டு வந்தான். எதிரே வந்த இரண்டு மூன்று மாட்டு வண்டில்கள் அவர்களைக் கடந்து சென்றன.

“இது கொடிகாமம், இது ஆசைப்பிள்ளை ஏத்தம், இது பனை.... ஒவ்வொரு இடங்களையும் தாமோதரி சொல்லிக்

கொண்டு வந்தான்.

யக்கச்சிச்சந்தியில் கொஞ்சநேரம் தங்கி சாப்பிட்டு ஆறிக்கொண்டார்கள். அந்தச் சந்தியில் இரண்டு மூன்று தேத்தண்ணிக் கடைகளும் இரண்டு பலசரக்குக் கடைகளும் இருந்தது. கிடுகுகளினால் வேயப்பட்ட சிறுசிறு கடைகள். அங்கு சனநடமாட்டமும் காணப்பட்டது.

அங்கிருந்து சிறிது உற்சாகமாகப் புறப்பட்டார்கள். “ஆனையிறவு கடந்து போயிட்டால் அங்கால காட்டுப்பகுதி தான். சனங்களும் அங்கால குறைவு”

சாவகச்சேரி தாண்டி எந்த இடமும் அறிந்திராத சிவத்திற்கு எல்லாமே புதிய காட்சிகளாகத் தென்பட்டது. பாதையின் இரு புறங்களும் பற்றைகளும் உயர்ந்த மரங்களுமாக காணப்பட்டது. மதியம் கடந்துவிட்ட பொழுதில் ஆனையிறவு கடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வீதியின் இருபக்கமும் பரந்த வெளியாகக்காணப்பட்டது. மழைக்கால ஆரம்பம் என்பதால் சிறிதளவு தண்ணீர் எங்கும் பரந்து கிடந்தது. வேலாயுதம் சுற்றிலும் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“கோடை காலத்தில் தண்ணி வத்திக் கிடக்கிற நேரத்தில இங்க கூழைக்கிடாக்கள் நூற்றுக்கணக்கில பறந்துதிரியும்.”

அந்த வெளியின் அழகை வியப்புடன் கண் இமைக்காமல் சிவம் பார்த்தான்.

“ஆனையறவில்தான் ஒவ்வொரு ஞாயிறும் சந்தை கூடுறது. உடுத்துறை தாமையடியிலிருந்து பொம்பிளையள் மீன், கருவாடு என்று நடந்து வந்து விற்பினம். கைக்குத்தரிசியும் சனங்கள் கொண்டு வருங்கள். நாங்கள் வண்டில் கட்டி வந்து

தேவையான சாமானை வாங்கிப் போறனாங்கள். நெல்லும் இங்க கொண்டு வந்துதான் குத்தவேணும் அந்தாபார் அங்க தான் சந்தை கூடுறது. மற்ற நாளில சனம் அவ்வளவு இருக்காது.”

சற்றுத் தூரத்தில் நீளமான கொட்டில் வெறிச்சிட்டுத் தெரிந்தது. . ஒரு கிழவன் மட்டும் மரக்கப்புடன் குந்திக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. சேறும் சகதியுமாய் நிலம் ஈரமாய்க் கிடந்தது.

அந்த இடம் தாண்டி, மேலே போன போது எந்த மனிதர்களையும் வெகு நேரத்திற்கு காணமுடியவில்லை. இருபக்கமும் அடர்ந்த காடாகவே இருந்தது. கொஞ்சம் பயமாகக்கூட இருந்தது.

“ இனிப் பரந்தன், கினிநொச்சி தான் ”

“ இங்க யானையள் வருமா ?”
தாமோதரி பெரிய குரலில் சிரித்தான்.

“ இளந்தாரிப்பெடி கதைக்கிற கதையைப் பார். பகலில ஆனையள் வராது. இரவில சனம் பிரயாணம் செய்யிறேல”

வெகு நேரத்துக்கு அதே அடர்ந்த காடுதான் கூடவே வந்தது. யாழ்ப்பாணம் நோக்கி கரிக்கோச்சி போகும் இரைச்சல் வலதுபுறம் கேட்டது.

“ இந்தா பரந்தன் வந்திட்டுது.
தாமோதரி வேலாயுதத்திடம் சிரும்பினான்.

“ மாணிக் கன் ர கடையில தேத் தண்ணி கூடிச்சிறுப்போவம் தம்பி”

“ இங்க எங்க கடைகிடக்கு” சிவம் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

“கரிக் கோச்சி ஒடுறதால இதில் ஸ்ரேசன் இருக்கு. அதில் தான் மாணிக்கன் தேத்தண்ணிக்கடை வைச்சிருக்கிறான். மூண்டு சதம் தான் ஒரு பேணி தேத்தண்ணி தருவான்.”

வண்டில் தெருவிலிருந்து வலது புறம் திரும்பி சிறிது தூரம் சென்று நின்றது. தண்டவாளக் கரையுடன் ஒரு சிறு மேடை. அதன் ஒரு பக்கத்தில் கிடுகுகளால் வேய்ந்த சிறு கடை. மனிதர்களே இல்லாத இந்த இடத்தில் மாணிக்கனைப்பார்த்ததும் உற்சாகமாய் இருந்தது. மூவரும் இறங்கிப் போய் காட்டுத்தடிகளினால் அமைக்கப்பட்ட இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள். சிவம் தலையில் கட்டியிருந்த துவாயை எடுத்து உதறி முகம் துடைத்துக்கொண்டான்.

மாணிக்கன் மூவருக்கும் பேணி நிறைய வெறும் தேனீர் போட்டுக்கொடுத்தான். சுடச்சுட இருந்த தேனீர் மாலை நேரக் குளிர்க்கு தொண்டைக்குள் இதமாக இறங்கியது.

“இங்க ஒரு சனத்தையும் காணேலை. ஆர் இங்க வந்து தேத்தண்ணி குடிப்பினம்” சிவம் வியப்போடு கேட்டான்.

“கரிக் கோச்சியில் ஏற்று இறங்கிற சனம் வந்து குடிப்பினம். மற்றும்படி உங்களை மாதிரி வண்டிலில் வாற ஆட்களும் மேற்கால பூநகரி, குஞ்சுப்பரந்தன் போற ஆட்களும் வந்து குடிப்பினம். கிழக்கால கண்டாவளை, புளியம்பொக்கனை, முரசு மோட்டை போற ஆட்கள் பரந்தன் சந்தியில் இருக்கிற இலகுப்பிள்ளையின்ர கடைக்குப் போவினம். இரவில் அங்கால பிரயாணம் செய்ய ஏலாது. இலகுப்பிள்ளை வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் படுத்திட்டு விடியப்போகுவர்கள். இரவில் ஆனை, கரடியாளுக்குப் பயம்.”

“சரி இனி என்ன கிட்டத்தானே. நாங்கள் போயிட்டு வாறம்.”

மூவரும் மறுபடி வண்டிலில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

மாடுகள் மெதுவாய் நடக்கத் தொடங்கின.

வெய்யில் நன்றாய் தாழ்ந்து விட்டது. காற்று குளிராய் வீசியது மெலிதாய் மழை தூறத் தொடங்கியது.

“இந்த இடத்தை பரந்தன் எண்டு சொல்லுறது.”

அதே உயர்ந்த மரங்களும் அடர்ந்த பற்றைகளும் தெருவின் இரு பக்கமும் காணப்பட சற்றுத்தூரத்தில் கிடுகுகளினால் வேயப்பட்ட இரண்டு மூன்று கொட்டில்கள் தெரிந்தன.

“அங்க தெரியிறதுதான் மயிலந்ர பல சரக்குக்கடை. அந்தசந்தியிலிருந்து கிழக்குப்பக்கமாய் போற றோட்டுத் தொடக்கத்தில இலகுப்பிள்ளையின்ர தேத்தண்ணிக்கடை இருக்கு. பரந்தனிலதான் உப்பிடயாவது கடையன் இருக்கு. கிளிநொச்சியில் பெரியகாக்கா, சின்னக்காக்கா எண்டு ரெண்டு போர்தான் கடை வைச்சிருக்கினம்.”

சிவம் எதிரே பார்த்தான்.

கடவுளே.... இந்தக் காட்டுக்குள்ள எப்பிடி சனங்களால இருக்க முடியுது..... மனதுக்குள் பயமும் குழப்பமும் ஒருசேர எழுந்தது.

பரந்தன் சந்தியிலிருந்து மேற்குப் புறமாகப்பிரிந்த பாதையில் மாடுகள் திரும்பி நடந்தன.

“இந்தப்பாதை நேர பூநகரிக்குப் போகுது. பூநகரி பழையகாலக் குடியிருப்பு. பரம்பரை பரம்பரையாய் சனம் குடியிருக்குதுகள். அதைவிட இடையில் இங்கயிருந்து நாலுகட்ட தூரத்தில் குஞ்சுப்பரந்தன் இருக்கு. இரண்டு தலை முறையாய் சனம் இருக்குதுகள். அங்க சிவலிங்கம் விதானை எண்டு

எனக்குப் பழக்கமானவர்தான் இருக்கிறார்.” என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தான் வேலாயுதம்.

வண்டிலின் பக்கத்தடியை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு சுற்றும் முற்றும் பிரமிப்போடு பார்த்துக்கொண்டே வந்தான் சிவம். மழையின் மெல்லிய தூறல் முகத்தில் பொட்டுப்பொட்டாய் விழுந்தது. எதிரே இரண்டு பேர் மண் வெட்டியுடன் வந்தார்கள். இடுப்பில் பழுப்பேறிய நாலு முழத் துண்டு. தூசி படிந்த உடம்பு. வண்டிலைப் பார்த்துவிட்டு தெருவோரம் ஒதுங்கி நின்றார்கள். அவர்களைக்கடந்து மேலே சென்ற வண்டில் இடதுபுற மண்தெருவில் திரும்பியது.

“இவடம்தான் எங்கட இடம். அஞ்சாம் வாய்க்கால் எண்டு சொல்லுறது.”

இப்போது இரு புறங்களிலும் பரந்து கிடந்த நிலம் தெரிந்தது. சில இடங்கள் உழுதபடி காணப்பட்டது. சில இடங்கள் காட்டு மரங்களின் அடிக்கட்டைகள் பிடுங்கப்படாமலும் தூரத்தூர சிறு பற்றைகளுமாகக் காணப்பட்டது.

வேலிகளுக்கு காட்டு மரக்குற்றிகளை நெருக்கமாக போட்டு முட்புதர்களையும் முட்கொப்புகளையும் நீளத்துக்கு குவியலாக அடுக்கி முள்அக்கில் போடப்பட்டிருந்தது. அதன் கரைகளில் பாம்புப் புற்றுகளும் அவைகளில் படர்ந்திருந்த தொட்டாச்சினுங்கிகளும் தெரிந்தன. அந்தக் காணிகளில் தூரத்தூர சிறு குடிசைகள் காணப்பட்டன. மண்வீதிக்கு ஒருபுறம் தெருக் கரையுடன் நீளமான வாய்க்கால் அதில் சமீபத்தில் பெய்த மழையினால் சிறிதளவு தண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

வாய்க்காலக்கரையில் நின்று அந்த தண்ணீரை அள்ளி முகம் கைகால் கழுவிக்கொண்டிருந்தவர் இவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு

“என்ன வேலாயுதம் விதைப்புக்கு தம்பியோட

வந்திட்டாய்.” என்றார்.

“ஓம் செல்லத்துரையண்ணை. எனக்கு உதவிதானே.”

“சரி, சரி. நல்லது நடவுங்கோ.”

வண்டில் சிறிது தூரம் சென்று நின்றது.

“இதுதான் எங்கட இடம் இறங்கு.” என்று கூறி வேலாயுதம் குதித்து இறங்கினான்.

சிவம் நிமிர்ந்து எதிரேபார்த்தான். எருமை மாடுகளில் ஏர் பூட்டி உழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

நிலம் இன்னமும் முற்றாக திருத்தப்படாத நிலையில் மரங்களின் அடிக்கட்டை களுடன் காணப்பட அவற்றைத் தவிர்த்து எருமைமாடுகள் உழுது கொண்டிருந்தன.

சூரியன் மேற்கில் விழுந்து கொண்டிருந்த நேரம். அந்த சிவப்புஒளி அந்தப் பிரதேசம் எல்லாம் நிறைந்தது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. மழைச்சாரலின் பொட்டுச் சிதறல்கள் முகத்திலும் தோள்களிலும் விழுந்தன.

“இறங்கு”

சிவம் உமலையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வண்டிலிலிருந்து கவனமாய் கீழே குதித்தான்.

உள்ளங்கால்கள் நிலத்தில் பதிந்ததும் சில்லிட்டன. அந்த ஈர மண்ணின் குளிர்மை அவன் நெஞ்சுக்குள் வந்து நிரம்பிக்கொண்டது.

அத்தியாயம் 06

கிளிநொச்சிக்கு சிவம் வந்து ஒரு மாதமாகிவிட்டது. இங்குள்ள வாழ்க்கை முறை, உணவுவகை, வயல் வேலைகள் எல்லாமே அவனுக்கு புதிய அனுபவமாய் இருந்தது.

முதல் மழைக்கு உழுது வைத்தவர்கள் அடுத்த மழைக்கு விதைத்தார்கள். பத்துச்சோடி எருமைமாடுகள் ஏர் பூட்டி வயல் உழுதன. அவைகளை வைத்து உழுவதற்கு ஊரிலிருந்து ஆட்களைக்கூட்டி வந்திருந்தார்கள். இவர்களைக் கூட்டிவர வேலாயுதத்துடன் சிவமும் ஊருக்குப் போயிருந்தான். ஒரு நாள் நின்று ஆட்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு மறுநாளே கரிக் கோச்சியில் திரும்பி வந்திருந்தார்கள். கரிக் கோச்சியில் அன்றுதான் சிவம் ஏறியிருந்தான். அதில் நிறையப்பேர் பிரயாணம் செய்வதை அவன் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான். அவர்களின் மத்தியில் ஒரு மனிதன் மட்டுமே சேட்டு அணிந்திருந்தார். மற்றவர்கள் இவர்களைப்போலவே நாலுமுழ வேட்டி மட்டுமே கட்டியிருந்தார்கள். அவன் அறிந்தவரை மிகச்சிலரே சேட்டு அணிந்திருக்கிறார்கள். உடையார்... விதானையார்..... அவர்கள் பள்ளிக்கூட வாத்தியார்... அவன் வியப்புடன் பார்ப்பதைக் கண்ட வேலாயுதம் விபரம் சொல்லியிருந்தான்.

“கிளிநொச்சியில் சேர்பொன் இராமநாதன் எண்ட ஒரு ஆளினர் காணி ஆயிரம் ஏக்கர் இருக்கு. காணி பார்க்கிறதற்கு

மனேச்சர்மார் இருக்கினம்.. உழவு விதைப்புக்காலம் தொடங்கியிட்டுது தானே. காணியில் வேலைசெய்யிறதற்கு புத்தார், ஆவரங்காலிலிருந்து ஆட்களைக்கூட்டிப் போகினம். கனக்கப்பேர் தேவையல்லே.”

“கோச்சியில் போய் இறங்கி அங்கால காணிக்கு எப்பிடிப்போவினம்.”

“உதில் ஆட்களைக்கூட்டிப்போறது ஒரு மனேச்சர். வேற மனேச்சர்மாரும் அங்க இருக்கினம். பரந்தன் ஸ்ரேசனுக்கு இவைக்கு வண்டிலுகள் அனுப்புவினம் அல்லாட்டி நடந்துபோவினம். இவைக்கு கரிக் கோச்சியில் வாறது போறதுக்கு காச இல்லை. கிளிநொச்சியில் அம்பது ஏக்கருக்குமேல காணி இருக்கிறவை தங்கட வேலையாளுக்கு ஆட்களை இதில் காச இல்லாமல் கூட்டிவரலாம். அப்பிடி அம்பது ஏக்கர் வைச்சிருக்கிற நிலைக்கு நாங்களும் வரவேனுமடா.”

வேலாயுதத்தின் குரலில் இருந்த ஏதோ ஒரு உணர்வு அவன் மனதின் ஆழத்தையும் தொட்டு நின்றது.

விதைப்பு தொடங்கிய போது அவனுக்கும் ஓய்வு என்பது இல்லாமல் போய் விட்டது. எல்லோருக்கும் பெரிய மண் பானையில் பச்சையரிசிச்சோறும் கருவாட்டுக் குழம்பும் காலையிலேயே செய்துவைத்து விடுவார்கள். இந்தச்சமையல் வேலை சிவத்தின் பொறுப்பில் வந்தது. அன்றைய உழவு முடிந்ததும் எருமை மாடுகளை அவிழ்த்துவிட்டுவிடுவார்கள். அவை தம்பாட்டில் மேய்ந்துகொண்டு திரியும். விடியற்காலையில் மற்றவர்களுடன் அவனும் சேர்ந்து தேடித்திரிந்து எருமைகளை சாய்த்துக்கொண்டுவரவேண்டும். குளத்தில் உள்ள சேற்று நீருக்குள் அமிழ்ந்து கிடக்கும் எருமைகளை உசப்பி எழுப்பி சாய்த்து வருவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிடும். ஊரில் விடிய விடிய நித்திரை கொண்டு பழகியவனுக்கு மிகவும்

அதிகாலையில் எழுவது மிகப்பெரும் துன்பமாய் இருந்தது. அதைவிட துன்பம் இந்தக் கிடாமாடுகளைச் சாய்த்து வருவது.

விதைப்பு வேலைகளில் பண்டாவும், அருநோசும் கூட வந்து உதவி செய்தார்கள். விதைப்பு முடிந்து, ஆட்கள் திரும்ப ஊருக்குப்போனதும் அவர்களுக்கும் சிறிது ஓய்வு கிடைத்தது. பண்டா கமம் விதைப்புக்கு வேலாயுதமும் சிவமும் போய்நின்று உதவி செய்தார்கள்.

வயல்காணியின் முன்புற மேட்டுப்பகுதியில் சிறு குடிசைபோட்டுத்தான் வேலாயுதம் இருந்தான். காட்டுத் தடிகளினால் பரண் மாதிரி கட்டி அதில் ஓலைப்பாய் விரித்துப்படுத்தார்கள்.

“இங்க விசப்பாம்புகள் கனக்க. அதால் நிலத்தில படுக்கப்பயம் ”

வேலாயுதம் சொன்னது இரவிலும் அவனைப் பயமுறுத்தியது. சின்னக் கைவிளக்கு காற்றுக்கு அணைந்து விட்டால் விடிய விடிய அவனுக்கு நித்திரைவராது. இருட்டு பயமுறுத்தும். தூரத்தே யானைகளின் பிளிறல்களும் மயில்களின் அகவல்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். ஆரம்பத்தில் இவைகளைக்கேட்டு அப்படியே நடுங்கிப்போவான். இப்போது கொஞ்சம் பழகிவிட்டது. யானைகளின் பிளிறல் கேட்டதும் எச்சரிக்கை உணர்வு ஏற்படுகிறது. காட்டுத்தடிகளைச்சேர்த்து மூட்டும் நெருப்பு விளாசிக்கொண்டெரியும். பெரிய தகரத்தைத்தட்டி பெரும் சத்தம் எழுப்புவார்கள். யானைகள் வெளிச்சத்தை நெருங்காது..... சத்தம் கேட்டு விலகிப் போகும் என்ற துணிவு. மழைக்காலம் என்பதால் நுளம்புகளும் அதிகமாய் இருந்தது. வாய் அகன்ற சட்டிக்குள் வேப்பமிலையும் சுள்ளித்தடிகளும் போட்டு எரித்துப் புகை போட்டுக்கொள்வார்கள்.

நெல் முளைத்து ஊசி இலையாக நிமிர்ந்து பச்சை

நிறமாகப்படர்ந்து கிடப்பதைப்பார்க்க வியப்பாக இருந்தது. இத்தனை பெரிய வயற்பரப்பை அவன் இதுவரை பார்த்ததில்லை. ஊரில் என்றால் வயல் எல்லாம் பரப்புக்கணக்குத்தான். இங்கே ஏக்கர் கணக்கு என்று சொல் கிறார்கள்.

ஒரு மாதப்பயிர் தண்ணீர் வெள்ளத்துக்குள் தழும்பிக்கொண்டு நிற்கும் அழகு மனதுக்கு இனிமையான உணர்வை ஏற்படுத்தியது. அதையும் தாண்டி வீட்டு நினைவுதான் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. இரவில் படுத்தாலும் நித்திரை வருவதில்லை. அடிக்கடி அப்பு ஆச்சியின் நினைவு வரும். சின்னய்யனும் அன்னமும் எப்பிடி இருக்கிறார்களோ என்ற யோசனை வரும். சிவலையும் வெள்ளையும் எப்பிடி இருக்கின்றனவோ என்ற கவலை வரும். அன்னத்தின் கைச்சாப்பாட்டுக்கு மனம் ஏங்கும் ஓடியல் புட்டும் குரக்கன் புட்டும் சாப்பிட்டுப்பழகியவனுக்கு தொடர்ந்து சோறு சாப்பிடுவது சிரமமாக இருந்தது. உடனேயே ஊருக்குப்போகவேண்டும் போல இருக்கும்.

தாமோதரியைக்கண்டால் அவன் வண்டிலிலேயே போய்வரலாம். கரிக்கோச்சியில் தனிய ஏறிப்போய்வரப் பயமாய் இருந்தது. அதன் சத்தம் காதுகளை அடைக்கச் செய்துவிடும். காகம் செலவு. அண்ணையோடு போவதென்றால் இப்போதைக்கு முடியாது. பகல் எல்லாம் வயலுக்குள் ஓயாத வேலை இருக்கும். வேலாயுதம் ஒரு நிமிடம் ஓய்ந்திருப்பதில்லை. எப்படி அவனால் இப்படி உழைக்க முடிகிறது என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது.

வரம்புகளில் படர்ந்திருக்கும் ஆனைஅறுகுகளை வேலாயுதம் அரிவாளால் அறுப்பதைப்பார்த்து தானும் அறுக்கப் பழகினான். பயிருக்குள் நிற்கும் கோழிச் சூடன், நெற்சப்பி, கோரை போன்றவற்றை கையில் எடுத்துவைத்து ஒவ்வொன்றின் வேறுபாடுகளையும் வேலாயுதம் சொல் லிக்கொடுத்தான். இரவில் சட்டிக்குள் நெருப்பை மூட்டிவிட்டு இருவரும் பரண்களில்

படுத்திருக்கும்போது வேலாயுதம் சொல்வான்.

“இப்ப நுளம்புக்கும் பாம்புக்கும் யானைக்கும் பயந்தம் எண்டால் வாழ்க்கையில் முன்னேற ஏலாது. இந்த மண்ணில கஷ்டப்படுறது வீணாய்ப்போகாது. பக்கத்தில் பண்டாகம் பாத்தியே... பண்டா சொந்தக் காணியில வயல் செய்யிறான். சின்னக் கல்வீடுகட்டியிருக்கிறான். நாங்கள் குத்தகைக்காணியில உழைக்கவேண்டியிருக்கு. இங்க வேற இடங்களிலும் காணியள் குடுக் கப் போகினமாம். கிளிநொச்சியில கனக் க குடியேற்றத்திட்டங்களை உருவாக்கப் போகினமாம் எனக்கும் உனக்கும் காணிக்கு டி.ஆர்.ஓ விட்ட விண்ணப்பம் எப்போது குடுத்திட்டன். எங்களுக்கெண்டு சொந்தமாய் ஒரு காணி வேணும். கஷ்டப்பட்டு உழைச்சா நாலைஞ்ச வருசத்தில கல்வீடு வளவு எண்டு நல்லாய் இருக்கலாமடா”

வேலாயுதத்தின் முகத்தை அவனால் பார்க்கமுடியவில்லை. ஆனாலும் அந்தக் குரல் மெல்லிய இருட்டுக்குள் அவன் மனதை வந்து ஊடுருவியது.

இந்த மண்ணில் ஏதோ ஒரு அற்புதம் இருக்கிறது என்று உணரும் அந்த உணர்வு.....

“எங்களுக்கெண்டு ஒரு வண்டில் மாடு இருந்தால் நல்லது. பலசரக்குக்கடை மயிலரிட்ட சொல்லி வைச்சிருக்கிறன். வாற கிழமை வண்டில்மாடு அவிட்டுத் தாறதெண்டு சொன்னவர். வண்டில் என்றதும் சிவத்திற்கு உற்சாகமாய் இருந்தது.

“எங்களிட்ட வண்டில் இருந்தால் அதிலயே ஞாயிறு சந்தைக்கும் ஆனை யிறவுக்கு போயிட்டு வரலாம். மற்றவையின்ற வண்டிலுக்கு காவலிருக்கத்தேவையில்லை”

“ஓமடா அதுதான் இன்னும் எவ்வளவு செய்ய இருக்கு” வேலாயுதத்தை நினைக்க அவனுக்குக் கொஞ்சம்

பயமாகக் கூட இருந்தது. அண்ணைக்குள்ள ஏதோ ஒரு வெறியும் மூர்க்கமும் குடிகொண்டு இருப்பதாகவே அவனுக்கத்தோன்றியது. இரவில் வெகுநேரம் இருட்டை வெறித்துக் கொண்டு தான்படுத்திருப்பான்.

அன்று பண்டா தன்வண்டிலில் கிளிநொச்சிக்கு போகும் போது சிவத்தையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு போனான். இங்கே வந்து இவ்வளவு நாளாகியும் அவன் பரந்தனுக்கப்பால் போனதில்லை. கண்டிவீதி நீளத்துக்கு எந்தக் குடிசைகளையும் காணமுடியவில்லை. காடுதான் அடர்த்தியாய் இருந்தது.

“இந்த ரோட்டு நீளத்துக்கு குடியிருக்க காடுகளைப்பிரிச்ச கொடுக்கப் போறாங்களாம். டி.ஆர்.ஓ. கூட்டத்தில் தீர்மானிச்சாங்களாம்.” பண்டா சொன்னான்.

கிளிநொச்சியில் ஏற்கனவே இருந்த பெரியகாக்கா சின்னக்காக்கா கடைகளுடன் வேறு கடைகளும் இப்போது முளைத்திருந்தது. அந்த கொட்டில்களுக்கு நடுவே ஒரு சிறிய சீமெந்து கட்டிடமும் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“இது டி.ஆர்.ஓ வின் ர அலுவலகங்கா கட்டிற்றாங்களாம்.”

அந்த பிரதான வீதியில் காட்டு மரங்களுக்கு நடுவே நிறிதுதள்ளி இருந்த ஒரு கல் வீட்டைக் காட்டி

“அதுதான் வெற்றிவேலு விதானையாற்ற வீடு.” என்றான் பண்டா.

அண்ணை உதாரணமாக கொண்ட வெற்றி வேலு விதானையார்..... இப்படி கல்வீடு வாகனமுமாய் வாழ்வில் உயரும் கனவோடு இருக்கும் அண்ணையின்ற ஆசைகள்... அழகாகவே எந்நேரமும் பாடுபடும் அவனின் ஓயாத உழைப்பு....

சிவத்துக்கு வேலாயுதத்தை நினைக்கையில் பெருமையாகக் கூட இருந்தது.

அன்றைக்கு நல்ல மழை. இடி மின்னலுடன் கொட்டித்தீர்த்தது. குளிர்காற்று சுழன்று சுழன்று அடித்தது. தலையோடு கால்வரை நடுங்கியது. அந்த மழைக்குள் நனைந்து கொண்டே வேலாயுதம் வயலைச் சுற்றிப்பார்த்து கடவான் கட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

சிவத் தால் குடிசையை விட்டு வெளியே வரமுடியவில்லை. நாலுமுழத் துண்டால் தலையோடு கால் வரை போர்த்திக் கொண்டு பரணிலேயே சுருண்டு படுத்துக் கொண்டான். காய்ச்சல் வந்துவிடும்போல் தோன்றியது.

இரவும் மழைதொடர்ந்து பெய்து கொண்டேயிருந்தது. நெருப்பு எரிக்கவும் வழியில்லை. விடிகின்றவரை நிம்மதியாய் நித்திரைகொள்ள முடியவில்லை.

இந்தக்காட்டுக்குள் யானை அடித்து இறந்தவர்கள் பற்றியும் கரடி கடித்து கிழித்து இறந்தவர்கள் பற்றியும் வேலாயுதம் சொன்ன கதைகள் இரவெல்லாம் நினைவுக்கு வந்து நடுங்க வைத்தது.

பண்டா கமத்திலிருந்து தகரம் அடிக்கும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. பயத்திலும் ஏக்கத்திலும் படுத்திருந்ததில் விடிய அவனுக்கு நல்ல காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. கண்களைத்திறக்க முடியவில்லை. நெருப்பாக எரிந்தது. நடுக்கத்துடன் உடம்பு தூக்கித்தூக்கிப்போட்டது. பகல் எல்லாம் அப்படியே படுத்திருந்தான்.

நெற்றியில் வேலாயுதம் கைவைத் துப்பார்ப்பதையும் சிவம்... சிவம்... என்று கூப்பிடுவதையும் உணர்ந்தான். கண்திறக்க முடியவில்லை.

பண்டா வந்து பார்த்து விட்டுபோன சிறிது நேரத்தில் நந்தாவதி ஒரு பேணிக்குள் ஈடச்சுட மல்லித்தண்ணி கொண்டு வந்தாள். வேலாயுதம் அவனை எழுப்பி தன் மீது சாய்த்துக்கொண்டு குடிக்கக்கொடுத்தான் வாங்கி வாயில்வைக்க ஒரே கசப்பாக இருந்தது. விழுங்க முடியவில்லை. முகம் சுளிக்க

“ஐயோ வேண்டாம். கைக்குது.” என்றான்.

“எங்கட ஊரில காய்ச்சலுக்கு இது தான் தம்பி மருந்து. ரெண்டு தடவை குடிச்சால் காய்ச்சல் போயிடும். குடியுங்கோ தம்பி”

பண்டாவின் குரல் எங்கோ தூரத்தில் கேட்பது போலிருந்தது.

“கொஞ்சம் குடியடா.இந்தா”

வேலாயுதம் வற்புறுத்தி குடிக்கவைத்தான்.

“இனி படுத்துக்கொள்” சிவத்தை படுக்க வைத்துப் போர்த்திவிட்டான். நெற்றியை தடவிவிட்டபடி பக்கத்திலேயே இருந்தான்.

இரண்டு நாட்கள் எப்படிப் போனது என்று தெரியவில்லை. காய்ச்சல் விட்டு விட்டது. உடம்பு இன்னமும் வலித்துக் கொண்டதான் இருந்தது. தொண்டையெல்லாம் காய்ந்துபோய் கதைக்கவே இயலாமல் இருந்தது.

மூன்றாம் நாள் காலையில் எழுந்து அமர்ந்தவன் மூண்களில் நீர் முட்ட

“என்னால ஏலாது அண்ணை. நான் ஆச்சியிட்ட போப் போறன்” என்று அழுதான்.

அத்தியாயம் 07

வாய்க்காலில் தண்ணீர் பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தது.

வாய்க்காலுக்குள் மாடுகளை இறக்கிக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தான் சிவம். மயிலரிடம் காசு கொடுத்து வண்டில் மாடுகள் வாங்கியிருந்தார்கள். நல்லவெள்ளை மாடுகள்.

சிவத்துக்கு வாய்க்காலில் மாடுகளை தண்ணீருக்கு விடுவதும் குளிப்பாட்டுவதும் முக்கிய வேலைகளாய் ஆகிவிட்டது. காய்ச்சல் வந்ததில் கொஞ்சம் மெலிந்து போயிருந்தான். காய்ச்சல் நன்றாக குறைந்து அவன் கொஞ்சம் தேறியதும் தங்கள் வண்டிலிலேயே இருவரும் ஊருக்குப்போய் வந்திருந்தார்கள்.

ஊரில் நின்ற இரண்டு நாளும் ஆச்சியும் அன்னமும் ஓடியற்குமும் புளிக்கஞ்சியும் காய்ச்சிக்கொடுத்தார்கள். ஆசைதீர புளிவெட்டையில் கிளித்தட்டு மறித்தான். சிவலையையும் வெள்ளையையும் தடவிக் கொடுத்தான்.

அவனுக்கு ஒருவித மரியாதை வீட்டில் இருந்தது. அப்பு முனுமுனுக்கவில்லை. உழைக்கிறபிள்ளை என்ற மதிப்பு அவனுக்கு திடீரென்று ஏற்பட்டது போலிருந்தது. இது அவனுக்கு மகிழ்வையே ஏற்படுத்தியது.

அதனால் மூன்றாம்நாள் அண்ணனோடு விருப்பத்

துடனேயே புறப்பட்டு வந்தான். வேலாயுதம் வண்டிலில் அமர்ந்திருக்க அவன் கம்பு வைத்து மாடுகளை செலுத்தினான். எதிர்க்காற்று வெற்று மார்பில் மோதியபோதும் தலைகலைந்தபோதும் உற்சாகமாகவே இருந்தது. காய்ச்சல் வந்த உடனும் அழுததை நினைக்க இப்போது வெட்கமாக இருந்தது.

மாடுகளை வாய்க்கால் நீருக்குள் எரிந்து கரைக்குக்கலைத்தான் அதே வாய்க்காலில் சிறிது தூரத்தில் நின்று நந்தாவதியும் அருநோசின் மனைவி மெனிக்காவும் தமது பிள்ளைகளுடன் குளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் அநுராதபுரப்பக்கமிருந்து வந்தவர்கள் என்பதை அண்ணன் மூலம் அறிந்திருக்கிறான். எங்கிருந்து எங்கே வந்திருக்கிறார்கள் என்று அவன் ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. இந்த நீர்ப்பாசனக்காணியை பண்டா வாங்கி ஏழெட்டு வருடமாகிறதாம். பண்டாவும் அருநோசுவும் நல்ல உழைப்பாளிகள். தங்கள் மனைவி பிள்ளைகளுடன் இந்தக் காட்டுக்குள் வந்து வசிக்க அவர்களுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்கவேண்டும் என்றும் அவன் வியப்பதுண்டு.

அவன் மாடுகளை சாய்த்துக் கொண்டு வந்து கொட்டிலுக்குள் கட்டினான். குடிசைக்கு பின்புறம் நின்று வயலைப் பார்த்தான். தூரத்தில் வேலாயுதம் மண்வெட்டியுடன் வரம்பில் நடப்பது தெரிந்தது. பயிரின் பசமையும் அவை காற்றுக்கு அசைவதும் அழகாய்த்தெரிய இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பயிர்கள் வளர்ந்து குடலை தள்ளி கதிர் பிடித்தது பொன்நிறத்தில் நெற்கதிர்கள் முற்றிச்சரிந்து நின்றன.

“தை பிறந்திட்டுது. நல்லநாளில் புதிர் காய்ச்ச வேணும். வாற வெள்ளிக் கிழமை தைப்பூசம் வருகுது. அண்டைக்கு புதிர் காய்ச்சலாம்.”

வேலாயுதம் நெற்கதிர்களை கொய்து எடுத்து வந்தான். ஒரு கட்டு நெற்கதிரை மாவிலையோடு சேர்த்து குடிசை வாசல் மேல்தடியில் கட்டினான். போன வருடம் கட்டிய நெற்கதிரும் மாவிலையோடு வாடிப்போய் பக்கத்தில் இருந்தது.

மிகுதிக்கதிரை கசக்கி நெல்லைப் பிரித்து எடுத்தான். ஓலைப்பாயில் பரவி முற்றத்தில் சிறிது நேரம் காயவைத்தான். நெல்லைக்குற்றுவதற்காக யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது நந்தாவதி தான் குற்றித்தருவதாக எடுத்துப்போய் குற்றி அரிசியாக்கி கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். தைப்பூசம் அன்று வேலாயுதம் சிவத்திடம் பத்துசதம் கொடுத்து

“மயிலற்ற கடையில் கற்பூரமும் வெத்திலை பாக்கும் வாங்கி வா” என்றான். சிவம் காச வாங்கிக்கொண்டு மாடுகளை வண்டிலில் பூட்டினான்.

“ஏன் வண்டில் எடுக்கிறாய் உதில நடந்துபோய் வாங்கி வாறதுக்கு” சிவம்தயங்கி நின்றான்.

“இல்லையண்ணை வண்டிலில் போயிட்டு வாறன்” “சரிசரி போயிட்டுவா” தடுக்க மனம் வராமல் தலையசைத்தான்.

மாடுகள் சதங்கை ஒலியுடன் மண் தெருவில் நடந்தன. வண்டிலில் அமர்ந்து மாடுகளை விரட்டிக்கொண்டு பிரயாணம் செய்வதில் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி தனியானது.

மத்தியான நேரத்து வெய்யில் சுள்ளென்று எரித்தது. பரந்தன் சந்தியில் இருந்த மயிலரின் கடையை நோக்கிப் போனான். இப்போது மேலும் ஒன்றிரண்டு கடைகள் தோன்றியிருந்தன. கடிதங்கள் அடங்கிய காக்கிப்பை தோளில் தொங்க காக்கித்துணியில் சேட்டுக்காற்சட்டை அணிந்த ஏரம்பு விசில் ஊதி கடிதம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். சந்திக்கு முன்னதாக ஒரு நீளக்கொட்டிலில் தபால்கந்தோர் இயங்கத் தொடங்கியிருந்தது.

மயிலரின் கடை வாசலில் வண்டிலை நிறுத்திக் குதித்து இறங்கினான். நாலைந்து ஆட்கள் முட்டை முடிச்சுடன்

கிழக்குப் பக்கம் திரும்பிய வீதியில் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். சமீபநாட்களாய் பரந்தனில் மனிதர்களின் நடமாட்டம் ஓரளவு தென்படுகிறது.

அவன் கடைவாசலுக்கு போன போது அவன் வயதையொத்த ஒரு இளைஞனுடன் மயிலர் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். சிறிது தயங்கி நின்றான். அவனிடம் திரும்பிய மயிலர்.

“என்ன சிவத்தான் என்ன வேணும்...” என்று கேட்டார்.

“கற்பூரமும் வெத்திலை பாக்கும் வேணும்”

“என்ன விசேசம்”

“இண்டைக்கு புதிர் காய்ச்சிறம் அண்ணை”

“அட, தைப்பூசமெல்லே. விசேசம் தான். எட்டுச்சதம் தா.”

உள்ளங்கை விரித்து எட்டுச்சதம் எண்ணிக்கொடுத்தான்.

கிடுகு வேய்ந்த சிறு கொட்டில். காட்டுத்தடிகளினால் வரியப்பட்ட தட்டுகளில் புகையிலை, பனங்கட்டி, ஓடியல், பனாட்டு ஒரு புறமும் சிறு சிறு சாக்குப்பைகளில் மல்லி, மிளகாய், உப்பு போன்றவையும் வரிசையாய் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

“கொஞ்சம் பொறு காத்திகேசு. சிவத்தானுக்கு கொடுத்திட்டுவாறன்.”

அப்போதுதான் சிவம் திரும்பி அவனைப்பார்த்தான்.

நாலுமுழுவேட்டி கட்டி மேலே சேட்டு அணிந்திருந்தான். மெல்லிய மீசை. நெளி நெளியாய் தலைமயிர். கையில் ஒரு மூணிப்பை வைத்திருந்தான்.

“இந்தத்தம்பி காத்திகேசு. இங்கால முரசுமோட்டையில் இவைக்கு நீர்ப்பாச்சல்காணி கிடக்கு. முந்தி தகப்பன் வந்து வயல் செய்தவர். அவர் மோசம் போன பிறகு இந்தத் தாம்பிதான் வந்து செய்யுது. சாவகச்சேரி ஆட்கள் இப்ப போற

கரிக்கோச்சியில் ஊருக்குப் போக வெளிக்கிறார்”

அவன் சிவத்தைப்பார்த்து சிரித்தான். ஏனோ பார்த்த முதல் பார்வையிலேயே அந்த முகமும் சிரிப்பும் சிவத்துக்கு மிகவும் பிடித்துப்போனது. சேட்டுப் போட்டிருந்த அவனை கொஞ்சம் மதிப்போடு பார்த்தான். இந்தக் காட்டுக்குள் தன்வயதை ஒத்த ஒருவனைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னான்.

“எனக்கு சிவப்பிரகாசம் பேர். முழுப்பேர் ஒருதரும் சொல்லிக்கூப்பிடுறேல்லை. எல்லாரும் சிவம் எண்டுதான் கூப்பிடுவினம்.”

பிறகு கேட்டான்.

“இங்கயிருந்து முரசுமோட்டை கன தூரமா?”

“கிழக்குப்பக்கத்தால் மூண்டு கட்டை போகவரும். நீங்கள் எங்க இருக்கிறீங்கள்.”

“பரந்தன் சந்தியிலயிருந்து மேற்காக ஒண்டரைக்கட்டை போகவரும். அஞ்சாம் வாய்க்கால் எண்டு சொல்லுறது. கரிக்கோச்சி வெளிக்கிட்டிடும் வாங்கோ கொண்டுபோய் ஸ்ரேசனில் விட்டுவிடுறன்.”

“கொஞ்சத்தூரம் தானே நான் நடந்து போறன்.”

“இல்ல வாங்கோ கெதியாய் போயிடலாம்”

ஓம் மோனை. பரந்தன் சந்தி தாண்டி விட்டுவிடுவான். கதைச்சுக்கொண்டு போக வந்திடும்”

“சரியண்ணை. போயிட்டு வாறம்”

வண்டிலில் சிவம் ஏற அவனுக்கு அருகாக காத்திகேசுவம் ஏறிக்கொள்ள வண்டில் புறப்பட்டது. தங்களைப்பற்றியும் தங்கள்

வீட்டாக்கள்பற்றியும் கதைத்துக் கொண்டே போனார்கள்.

காத்திகேசுவின் கதைகளைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் வசதியுள்ளவனாய் தெரிந்தது. சாவகச்சேரியில் சின்னதாய் ஒரு கல் வீடு இருக்கிறதாம் சாவகச்சேரி விதானைக்கு சொந்தக்காரராம்.

ஒரு நாளைக்கு தான் ஐந்தாம் வாய்க்காலுக்கு அவர்கள் வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொன்னான். அவனையும் முரசுமோட்டைக்கு வரச்சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டான். ஸ்ரேசன் வாசலில் வண்டில் நின்றது.

“கரிக்கோச்சி நிற்குது கொதியாய் போய் ஏறுங்கோ”

காத்திகேசு அவனைப் பார்த்து சிரித்துத் தலையாட்டிவிட்டு உள்ளே போக அவன் வண்டிலைத் திருப்பினான். இவனை மாதிரியே தானும் சேட்டுப் போட்டுக்கொண்டால் நன்றாய் இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

சிவம் வீடு வந்த உடனும் சமையல் அலுவலைத் தொடங்கினார்கள். மண்பானையில் புதுஅரிசி போட்டு காய்ச்சி இறக்கி வைத்துவிட்டு நாலைந்து கறிகள் வைத்தார்கள். சமையல் முடிய பொழுது சாய்ந்து கொண்டு வந்தது. கதிர்கள் முற்றிச்சரிந்திருந்த வயலின் நடுவே மூன்று தடிகளை வேலாயுதம் கொண்டுபோய் முக்கோணமாய் நட்தான். வெள்ளை வேட்டித்துணியால் மூன்று தடிகளையும் இணைத்துக் கட்டினான். வீட்டுக்கு வந்து பெரிய வாழையிலையில் பச்சையரிசிச் சோறும் கூறிகளும் போட்டு அப்படியே கடகத்துக்குள் எடுத்து வைத்து வயலுக்கு கொண்டு போனான். இன்னொரு வாழையிலை, மூன்று இளனி, வெத்திலை பாக்கு, வாழைப்பழம், கற்பூரம், தேசிக்காய் எல்லாவற்றையும் சிவம் எடுத்துக் கொண்டுபோனான்.

வயல் நடுவே வெள்ளைத்துணி கட்டிய தடிகளின் மீது மிகத்தை வேலாயுதம் வைத்துவிட்டு முன்னால் இலை வைத்து

வெத்திலை, பாக்கு, தேசிக்காய் எல்லாவற்றையும் அதில் வைத்தான். மூன்று இளனிகளையும் முகப்புச் சீவி நடுவே வைத்து அதன் மீது கற்பூரத்தை வைத்தான். சிவம் தேங்காய் எண்ணெயில் தோய்த்து பந்தம் கொழுத்தி இரு பக்கத்திலும் நட்டு வைத்தான்.

வேலாயுதம் கற்பூரம் கொழுத்தி விட்டு ஒரு வினாடி கண்மூடி நின்றான். பிறகு தாங்கள் திரும்பிவரும் வழி தவிர்ந்த மூன்று திசைகளையும் பார்த்து கூ... என குரல் எழுப்பிக் கூவினான். அந்த வெட்ட வெளியில் அவன் குரல் கலந்து தேய்ந்து மறைந்தது. காற்று குளிராய் வீசியது.

“ வா, பிறகு வருவம்”

இருவரும் திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தின்பின் மறுபடி வயலுக்குப்போனார்கள்.

கற்பூரம் எரிந்து முடிந்திருந்தது. பந்தங்கள் இன்னமும் எரிந்துகொண்டிருந்தன. மூன்னால்நின்று கைகளைக் குவித்துக் கும்பிட்டார்கள்.

வேலாயுதம் கண்களை மூடித் திறந்தான்.

“இந்த மண் எங்களுக்கு கடவுள் மாதிரியடா. எங்களுக்கு நல்லதுதான் தரும். நாங்கள் கஷ்டப்பட்டால் அதுக்குத்தக்க பலன் கிடைக்கும். அதுக்காக இந்த மண்ணுக்கு நாங்கள் செய்யிற படையல்தான் இது.”

சிவம் பந்தம் எரியும் வெளிச்சத்தில் வேலாயுதத்தைப் பார்த்தான். இவனுக்குத் தான் எத்தனை நம்பிக்கை. இந்த மண் எங்களுக்கு வாழ்வுதரும் என்று.

வேலாயுதம் கத்தி எடுத்து இளனிகளை வெட்டி இரண்டாய் பிளந்து வைத்தான். படையலுக்கு தண்ணீர் தெளித்து கடகத்தோடு எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

“நீ போய் பண்டா அருநோச வீட்ட சொல்லிப்போட்டு வா. முன்னால செல்லத்துரை அண்ணையிட்டையும் சொல்லி விடு. அவையள் தங்கட புதிர் சாப்பிட்டிட்டினம். அதால எங்களோட வந்து சாப்பிடுவினம்.”

சிவம் போய் சொல்லி விட்டு வந்த சிறிது நேரத்தில் எல்லோரும் வந்தார்கள்.

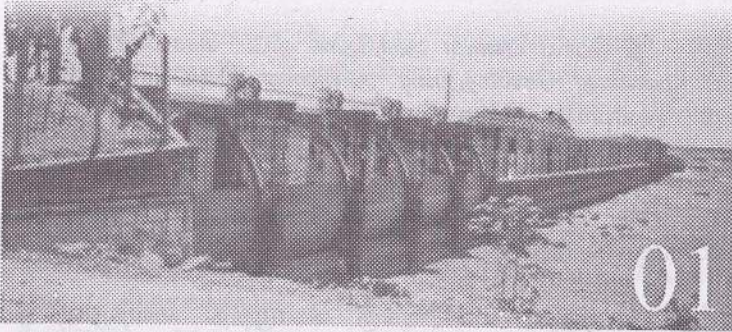
பக்கத்தில் கைவிளக்கு கொழுத்தி வைத்துவிட்டு வேலாயுதம் நிலத்தில் இலையை எடுத்து வைத்து சோறு கறி எல்லாவற்றையும் குழைத்தான். எல்லோரும் வந்து முன்னால் வட்டமாக அமர்ந்து கொள்ள எல்லோருக்கும் இலைகளில் வைத்த குழையலை சிவம் எடுத்துக்கொடுத்தான். பெரிய இலையில் மேலும் சோறு கறி போட்டு குழைத்து வேலாயுதம் கொடுக்க வாங்கி சிவமும் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டு சாப்பிட்டான். அந்த சோற்றுக் குழையல் மிகவும் ருசியாக தொண்டைக்குள் இறங்கியது.

“இந்தமுறை வேலாயுதனுக்கு நல்ல வேளாண்மை. நல்லாய் பொலிஅடிக்கும்.”

செல்லத்துரை சொன்னதைக் கேட்டு சிவம் வேலாயுதத்தைப் பார்த்தான். அவன் முகம் மலர்ந்து போயிருந்தது.

“ இந்தமண் எங்களுக்கு வாழ்வு தரும்.”

அந்த வார்த்தைகள் வெகுநேரத்துக்கு காதுகளில் இரைந்துகொண்டேயிருந்தது.

அத்தியாயம் 08

எதிரே நீள அகலமாய் பரவி விரிந்திருந்த இரணைமடுக் குளத்தை சிவம் கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தைப்பொங்கல் கடந்த நாளில் மழைவெள்ளம் நிரம்பி குளம் கடலாய் நிரம்பியிருந்தது. இரண்டு பலகை திறந்து வான்பாய விட்டிருந்தார்கள்.

கிளிநொச்சிக்கு வந்து இத்தனை நாட்களில் சிவம் இன்றுதான் இரணைமடுக்குளத்தை வந்து பார்க்கிறான். கார்த்திகேசுவம் அவனும் வண்டிலில் வந்திருந்தார்கள். இருவரும் இப்போது நல்ல நண்பர்களாகியிருந்தார்கள்.

குளம் நிரம்பி வான்பாயுது என்று ஊரெல்லாம் கதை பரவியிருந்தது. அவர்களைப் போலவே வேறு பலரும் குளம் பார்க்க வந்திருந்தார்கள்.

“இந்தக்குளம் எங்களுக்கு கடவுள் தந்த வரம். கிளிநொச்சி மண்ணையே வாழவைக்கிறது இது தான்.”

கார்த்திகேசு பரவசத்துடன் சொன்னான்.

“இயற்கையாகவே இந்த இடம் அமைஞ்சிட்டுது பார். கனகராயன் ஆத்தை மறிச்ச மேற்குக்கிழக்காக ஒரு மைல்

தூரம் வரை அணை கட்டிக்கிடக்கு தண்ணி எதுவும் வீணாப்போயிடாமல் அப்படியே அணைக்குள்ள வந்து நிரம்புது.”

சிவம் நிமிர்ந்து தெற்குப்பக்கம் பார்த்தான்.

கண்ணுக்கெட்டியதூரம் வரை கடல் மாதிரி தண்ணீர்தான்.

“இந்தக் குளம் இப்படி அமைஞ்சாலும் இதைத் திட்டம் டோட்டு கட்டியிருக்கினம். வெள்ளைக் காரன் தொடர் கி வைச்சதை எங்கட ஆட்கள் கவனமாய்த் தொடர்ந்து நடத்துகினம். இப்பவும் ஒரு எஞ்சினியர் கொழும்பிலிருந்து வந்திருக்கிறாராம்”

கார்த்திகேசுவுக்கு எங்கிருந்து தான் இத்தனை தகவல்கள் தெரிய வந்ததோ. அவனும் இந்தக்குளத்தைப் பற்றி கேள் விப் பட்டிருக்கிறான். வேலாயுதம் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறான்.

சிவம் வெற்றிவேலு விதானையார் பற்றி கார்த்திகேசுவுக்கு சொன்னான். இந்தக்குளம் கட்டிய காலத்தில் எடுபிடி ஆளாய்ச்சேர்ந்து ஒரு காலத்தில் கிளிநொச்சியில் செல்வாக்கு மிகுந்தவராய் இருந்த அவர் பற்றி கார்த்திகேசுவம் அறிந்திருந்தான். ஒரு விதத்தில் வெற்றிவேலு விதானைதான் வேலாயுதத்திற்கு வழிகாட்டி எனவும் சொல்லலாம்.

பன்னிரண்டு வயதில் வீட்டை விட்டு ஓடி வந்த சிறுவன் இத்தனை செல்வாக்கையும் வசதிகளையும் பெற்றுக்கொண்டது சாதாரண விடயமல்ல. கடினமான உழைப்பு அங்கே இருந்தது. வேலாயுதத்திற்குள் வெறியை ஏற்படுத்தி இருக்கும் விடயமும் அதுதான். இது பற்றியும் சிவம் கார்த்திகேசுவுக்குக் கூறினான்.

இருவரும் சிறிது நடந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள். மண் அணையில் முட்டி மோதிக்கொண்டு தழும்பி நிற்கும் அந்த நீர் எத்தனை பேருக்கு வாழ்வு தரப் போகின்றது என்ற நினைவில்

நெஞ்சு சிலிர்த்துப்போனது. இருவரும் வான் பாயும் இடத்துக்கு நேராக வந்து நின்றார்கள். கால்களை இழுத்துக்கொண்டு வெள்ளம் அடித்துப்பாய்ந்தது.

தூரத்தே பலர் கூடைகளில் மண் சுமந்து தேய்ந்த அணைகளில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இந்தியாவிலிருந்து இந்தக் குளக்கட்டு வேலைக்கு ஆட்களை கொண்டுவந்தவை. அவையளுக்கு நாலாம் வாய்க்கால் பகுதியில் குடியிருக்க காணி குடுத்து இருத்தி வைச்சிருக்கினம் அதில் நிறையக்குடும்பம் இருக்குது. எத்தனையோ பேற்ற உழைப்பில் இந்தக்குளக்கட்டு பாதுகாப்பாய் இருக்குது. காலாகாலத்துக்கும் இருக்கக் கூடியதல்லே”

சூரியன் மேற்கு வானில் விழுந்ததை காடு மறைத்தது. வானத்தின் அழகையும் தண்ணீர்ப்பரப்பின் மீது அந்த சிவந்த நிறம் அலையலையாய் மின்னிய அழகையும் மெய்மறைந்து ரசித்தார்கள்.

“இப்படி ஒரு வடிவை என்ற வாழ்நாளில் நான் காணேலை.”

“சரி வா வீட்ட போவம். நேரம் போனால் யானை கரடிக்குப்பயம். கெதியாய் வா”

இருவரும் அவசரமாய் வண்டிலில் ஏறி மாடுகளை விரட்டினார்கள். குளக்கட்டில் வேலை செய்த பலர் களைப்புடன் தெருவில் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். வண்டிலில் ஏற்றக்கூடிய ஆட்களையெல்லாம் ஏற்றிக் கொண்டே போனார்கள்.

“நாங்கள் நாலாம் வாய்க்காலில் இருக்கிறம் தம்பி. ஆயிரம் ஏக்கர் பக்கமோ அல்லது கரடிப்போகிலயோ இறக்கி விட்டால் போதும் அங்கால நடந்து போவம்.”

மாடுகள் சீவகமாய் நடந்தன. வெய்யில் மெள்ள மெள்ள மறைந்து கொண்டு வந்தது.

வண்டிலில் வந்த முதியவரைப் பார்த்து சிவம் கேட்டான்.

“ஏன் ஐயா நீங்களும் வேலை செய்யிறீங்களா?”

“என்ன தம்பி செய்யிறது. எங்கேயோ பிறந்து எங்கேயோ வந்து இருக்கிறம். ஏதோ இந்த மட்டில் குளத்து வேலைக்கு எண்டபடியால எங்களுக்கு இங்க ஒரு பதிவு இருக்கு. இல்லையெண்டால் கள்ளத்தோணி எண்டு பிடிச்ச இந்தியாவுக்கு அனுப்பிப்போடுவினம். உழைச்சப்பிழைக்க எண்டு இங்க வந்து எத்தனை பேர் அவலப்படுத்துகள். ஆனா கள்ளத்தோணி எண்டு பிடிச்ச அனுப்பினாலும் என்ன நாலைஞ்சு மாதத்தில திரும்பியும் வாறதுதான். வயித்துப்பிழைப்புக்குத்தானே இந்த நாய் அலைச்சல்”

அந்தக்குரலில் விரக்தியும் சலிப்பும் நிரம்பியிருந்தது. அதற்கு மேல் சிவம் அவர்களிடம் எதுவும் பேசவில்லை. புழுதி வாசனையுடன் இருந்த அவர்களுடன் மேலே என்ன பேசுவது என்றும் தெரியவில்லை. கார்த்திகேசுவை மௌனமாய் ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு பாதை மீது பார்வையைத் திருப்பினான்.

அவர்களை வழியில் இறக்கி விட்டு கார்த்திகேசுவை அவன் வீட்டில் விட்டு விட்டு சிவம் தங்களின் வீட்டுக்கு வந்தபோது பொழுது நன்றாய் இருண்டு விட்டது.

வண்டிலை கொட்டிலுக்குள் விட்டு மாடுகளை அவிழ்த்துக்கட்டி விட்டு வந்த போது குடிசை வாசலில் கைவிளக்குடன் வேலாயுதம் நின்றிருந்தான்.

“இருட்ட முதல் வந்திடவேணுமடா. பொழுதுபட்டால் யானை கரடிப் பயம். இவளவு நேரமும் பயந்து கொண்டு இருந்தன். சரி கால் முகத்தைக்கழுவிக்கொண்டு வா”

அப்போதுதான் வேலாயுதத்தின் பக்கம் இன்னொரு ஆள் நிற்பதை சிவம் பார்த்தான்.

“இது மரியக்கண்டு. முன்காணி செல்லத்துரை யண்ணையோட வந்து நிற்கிறான். இனி எங்கட வயல் வேலையாளுக்கும் மரியக்கண்டு உதவி செய்யும்”

கைவிளக்கு வெளிச்சத்தில் பார்த்தான். பார்த்த உடனும் இந்திய ஆள் என்பது தெரிந்தது. தமிழ் நாட்டுக் கரையிலிருந்து மீன்பிடி வள்ளங்களில் களவாக இலங்கையின் வடபகுதிக் கரைகளில் வந்து இறங்கி இப்படி ஒவ்வொரு இடங்களில் வேலைக்கு நிற்பதும் பொலிஸ் பிடித்து கள்ளத்தோணி என்று திருப்பி அனுப்புவதும் திருப்பி அனுப்பப்பட்டவர்கள் நாலெந்து மாதத்தின் பின் மீண்டும் வள்ளங்களில் வருவதும் இயல்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

மெலிந்த தோற்றமும் கறுத்த உருவமுமான மரியக்கண்டுவை சிவம் யோசனையுடன் பார்த்தான். இருபத்தாறு, இருபத்தேழு வயது மதிக்கக் கூடிய இளைஞன். மெலிந்த தோற்றத்திலும் உழைப்பில் உரம் ஏறிப்போன கடினம் தெரிந்தது.

“கணேசபுரத்தில் ஒரு மொதலாளிகிட்ட நின்னேன். அவரு காக ஒழுங்கா தர்றதில்லை. அதுதான் செல்லத்துரை ஐயாகிட்ட வந்தேன். முடிஞ்சா உங்க வயல் வேலையாளையும் செய்து தருவேங்க. ஏதோ நாலு இடத்திலேயும் உழைச்சாத்தானே பிழைக்க முடியும்.”

சிவம் கொஞ்சம் வியப்புடன் மரியக்கண்டுவைப் பார்த்தான். பொருத்தமான இடத்தில் தான் வந்து சேர்ந் திருக்கிறான்.

“நான் வரேங்க”

மரியக்கண்டு இருட்டுக்குள் நடந்துபோனான்.

“தமிழ் நாட்டில் தஞ்சாவூரில் ஒரு சின்னக்கிராமம். கலியாணம் செய்து கொண்டு குழந்தையள் கூட இருக்காம். உழைப்புத்தேடி ஆரையோ பிடிச்ச வள்ளத்தில் வந்து இறங்கியிருக்கிறான். அங்க இங்க நிண்டு இப்ப செல்லத்துரையண்ணையிட்ட வந்து நிக்கிறான். பொலிசிப் பிடிபடாமல் இருந்திடவேணும் பாவம்.”

வேலாயுதம் விபரம் சொல்லிக் கொண்டே காட்டுத்தடிகளை சேர்த்துக் குவித்து நெருப்பு மூட்டினான்.

அந்த பிரதேசத்தையே வெளிச்சமாக்கிக் கொண்டு நெருப்பு விளாசி எரிந்தது.

சிவத்துக்கு வண்டிலில் ஏறி வந்த கிழவன் சொன்ன

“வயிற்றுப் பிழைப்புக்குத்தானே இந்த நாய் அலைச்சல்” என்ற வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தது.

மனைவி பிள்ளைகளை விட்டு சொந்த ஊர்விட்டு எங்கேயிருந்து எங்கே வந்திருக்கிறான் இந்த மரியக்கண்டு என்று நினைத்தபோது ஏனோ அவனுக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது.

அத்தியாயம் 09

அரிவுவெட்டு ஆரம்பமாகிவிட்டது.

பச்சைநிற பயிரெல்லாம் மஞ்சள் நிறமாய் பரவியிருந்தது.

முற்றிப்பழுத்து சரிந்து கிடந்த நெல்மணிகளைப் பார்க்க மனதுக்கு ஆனந்தமாய் இருந்தது.

அருகில் உள்ள வயல்காரர் எல்லோரும் வந்து கூட்டமாக அரிவி வெட்டினார்கள். பண்டா, அருநோசு, மரியக்கண்டு, செல்லத்துரை ஆகியோருடன் அவரவர் கமங்களில் நிற்பவர்களுமாக மொத்தம் பன்னிரண்டு பேர் வந்து வெட்டினார்கள்.

வேலாயுதம் ஒரு நிமிடம் ஓய்ந்து இருக்கவில்லை. சரசரவென்று மற்றவர்கள் கதிரை அறுத்து வைப்பதை சிவம் வியப்போடு பார்த்தான். அவர்களைப்பார்த்து தானும் கதிரை அறுத்து வைத்தான். பழக்கமில்லாத வேலை என்பதால் தொடர்ந்து செய்ய சிரமமாய் இருந்தது. குனிந்து நிமிர் முதுகிலும் இடுப்பிலும் பிடித்துக் கொண்டது.

சிவம் தனது இயலாமையை காட்டிக் கொள்ளமல் முடிந்த அளவு வேலை செய்தான். கதிர்கள் குவியல் குவியலாக

அறுபட்டு வயல்பரப்பில் பரந்து கிடந்தது.

இரண்டு நாட்கள் வெயிலில் காயவிட்டு சூடு வைத்தார்கள். மரியக்கண்டு கூடவே நின்று எல்லாம் செய்தான். அந்த வேலை நேரங்களில் தன்னைப்பற்றிய கதைகளையும் சொல்வான்.

“நம்ம ஊரில் உழைக்க முடியாதாங்க. வானம் பார்த்த பூமி ரெண்டு மூனு வருஷமா மழையே இல்லை. சீவியம் ரொம்ப கஷ்டமுங்க, நமக்குத் தெரிஞ்சவங்கதான் சிலோனுக்குப் போனா உழைக்கலாமனு சொல்லி வந்து சேந்தேங்க. உழைச்ச ஊருக்குக் காசு அனுப்பணும் பெஞ்சாதி புள்ளைங்க பாத்திக்கிட்டு இருக்குங்க உங்க எல்லோரோட வயல்லயும் எனக்கு வேலை கிடைச்சா போதுங்க. உழைச்சிடுவேன்.”

மரியக்கண்டுவின் அப்பாவித்தனமான இயல்பு, வஞ்சகமற்ற உழைப்பு, விசுவாசமான தன்மை எல்லாமே சிவத்தை மிகவும் கவர்ந்தது.

அன்று குடடிப்பதாய் தீர்மானித்தார்கள். மழை நன்றாய் விட்டுத்தந்திருந்தது. மதியம் தாண்டியதுமே ஆயத்தங்களைச் செய்யத்தொடங்கினார்கள். வயலின் மேட்டுப்பகுதியின் நடுவில் களக்கட்டை நட்பு சுற்றி கதிர்ப்பாய்களை பரவி விரித்து வைத்தார்கள்.

நெற்கதிர்களைக் கொண்டுவந்து பாயில் குவித்தார்கள். பத்து மாடுகளை கயிற்றால் பிணைத்து மறுமுனையை கட்டையுடன் இணைத்துக்கட்டினார்கள்.

நீளக்கம்பு கொண்டு மாடுகளை கலைக்க அவை வட்டமாய் கதிர்களை மிதித்து நடந்தன. அந்த எல்லையில் நான்கு புறங்களிலும் பந்தங்கள் எரிந்து வெளிச்சத்தை தந்து கொண்டிருந்தது.

வட்டமாய் நடந்து கொண்டிருக்கும் மாடுகள் சாணம் போடும் போதெல்லாம் அவை கீழே கதிருக்குள் விழுந்து விடாமல் இருக்க வேலாயுதம் ஓடிஓடி கடகத்தில் ஏந்தினான்.

மாடுகள் சுற்றிச்சுற்றி மிதிக்க வைக்கோலில் இருந்து நெல் மணிமணியாய்ப் பிரிந்தது. வைக்கோலை உதறிப் பிரித்து அப்பால் போட்டார்கள். காற்று வளம் பார்த்து குல்லத்தால் நெல் தூற்றினார்கள். நெல்லை அள்ளி அள்ளிச் சாக்குகளில் போட்டு முடிச்ச முடிச்சாகக் கட்டினார்கள். அந்த நெற்குவியலுக்குள் கைவைத்து அளைந்தபோதும் அள்ளி அள்ளிக் கட்டியபோதும் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. புதுநெல்லின் வாசனை முக்கை வந்து நெருடியது.

தொடர்ந்து நாலைந்து நாட்கள் வேலை நடந்தது “நினைச்சதை விட நல்லாய் பொலி அடிச்சிருக்கு”

பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்த கொட்டிலுக்குள் நெல் மூட்டைகளை அடுக்கினார்கள். நான்குமாத உழைப்பும் அலைச்சலும் ஓய்வுக்கு வந்தது. அப்பாடா என்று மூச்சு விட்டார்கள்.

சுற்றுப் புறக் காணிகளின் அரிவுவெட்டு சூடடிப்பின்போதும் இவர்கள் போய் உதவி செய்தார்கள்.

சிறுபோக விதைப்பு தொடங்க முதல் நெல்லின் ஒரு பகுதியை விற்றுக்கொண்டு ஊருக்கு போனார்கள்.

போகும் போது சாப்பாட்டுக்கும் நெல் மூட்டைகளை மாட்டு வண்டிலில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள்.

அப்போது தான் வேலாயுதத்தின் கல்யாணப்பேச்சை அப்பு எடுத்தார்.

முதலில் தனக்கு இப்ப கல்யாணம் வேண்டாம் என்று

வேலாயுதம் சொல்லிப் பார்த்தான். அப்புவும் ஆச்சியும் விடவில்லை சிவம் அன்னத்திடம் ஓடிப்போய் ரகசியமாய் கேட்டான்

“ஆரடி பொம்பிளை....”

“வேற ஆர் எங்கட கனகம் மச்சாள்தான்.”

“அட பிறகு ஏன் அண்ணை வேண்டாம் எண்டு சொல்லுறார்”

“அவர் மச்சாளை வேண்டாம் எண்டு சொல்லேலை. கலியாணம் இப்ப வேண்டாம் எண்டு தான் சொல்லுகிறார்.”

அவனுக்கு காரணம் புரிந்தது. தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த அண்ணனை யோசனையுடன் பார்த்தான்.

கனகம் மச்சாள் அப்புவின் தங்கச்சியின் மகள். அவளை மருமகளாக கொண்டு வரத்தான் அப்பு ஆச்சிக்கு விருப்பம் இருந்தது. அவனுக்கும் கனகம் மச்சாளை பிடிக்கும். அண்ணையின் சுறுசுறுப்புக்கு பொருத்தமானவள் தான்.

அவன் வேலாயுதத்தின் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்தான். வேலாயுதம் திரும்பி அவனைப் பார்த்தான்.

“ஏன் அண்ணை அப்படிச் சொன்னி”

“இப்ப கலியாணம் வேண்டாம் கொஞ்சம் பொறுத்துச்செய்வம் எண்டு தான் சொன்னான்.”

“அது தான் ஏன்”

“இப்ப கலியாணம் செய்து அங்க கூட்டிப்போய் இருக்க

முடியாது. எனக்கெண்டு ஒரு காணி வேணும். ஒரு சின்ன கல்வீடு கட்டவேணும். கனகத்தை கூட்டிக்கொண்டு போய் இருக்கிறதெண்டால் சில வசதியுள் வேணும். அந்தக்கொட்டிலுக்க இருக்க ஏலுமே. அதுதான்.”

“சரி அண்ணை. காணி கிடைச்சு வீடு கட்டின பிறகு கூட்டிப்போகலாம் தானே. இப்ப கலியாணத்தைச் செய்யன். அங்க போறவரைக்கும் மச்சாள் இங்க இருக்கட்டும். நீ வந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம் தானே.”

அதெல்லாம் கரைச்சல். வயலை விட்டிட்டு இங்க அடிக்கடி வரஏலாது.”

“அதெல்லாம் வரலாம் நான் அங்க இருந்து பார்த்துக்கொள்ளுவன்தானே நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதே அண்ணை. கலியாணத்தைச் செய்”

ஒரு வழியாய் வேலாயுதத்தைச் சம்மதிக்க வைத்தான்.

அடுத்த புதன் கிழமை கனகம் வீட்டில் சோறு குடுப்பித்து கலியாணம் நடந்து முடிந்தது. வேலாயுதத்தின் கலியாண நிகழ்வோடு இருவரும் சேட்டு அணியத் தொடங்கினார்கள்.

“நீ கொஞ்ச நாளைக்கு நிண்டுட்டு வா. நான் முதல்ல போறன்”

சிவம் வண்டிலில் பரந்தனுக்கு வந்துவிட்டான். ஏதோ எல்லாப்பொறுப்பையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டது போல உணர்ந்தான்.

மரியக்கண்டுவுடன் சேர்ந்து வரம்பு செதுக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு காலைப் பொழுதில் கார்த்திகேசு வந்தான். சிறிது நேரம் நின்று அவர்களுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போதுதான் மரியக்கண்டு சொன்னான்.

“வற்ற பங்குனித்திங்களுக்கு பொறிக்கடவை அம்மன் கோயிலுக்கு போகலாமுங்க. பொங்கல் பூசையோட விடிய விடிய கூத்தும் நடக்கும். போன வருஷம் கணேசபுரத்தில் இருந்து வண்டி கட்டிக்கிட்டு போயிருந்தோம்.

சிவமும் கார்த்திகேசுவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

“போய்ப்பார்க்கலாம் தான். என்ன சிவம் போவமா”

“அதுக்கென்ன எப்ப எண்டு தெரிஞ்சா எங்கட வண்டியிலயே போயிட்டு வரலாம்.”

“எந்தத்திங்கள் பூசை பொங்கல் கூத்து நடக்கும் எண்டு விசாரிச்ச வையுங்கோ. போவம். அப்ப நான் போட்டு வரட்டே. அங்க வரம்பு செதுக்க ஆட்களை விட்டுட்டு வந்தனான்”

ஒரு வாரத்தின் பின்பு வேலாயுதம் வந்துவிட்டான்.

“என்னண்ணை அதுக்குள்ள வந்திட்டாய்”

இங்க இவ்வளவு வேலை கிடக்கு. அங்க நிக்க ஏலுமே. வரம்பு செதுக்க வேணும். விதைப்புக்கு ஆயத்தம் செய்ய வேணும்”

“ஏன் இதெல்லாம் நான் பாக்க மாட்டேனே”

சிவத்துக்கு குரல் இறங்கிப்போயிற்று. இதெல்லாம் நான் பாத்து வைப்பன் தானே. நீ விதைக்கிற நேரம் வந்திருக்கலாம்”

“இங்க உள்ள வேலையளை நினைச்சா அங்க நிற்க மனம் வருமே. பாப்பம் விதைப்பு முடிஞ்சாப்பிறகு ஒருக்காப்

போய்வருவம்.”

இந்த சிறு போக விதைப்புக்கு ஊரிலிருந்து ஆட்களை கொண்டுவரவில்லை. மரியக்கண்டு போல வந்து நின்ற பலரும் ஒன்று சேர்ந்து வயல்வேலைகளுக்கு வந்தார்கள்.

“வாற திங்கள் பொறிக்கடவை அம்மன் கோயில் பொங்கலாம் போட்டு வரப்போறம் அண்ணை.”

வேலாயுதத்திடமும் கேட்டுவைத்துக் கொண்டான். இங்க வந்ததிலிருந்து சிவம் அதிகமாய் எங்கும் போனதில்லை. மனிதர்களையும் இடங்களையும் பார்க்கும் ஆவல் அவனிடம் இருந்தது. இப்போது கோயிலுக்குப் போவதில் பெரும் உற்சாகம் ஏற்பட்டது.

பொங்கல் அன்று காலையில் கார்த்திகேசு அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான்.

“நீயும் கோயிலுக்குவாவன் அண்ணை”
சிவம் கேட்டுப்பார்த்தான்.

“உங்களுக்குத்தான் பார்க்கிற வயது. போய்ப் பாருங்கோ. எனக்கு இங்க எவ்வளவு வேலையள் இருக்கு”

வேலாயுதம் வர மறுத்தது மனதுக்கு குறையாக இருந்தது.

எந்த நேரமும் இவருக்கு வேலைதான்...

வண்டிலில் சிவத்துடன் கார்த்திகேசு, மரியக்கண்டு, செல்லத்துரை எல்லோரும் ஏறிக்கொண்டார்கள். மாடுகள் பூநகரி வீதியில் ஏறி மேற்காக நடக்கத்தொடங்கின. அதருவின திருப்பத்தில் உள்ள பாலம் கடந்து போனார்கள்.

“அங்க சந்தியில நிண்டு பியோன் ஏரம்பு கை

காட்டிறான். கோயிலுக்குத்தான் வாறான் போல. நிண்டு ஏத்திக்கொண்டு போவம்.”

செல்லத்துரை சொன்னதும் சந்தியில் வண்டிலை நிறுத்தி ஏரம்புவையும் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள்.

பாதையின் இருபக்கமும் மரங்களும் பற்றைகளுமாகவே இருந்தது. சிறிது தூரம் வரை எந்த மனிதர்களையும் காண முடியவில்லை. ஓவசியர் சந்தி கடந்து குஞ்சுப்பரந்தனை நெருங்கினார்கள்.

இப்போது தூரத்தூரக் குடிசைகளும் வயல் வெளிகளும் தென்பட்டன. மனிதர்களின் நடமாட்டமும் இருந்தது. பெண்கள் இருப்பில் குடத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். பரந்த வெளியில் பனை மரங்கள் சிறுசிறு கூடலாக நின்றிருந்தன. காலை வெய்யில்பட்ட காற்று இதமாக வந்து முகத்தில் மோதியது.

மரியக்கண்டு பாதை சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்.

“நா இங்க நாலைஞ்சு தடவை வந்திருக்கேன். காட்டில் வேட்டைக்குப் போறவங்க இங்க இருக்காங்க. மாரின்னு ஒருநடை நல்லாத்தெரியும். அவன்கிட்ட மான் மரை பண்டின்னு இறைச்சி எடுக்க வந்திருக்கேன். அந்தா அந்த ஒற்றையடிப் பாதைக்கப்பால தான் மாரியோட வீடு. நல்ல காட்டுத் தேனும் அவன் கிட்ட எடுக்கலாம்.”

சிவத்துக்கும் காட்டு வேட்டைக்குப் போகும் ஆசை எழுந்தது. ஆனால் அண்ணன் என்னசொல்வானோ என்ற தயக்கம்.

ஒரு தடவை அந்த மாரியை பார்க்கவேண்டும்.

“எதிரே வற்ற இடது புற வீதியில திரும்புங்க”

வண்டில் திரும்பியது.

மண்சாலை சிவப்பு நிறமாய் புழுதி பறக்க நீண்டிருந்தது.

ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும், நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்

“இது தான் கோயில். எதிர்ப்புறம் இருக்கிற வயல்வெளியில் வண்டிவை நிறுத்தியிட்டு வாங்க”

சிவமும் கார்த்திகேசுவும் ஆர்வமாய் பார்த்தார்கள்.

பரந்த இடம். சிறுசிறு மரங்கள் நடுவே கொட்டிலுக்குள் அம்மன்.

சுற்றிலும் நிறைய ஆட்கள் சாம்பிராணி, கற்பூர வாசனை. அன்று அந்த அம்மன் கோயிலில் தான் அவர்கள் விநாசியைச்சந்தித்தார்கள்.

அத்தியாயம் 10

காடு, காட்டுக்குள் இந்தச் சின்னக் கோவில். அதில் இத்தனை சனங்கள்.

அவர்களால் நம்பமுடியாத காட்சியாக இருந்தது.

பல தலைமுறையாக வாழ்கின்ற இந்த ஊரிலிருந்து மட்டுமல்ல சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலிருந்தும் ஆட்கள் வண்டில் கட்டி வந்திருந்தார்கள்.

கோவிலுக்கு எதிர்ப்புறம் தள்ளி இருந்த வயல்வெளியில் சிவம் வண்டிவைக் கொண்டுபோய்விட்டுவந்தான். எல்லோரும் கோவில் வாசலுக்குப் போனார்கள். ஒரு பக்கத்தில் அடுப்பு வைத்து பானைகளில் டொங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் வாசலில் இலை விரித்து படையலிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கோவிலைச் சுற்றி வந்தார்கள். இடது புற நீளக் கொட்டிலில் பெரிய பானைகளில் அன்னதானம் கொடுப்பதற்கான சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தது.

அதன் வாசலில் நின்ற நடுத்தர வயதுள்ள மனிதர் பக்கத்தில் நின்றவனிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“விநாசி! நீ போய் எங்கட ஆட்கள் எல்லாரையும்

சேர்த்து வைச்சிரு. நான் வாறன்.”

மரியக்கண்டு மெல்லியகுரலில் சொன்னான்

“இவங்கதான் கூத்துப்போடுறவங்க. அந்த ஐயாதான் காத்தவராயனுக்கு ஆடுறவங்க. தலைமுடியைப்பாருங்க. அவர் தான் அண்ணாவியார் பெரிய தம்பி.”

சிவம் அவரை நன்றாகப் பார்த்தான். தலையை வாரி இழுத்து கொண்டை முடிந்திருந்தார். காதில் கடுக்கனும் நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டும் இருந்தது. வெள்ளை வெளேரென்ற வேட்டிகட்டி இருப்பில் சால்வை சுற்றியிருந்தார். அவரின் தோற்றத்தில் கம்பீரம் இருந்தது. பக்கத்தில் நின்ற விநாசிக்கு இவர்களின் வயது தான் இருக்கக்கூடும். மெல்லிய தோற்றத்தில் சிறிது உயரமாய் இருந்தான். தலையிர் தோள்வரை வளர்ந்திருந்தது. விநாசி திரும்பி சற்றுத்தள்ளி நின்ற இவர்களைப் பார்த்து விட்டு கிட்ட வந்தான்.

“நீங்கள்தான் ராத்திரிக்கு கூத்துப் போடப்போற ஆட்களா?” செல்லத்துரை கேட்டார்.

“ஓமோம். நாங்கதான் போடுறம். ஐயாதான் பெரியதம்பி அண்ணாவியார்.”

“நீங்க...”

“நான் விநாசி. ரெண்டு வருசமாய் இவரோடவந்து இருக்கிறேன். இப்போதைக்கு சின்ன வேசம்தான். ஆனா ஒரு நாளைக்கு நல்ல வேசம் போடுவன்.”

“நீங்கள் எங்க இருக்கிறீர்கள்.”

“இங்க குஞ்சுப்பரந்தனில தான். நான் அண்ணாவியாருக்கு

தூரத்துச்சொந்தம். இந்தக்கூத்து ஆசையால மீசாலையிலிருந்து வந்து இவரோட இருக்கிறேன். இந்த கூத்துமுடிய வாறகிழமை கண்டாவளை கோயில்ல கூத்துப்போடப் போறம். கோயில் எல்லாம் சுத்திப் பாத்தனீங்களே”

“ஓமோம். சின்னக்கோயில் எண்டாலும் பேர் பெற்ற கோயில் போல கிடக்கு.”

“பாருங்கோவன். மீசாலை கொடிகாம்பக்கத்து சனம் நேற்றே வள்ளம் ஏறி வந்திட்டிடுதுகள். பூநகரி பக்கத்திலிருந்தும் வண்டில் கட்டி வந்திருக்குதுகள் இவையள் நிண்டு கும்பிட்டி விடிய நீர்ச்சோறும் சாப்பிட்டிட்டித்தான் போவினம்.”

“கனகாலமாய் இந்தக்கோயில் இருக்குதே.”

கார்த்திகேசு கேட்டான்.

“இந்தக்கோயிலை தொடக்கி வைச்சது யானை பிடிக்கிற பணிக் கர்தான். அந்த நாளில் முத்துக் கொம்பனும் பவளக்கொம்பனும் பிடிபடவேணும் எண்டு அம்மனுக்கு நேர்த்தி வைச்சு கும்பிட்டினம். அவைக்குப் பிறகு இங்க கரையோரங்களில் மீன் பிடிக்கிற முக்கியர் நல்ல மீனுகள் நிறைய பிடிபடவேணும் எண்டு நேர்த்தி வைச்சுக் கும்பிட்டினம். இப்ப வயல் செய்யிற வேளாளர் நல்லாய் நெல்லு விளைய வேணும் எண்டு நேர்த்தி வைச்சு பொங்குகினம். கேட்டதெல்லாம் அம்மன் தருவா எண்ட நம்பிக்கைதான்.”

“அதால்தான் இத்தினை சனம் வருகுதுகள்போல” வியப்புடன் சொன்னான் சிவம்.

“எங்கட விதானையார் வாறார். இவர்தான் சிவலிங்கம் விதானை. இந்த ஊர் ஆள்தான். இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்.” இருப்பில் வேட்டி அணிந்து சுற்றி சால்வை கட்டி நெற்றியில்

திருநீறு சந்தனத்துடன் நல்ல உயரமான அதற்கேற்ற பருமனான தோற்றத்தில் வந்து கொண்டிருப்பவரை சிவம் பார்த்தான். அவனை விட ஐந்தாறு வயது அதிகம் இருக்கக்கூடும். இவரை தனக்கு நல்ல பழக்கம் என்று வேலாயுதம் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“என்ன விநாசி இதில் நிற்கிறாய். அன்னதான ஒழுங்குகள் நடக்குதே.” என்று கேட்டுக் கொண்டே கிட்டவந்தார்.

“தம்பியவை எவடம்?”

“நாங்கள் அஞ்சாம் வாய்க்காலில் இருக்கிறனங்கள். நான் வேலாயுதத்தினர் தம்பி.”

“அட வேலாயுதத்தினர் தம்பியே. அண்ணையோட வந்து வயல் செய்யிறியே. வேலாயுதத்தை எனக்குத் தெரியும். காணி எடுக்க விண்ணப்பம் குடுத்திருக்கிறார் எப்பிட்யும் காணி கிடைச்சிடும் தம்பி. நான் விசாரிச்சது எண்டு அண்ணையிட்ட சொல்லிவிடும். இங்க ஏரம்பவும் வருகுது. எல்லாருமாய் கும்பிட்டுப் போங்கோ.”

விதானையார் நடந்து போய் அண்ணாவியாருடன் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“நான் கடிதம் குடுக்க வாறனான் தானே. அதால என்னை விதானையாருக்கு நல்லாய் தெரியும். என்ன விநாசி. கூத்து எல்லாம் ஆயத்தமே”

“எல்லாம் ஆயத்தம் தானே. விதானையார் எங்களுக்கு நல்ல ஆதரவு.” என்ற விநாசி விதானையாரை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“விதானையாரில் இங்க உள்ள சனங்களுக்கு நல்ல பிடிப்பு.

நாலைஞ்ச வருசத்துக்கு முந்தி வெள்ளைக்காரர் தான் இவரை விதானை ஆக்கினவை.”

“வெள்ளைக் காரரோ....”

மரியக்கண்டு வியப்புடன் கேட்டான்.

“நாலைஞ்ச வருசத்திற்கு முந்தி யாழ்ப்பாணத்து ஏஜெண்டாய் இருந்த ஹட்சன் ஐயா ஜீப்பில் இந்த ஊருக்கு வந்து எல்லாரையும் கூட்டி வைச்சுத்தான் விதானையைத் தெரிவு செய்தவராம். ரெண்டுபேர் போட்டிக்குக் கேட்டவையாம் இவையில் ஆருக்கு ஆதரவு கையை உயர்த்துங்கோ எண்டு ஹட்சன் ஐயா சொல்ல முழுச்சனமும் சிவலிங்கம் விதானைக்குத்தான் கையை உயர்த்தினவையாம். அதிலயிருந்து இவர்தான் விதானையாய் இருக்கிறார். நல்ல மனதுள்ளவர் கெட்டிக்காரர். சின்ன வயதிலேயே விதானையாய் வந்திட்டார்.” கதைத்துக் கொண்டிருந்த விநாசி அன்னதானம் கொடுப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டதைப் பார்த்துவிட்டு

“நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ. நான் போட்டுப் பிறகு வந்து உங்களைப் பார்க்கிறேன்.”

என்று சொல்லி விட்டு கொட்டிலின் பக்க வழியாகப் போனான். அவர்கள் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து தாமரை இலையில் அன்னதானச் சோறு வாங்கிச் சாப்பிட்டார்கள். சிவலிங்கம் விதானையார் சாப்பாடு கொடுப்பதை கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர்களின் பசிக்கு சோறு அமுதமாய் வயிற்றுக்குள் இறங்கியது. சாப்பிட்டு விட்டு கோவிலின் பக்கத்தில் பாலை மர நிழலில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். இரவு கூத்து நடப்பதற்கு அருகே ஒழுங்குகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சிறுசிறு காட்டுக் கட்டைகளை நெருக்கமாக சதுரவடிவில் நட்டுவிட்டு உட்புறம் மண்ணைக் கொட்டி நிரப்பி அழுத்தி மேடை தயார்

செய்தார்கள். விநாசியும் அங்கு நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு இவர்களும் போய் மண்கொட்டி உதவி செய்தார்கள்.

இந்த கூத்து ஆசையால் தான் வீட்டை விட்டு ஓடிவந்த கதைகளை விநாசி சொல்லிச் சிரித்தான். வெற்றிலை போட்டு சிவந்த வாயுடன் பாவனையோடு பேசும் விநாசியின் பேச்சு அவர்களுக்கு பிடித்தமானதாய் இருந்தது.

இரவு மேடைக்கு முன்புற வெளியில் சனங்கள் ஆவலாய் அமர்ந்திருந்தார்கள். மேடைக்கு சம்பமாக சிவமும் மற்றவர்களும் அமர்ந்துகொண்டார்கள். மேடையின் இரு புறங்களிலும் கோவிலின் சுற்றுப் புறங்களிலும் தேங்காய் எண்ணெயில் தோய்த்த பந்தங்கள் எரிந்தன. அவற்றின் வெளிச்சம் அந்த இடத்தையே பிரகாசமாக்கியது.

மேடையில் நடிக்கும் அனைவரும் ஒன்று கூடி சபைக்கு வணக்கம் சொன்னார்கள். தீபங்களின் வெளிச்சத்தில் அவர்களின் ஆடை அலங்காரங்கள் பளிச்சென்று மின்னியது.

“பெரியதம்பி அண்ணாவியார் இதுக்கென்றே இந்தியாவிலிருந்து பட்டு உடுப்புக்கள் எடுப்பித்தவர் என்று ஏரம்பு சொன்னான் கூத்து ஆரம்பமாகியது.

ஆரம்பத்தில் சின்னக் காத்தான் வந்து ஆடிய பிறகு பெரியகாத்தானாக பெரியதம்பி அண்ணாவியார் ஆடிக்கொண்டு மேடைக்கு வந்தார். அவரது கம்பீரதோற்றமும் கணீரென்ற குரலும் அந்த காத்தவரையனையே கண்முன் நிறுத்தியது.

சிவம் முன்பும் சில கூத்துக்கள் பார்த்திருக்கிறான். இன்றைக்குப் பார்க்கின்ற இந்த கூத்து அவைகளை விட நன்றாய் இருப்பதாக மனதுக்குத் தோன்றியது. விநாசி வேடன் பாத்திரத்தில் இரண்டு காட்சிகளில் வந்து ஆடினான். விடிந்தது தெரியவில்லை.

கிழக்கு வெளுத்து வானில் வெளிச்சம் வந்த போது கூத்து நிறைவு பெற்றது. பாட்டும் தாளமும் அவர்களின் ஆட்டமும் அனைவரையும் தம்மை மறந்து பார்க்கச் செய்திருந்தது.

விநாசியைத் தேடிப்போய் சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

“அடுத்த வருசமும் வரவேணும்.” என்றான் கார்த்திகேசு.

“ஓமோம் நானும் அதைத்தான் சொல்ல வந்தனான்.”

“ஊரில் இருக்கிற சனமெல்லாம் கூத்தில நடிச்சிருக்கும் போல கிடக்கு.” என்றார் செல்லத்துரை.

“ஊர்ச்சனத்துக்கும் உட்பிடி கூத்துகள் எண்டால் விருப்பம் தானே. அண்ணாவியார்தான் என்னமாய் ஆடிப்பாடி நடிச்சார். இந்தத்திறமை பிறவியில் வரவேணும்.” என்றான் சிவம்.

“ரெண்டு காட்சியில் வேடனாய் வந்தாலும் விநாசியும் நல்லாய் நடிச்சான். அவனுக்குள்ள சரியான ஆசை இருக்கு. ஒரு நாளைக்கு கூத்தில பெரிய ஆளாய் வந்திடு வான்.”

“நானும் நினைக்க கார்த்திகேசு நீ சொல்லிப்போட்டாய்” கோவிலுக்கு வந்தது மனதுக்கு நிறைவாய் இருந்தது.

கார்த்திகேசுவை அவன் கொண்டுபோய் விட்டுவந்து பகல் என்றும் பாராது அலுப்புடன் படுத்துவிட்டான்.

ஒரு மாதத்தின் பின் ஒரு மாலை நேரத்தில் சிவம் மயிலரின் கடைவாசலில் நின்றபோது வடக்கு திசையிலிருந்து நான்கு வண்டில்கள் வரிசையாய் வந்து சந்தியில் நின்றன. “வன்னிவிளாங்குளம் அம்மாளாச்சியின்ர பொங்கலுக்கு சாமான்களை ஏத்திக் கொண்டு பண்டவண்டில்கள் போகுது.”

என்றார் மயிலர். சிவத்துக்கு மாப்பாணரின் நினைவு வந்தது. திரும்பி வண்டில்களை உற்றுப் பார்த்தான். முன் வண்டிலில் இருந்த மாப்பாணர் அங்கிருந்தபடியே “எட தம்பி சிவத்தான்” என்று சத்தமாய்க் கூப்பிட்டார்.

“சிவம் வண்டில்களுக்கு கிட்டப் போனான். எதிர்பாராமல் அவரைக் கண்டது சந்தோசத்தைத் தந்தது.

“அம்மாளாச்சினர் வைகாசி விசாகப் பொங்கல் அல்லே. வாழைக்குலை தேங்காய், பிலாப்பழம் எல்லாம் ஏத்திக்கொண்டு பொங்கலுக்குப் போறம். மெய்யே நீயும் வாவனடாப்பா.

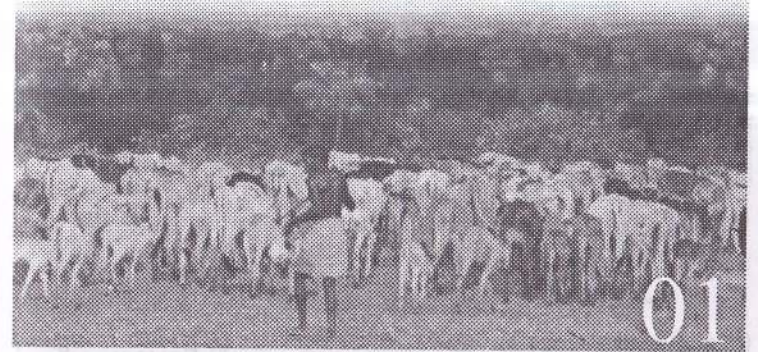
“அய்யோ. அவ்வளவு தூரம் வர ஏலாதண்ணை. வயல் வேலையும் இருக்கு விட்டிட்டு வரஏலாது.”

‘சரி பின்ன பார்த்து அடுத்த வருசம் வாவன் வரட்டோப்பா. உன்னைக் கண்டிட்டுத்தான் நிண்டனான். அண்டைய சவாரிக்குப் பிறகு உன்னைக் காணேலை. இங்க வயல் செய்யிறியாம். மெய்யே பிறகு சவாரிக்கு வரேலை. நீயும் இங்க வந்திட்டாய். உன்ர சவாரி மாடுகளை விற்கிறதாய் இருந்தால் எனக்கொரு சொல்லுச் சொல்லிப்போடு. வரட்டே.”

வண்டில்கள் சந்தி கடந்து மெதுவாய் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் போனது. ஒரு நிமிடம் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்துக்கு பரந்த திடலும் மாடுகளின் ஓட்டமும் ஆட்களின் ஒவென்ற ஆரவாரமும் கண்களில் மின்னி மின்னி மறைந்தது.

ஒரு உலகத்திலிருந்து இன்னொரு உலகத்திற்கு வந்தது போல் தோன்றியது அவனுக்கு.

அத்தியாயம் 11

பரந்தனுக்கும் கிளிநொச்சிக்கும நடுவே கண்டிவீதியின் அருகே வேலாயுதத்திற்கு குடியிருக்க அரைஏக்கர் காணி கிடைத்துவிட்டது. முன்று வருடங்கள் காத்திருந்த பின்னர் தான் இந்தக்காணி கிடைத்திருந்தது. இன்ன இலக்க காணி உனக்கு என்று கூட்டிப் போய்க் காட்டினார்கள். இந்த மூன்று வருடங்களிலும் மேலும் குத்தகைக்கு வயல் எடுத்து செய்திருந்தார்கள்.

இப்போது சிவத்திற்கும் வயல் செய்வதில் ஈடுபாடு வந்துவிட்டது. நெல்லுக்கும் புல்லுக்கும் வித்தியாசம் தெரிந்தது. ஏர் பிடித்து உழும் லாவகம் படிந்தது. வரம்பு கட்டவும் கதிர் அறுக்கவும் சூடு மிதிக்கவும் இயல்பாய் முடிந்தது. மண்வெட்டி பிடித்ததில் தோள்களில் உரம் ஏறிற்று.

வேலாயுதத்திற்கு காணி கொடுத்த பிறகு குமரபுரம் கிராமவிஸ்தாரிப்பு திட்டத்தின் கீழ் ஒரு ஏக்கர் வீட்டுக்காணியும் மூன்று ஏக்கர் வயல்காணியும் கொடுக்கப்படும் என்று அறிவித்தபோது சிவம் தனக்கு அதில் வேண்டும் என்று பதிந்து கொண்டான்.

“நீயும் வயல்காணி எடுக்கலாம் அண்ணை வீட்டுக்காணி மட்டும் எடுத்து என்ன செய்யப்போறாய்” என்று கேட்டான் சிவம்.

“இல்லையடா எப்பவும் தெருக்கரைக்காணிக்கு மதிப்புக் கூடத்தானே. இந்தக்காணிதான் எனக்கு நல்லது. ஒரு பக்கம் கல்வீடு கட்டி இருக்கலாம். கொஞ்சக்காலம் பொறுத்து மற்றப்பக்கத்தில் ஒரு மில் போடப் போறன்”

“மில்லோ”

“இங்கயிருந்து நெல்லுக்குத்த சனங்கள் ஆனையிறவுக்கு போகவேண்டியிருக்கு. இங்க மில் போட்டால் நல்ல உழைப்பு இருக்கும். வயல்மட்டும் செய்யிறதோட நிற்கக்கூடாது. வயல் செய்து உழைக்கிற காசை மில், கட்டடம், காணி எண்டு சொத்துக்களாய் மாத்த வேணும். மண் எங்களுக்கு விளைஞ்சு தந்தால் எல்லாச்செல்வமும் எங்களிட்ட வந்தது மாதிரித்தான். இங்க றங்கூன் மணியத்தார், பிளாக்கர் பொன்னம்பலம், மாணிக்கவாத்தியார் எண்டு இருக்கினம். அவையள் மாதிரி பெரியஆட்களாய் வரவேணும்”

வேலாயுதம் சொல்வதை சிவம் பிரமிப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“பூநகரி ரோட்டில பரந்தன் சந்திக்குக்கிட்டவாய் கொஞ்ச வயல்காணி வாங்க வேணும்.”

அவன் நினைத்தால் அதை செய்து முடிப்பான் என்று சிவத்துக்குத்தெரியும்.

வேலாயுதத்திற்குக் கிடைத்த அரை ஏக்கர் காணியையும் காடு வெட்டி எரித்து துப்புரவு செய்தார்கள். மரியக்கண்டுவும் அவர்களுடன் நிண்டு முழுநாளும் உழைத்தான். காணிக்கு முன்புறம் பிரதான வீதி. பின்புறம் ரயில் ஓடும் தண்டவாளப் பாதை. பரந்தன் சந்தியிலிருந்து நடந்து போகின்ற அளவு தூரத்தில்தான் காணி இருந்தது. காணி துப்புரவாக்கி முடிந்ததும் இரண்டு அறை ஒருவிறாந்தை என்று வீடு எழும்பியது.

அந்த வருடம் சூட்டித்து முடிய முதல்தடவையாய் சங்கங்கள் லொறிகளில் நெல்ஏற்றிச் சென்றன. தெருக்களில் இப்போது மனித நடமாட்டமும் அதிகரித்தது. வேலாயுதம் அந்தத்தடவை ‘போர்ட்பிறிவெற்’ கார் வாங்கினான். கார் ஓடுவதற்குத் தான் பழகும் போதே சிவத்தையும் பழகவைத்தான். இருவருமாய் காரில் போய் கனகம் மச்சாளையும் இரண்டு வயது பாலச்சந்திரனையும் கூட்டி வந்தார்கள்.

மழை லேசாய் தூறிக் கொண்டிருந்த ஆவணி மாதக்கடைசியில் புதுவீட்டுக்கு குடிவந்தார்கள். சிவம் வயல் வீட்டிலேயே இருந்து கொண்டான். நேரம் கிடைக்கும் போது அங்கு போனால் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும். ஓடியல்பட்டும் குரக்கன்பட்டும் சாப்பிடமுடிந்தது. வேலாயுதம் வேறு காணிகள் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு இந்தக் காணியை சிவத்தையே செய்யச்சொல்லிக் கொடுத்தான். வயல்ச்செலவுக்கு காகம் கொடுத்தான். அடுத்த வருடம் வேலாயுதம் உழவு இயந்திரம் வாங்கினான்.

தனக்குத்தருவதாகச் சொல்லப்பட்ட குமரபுரக்காணி இன்னும் கொடுக்கப்படாதது பற்றி சிவத்துக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. டி.ஆர்.ஓ வைப்பார்த்துக் கேட்கலாம் என்றாலும் அவர் எப்போது கிளிநொச்சி வருகிறார், போகிறார் என்று தெரியாமல் இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலோ பளையிலோ இருப்பதாக சொன்னார்கள். விதானைமார்களுக்கும் விபரம் தெரியவில்லை.

சிவலிங்கம் விதானையை ஒரு தடவை பரந்தன் சந்தியில் சந்தித்தபோது

“குமரபுரத்திட்டத்தில் தரப்போற வயல் காணியள் நெல் செய்கைக்கு நல்லதோ எண்டு ஆராயிறதுக்கு மண் எடுத்து கொழும்புக்கு அனுப்பியிருக்கினமாம். வாறமாதம் கொழும்பிலிருந்து ஆட்கள் பார்க்க வருவினமாம். நல்ல மண்

எண்டு அவை தீர்மானிச்சால் கெதியில காணியளைக் குடுப்பினம்” என்று விபரம் சொன்னார்.

இம்முறை உழவியந்திரத்தால் குடித்தார்கள். மிக வேகமாயும் இலகுவாயும் வேலைகள் நடந்தன. உழவும் அப்படியே. கிடாமாடுகளுடன் இந்த நாலைந்து வருடங்களாக பட்டபாடு நினைவுக்குவந்தது.

அந்தத்தடவை நெல்விறற் கையுடன் ஊருக்குப் போய்வரவேணும் என்று நினைத்துக்கொண்டான். தலை முட்டையாய் உடுப்புக்கள் கொண்டு வந்து விற்கும் வியாபாரி முகமது காக்கா அன்று அவர்கள் காணிக்கும் வந்திருந்தார். முதன்முதல் தான் சொந்தமாய் வயல் செய்ததை நினைத்து எல்லோருக்கும் உடுப்பு வாங்கினான். குடிசை வாசலில் முட்டையைப்பிரித்துக்காட்ட அதிலிருந்து ஆச்சிக்கு ஒரு சீலை, அப்புவுக்கும், சின்னையனுக்கும் கரை போட்ட நாலுமுழ வேட்டி, அன்னத்துக்கு சரிகை போட்ட பட்டுச் சீலை, அன்னத்தின் குழந்தைக்கு பஞ்சச் சட்டை எல்லாம் எடுத்தான். முகமது காக்கா சொன்ன அளவு நெல்லை அளந்து கொடுத்தான்.

அண்ணனிடம் சொல்லிக் கொண்டு வண்டில் கட்டிக்கொண்டு ஊருக்குப்போனான்.

அப்பு காலில் வாதம் ஏற்பட்டு இப்போது தோட்டத்தறைக்கு போவதில்லை. வேலாயுதம் அவர்களுக்கு குறைவைக்காமல் நெல்லும் காசும் அனுப்பிவைப்பதால் அவர்களின் சீவியம் நடந்து கொண்டிருந்தது. சின்னையன் வண்டில் ஓடி உழைப்பது போதாமலே இருந்தது.

அவனைக்கண்டதும் அன்னத்தின் மூன்று வயதுக் குழந்தை கணைச ஓடி வந்து மாமா என்று கட்டிக்கொண்டான். வாரித்தூக்கிக்கொண்டான். அப்பு நன்றாய் தளர்ந்து விட்டார். தலைவாசலில் பாய்விரித்துப்படுத்திருந்தார்.

ஆச்சி அவனைப்பார்த்து

“என்ன மோனை மெலிஞ்சு கறுத்துப் போனாய்” என்றாள் கவலையாக

“சும்மாயிரணை. சொக்கு வைச்சிருக்கு. மீசை தடிச்சிருக்கு. வண்டி வைச்சிருக்கு. நீ மெலிஞ்சுபோனான் எண்டுசொல்லுறாய்.” அன்னம் சிரிப்போடு சொன்னாள். தான் கொண்டு வந்த உடுப்புக்களை எடுத்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தான்.

“சிவலையும் வெள்ளையும் மேய்ச்சலுக்கு தரவைக்குப் போட்டுதுகள் இவர் பொழுது பட சாய்ச்சுக்கொண்டு வருவார்.” என்றாள் அன்னம்.

“நான் போய்ப் பாத்துக்கொண்டு வாறன்”

“சரி நீ போ. நான் தண்ணி அள்ள புளி வெட்டைக்கு வரவேணும்”

சிவம் வேட்டியை மடிச்சுக்கட்டிக்கொண்டு தரவைக்குப் போனான்.

வெயிலின் சூடு இறங்கிவிட்ட நேரம் மஞ்சள் வெயில் எங்கும் பரவியிருந்தது. தரவைவெளியில் பல மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. சிவலையையும் வெள்ளையையும் பார்த்து தடவிவிட்டான்.

மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த நடராசவை பாத்துவிட்டு

“பள்ளிக்குடம் போறியோ இல்லை மாடு தான் மேய்ச்சுக்கொண்டிருக்கிறியோ” என்று கேட்டான்.

“ பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாம் எண்டு அப்பு சொல்லிப் போட்டுது. போன மாரிக்கு கறவை மாடு வேண்டினாங்கள். இப்ப பால் கறந்து குடுக்கிறனாங்கள். நான் தான் பால் குடுக்கப்போறது.”

நடராசு இப்போது காற்சட்டை போட்டிருந்தான். இடுப்பில் நாடா கட்டியிருந்தான். பதின் மூன்றுவயதுக்கு இன்னமும் மெலிந்த தோற்றத்தில் இருந்தான்.

“அண்ணை!” கிளித்தட்டு மறிக்கப்போகேலையே”

“மாடுகளைப்பாத்திட்டு போகப்போறன்.”

“உங்கடவிளையாட்டுத்தான் திறம் அண்ணை”

சிவம் அவனைப் பார்த்துச்சிரித்தான்.

“இண்டைக்கு விளையாடுவம் என்ன”

தரவைக்கரையோடு நாலைந்து பெண்கள் இடுப்பில் குடங்களுடன் நல்ல தண்ணீர் அள்ள புளிவெட்டைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ என்ன சிவத்தான்.... எப்ப வந்தது....”

பார்வதி அக்காள் அவனைப் பார்த்துவிட்டு கேட்டாள்.

“இண்டைக்குத்தான்”

அந்தப்பெண்களுக்குள் ஒரு பெண் மட்டும் புதியவளாக இருந்தாள். மஞ்சள் நிறத்தில் கறுப்புக்கரை போட்ட நெசவு சீலை கட்டியிருந்தாள். தலையை இழுத்து இறுக்கிப் பின்னியிருந்தாள்.

இதுவரை பார்த்திராத பெண்.

அவன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதே அவர்கள் நடந்து போய்விட்டார்கள். அந்தப் பெண் யார் என்று நடராகவைக் கேட்கலாமா என்று முதலில் யோசித்தான். வேண்டாம். உவன்போய் சிவம் அண்ணை விசாரிச்சவர் என்று யாரிடமாவது சொல்லிவிடக்கூடும்.

அவன் புளிவெட்டைக்குப்போன போது நடராசுவும் கூடவே வந்தான். சண்முகமும் தியாகனும் தங்கள் தங்கள் மச்சாள்மாரைத் திருமணம் செய்திருந்தார்கள். ஆனாலும் விளையாடுவதை விடவில்லை. புளி வெட்டையில் புழுதிபறந்தது. அவனைக் கண்டதும் ஆரவாரமாக வரவேற்றார்கள்.

“ வாடாப்பா நீயும் வந்து விளையாடு.”

அவனும் விளையாட கோட்டில் கால் வைத்தபோது சற்றுத்தாரத்தில் நல்ல தண்ணீர் கிணற்றினருகே அன்னம் நின்று அந்தப்பெண்ணுடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. இறங்கடா சிவம்.... நீயும் அந்தக்கோட்டில் நில்லு”

விளையாட்டுத்தொடங்கியது... அடிக்கடி பார்வை கிணற்றடிப்பக்கம் பாய்ந்தது. அன்னம் ஏதோ சொல்ல அந்தப்பெண் வாய் பொத்திச்சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். என்ன மலர்ச்சியான முகம்.....

அன்னம் தண்ணீர்க்குடத்துடன் இந்தப்பக்கம் வர அந்தப்பெண் மற்றப்பெண்களுடன் மறு பக்கமாய் போனாள்.

இவள் ஆராய் இருக்கும்.... இந்தப் பக்கம் முந்தி ஒரு நாளும் பாக்கேலையே.... யோசித்துப் பார்த்தான்.

“சிவம் விட்டிடாதையடா. ஐயோ என்னடா பழத்தை விட்டுட்டாய் எங்கையடா வாய் பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறாய்.”

சண்முகம் பெரிதாய்க்கத்தினான். அவன் தன்னை உலுக்கிக்கொண்டான். மனதுக்குள் வெட்கமாய் இருந்தது.

“இனி வா பாப்பம்”

முழுக்கவனத்தையும் விளையாட்டில் பதித்தான். விளையாடி முடிந்து தரவைக்குப்போய் சின்னையனுடன் சேர்ந்து மாடுகளை சாய்த்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான்.

இரவு எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அன்னத்திடம் மெதுவாய்க்கேட்டான்.

“கிணத்தடியில கதைச்சுக்கொண்டிருந்தாய் ஆரடிஅது” அன்னம் சட்டென்று திரும்பி அவனைப்பார்த்தாள்.

“இல்ல ஒருநாளும் பாக்காதஆளாக் கிடக்கு. அதுதான்.”

“அது பாருவதி அக்காளின்ர சொந்தக்காரப்பெட்டை. வந்து நிக்ருதாம். ஏன் கேட்கிறாய்.”

“சும்மா தான்.”

சிறிது நேரம் பொறுத்துக்கேட்டான்.

“மெய்யேடி. என்ன பேராம்”

“ஆருக்கு?”

“அது தான் நீ கதைச்சியே அந்தப்பெட்டைக்கு”

“பேரை ஏன் கேட்கிறாய்”

“எனக்கென்னத்துக்கு பேர் சும்மா கேட்டனான்.”

அன்னம் அவன் முகத்தை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு “பராசக்தி” என்றாள்.

மெதுவாய் அவன் எழும்பி வந்து பாய் விரித்து படுத்துக்கொண்டான்.

இடுப்பில் குடத்துடன் அந்தப் பெண் நடந்து போனதுதான் கண்ணுக்குள் நின்றது.

மறுநாள் மாலை தரவைவெளியிலேயே போய்நின்றான். மற்றைய பெண்களோடு அவள் போகும்போதும் வரும் போதும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

சின்ன முகத்தில் மூக்குத்தி மின்ன மெல்லிய தோற்றத்தில் இருந்தாள். காற்றில் பறக்கும் சேலைத்தலைப்பை இழுத்து இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டே நடந்தாள். அவன் மனதுக்குள் ஒருவித பரபரப்பு ஏற்பட்டது. அன்னத்துடனும் எதுவும் கதைக்கமுடியவில்லை. நாலாம் நாள் மனமில்லாமல் கிளிநொச்சிக்குக் கிளம்பினான்.

அடுத்த விதைப்பு நேரத்தில் சிவத்துக்கு குமரபுரத்தில் காணி கிடைத்தது. கிளிநொச்சியில் நடந்த காணிக்கச்சேரியில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து டி.ஆர்.ஓ முருகேசம்பிள்ளை வந்து இந்தக் காணிகளை பகிர்ந்து கொடுத்தார். காணி உத்தியோகத்தர்கள், சுற்றுவட்டார விதானைமார் எல்லோரும் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு காணிகாட்டுவதற்காக அந்தப்பகுதி விதானையாரும் காணி உத்தி யோகத்தரும் வந்திருந்தார்கள்.

பரந்தன் சந்தியிலிருந்து மேற்காகப் போகும் பூநகரி வீதியில் வலதுகைபக்கம் திரும்பும் வீதியில் குமரபுரம் அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு ஏக்கர் வீட்டுக்காணிக்கும் முன்று ஏக்கர் வயல்காணியும் கொடுக்கப்பட்டது.

வீட்டுக்காணிகளுக்குரிய ஒவ்வொரு ஏக்கர் முடிந்ததும் தொடர்ந்து வயல்காணிகள் கிராமத்தைச் சுற்றியிருந்தன. குமரபுரத்தின் நடுப்பகுதியில் அவனுக்குரியது என்று வீட்டுக் காணி இலக்கம் எழுதி பதிந்து தந்தார்கள். கிராம எல்லையில் மூன்றுஏக்கர் வயல் காணியும் பதிந்துதந்தார்கள்.

அன்றும் மழை மெலிதாய் தூறிக்கொண்டிருந்தது.

சிவம் தனக்குக்கிடைத்த வீட்டுக் காணியை ஒற்றையடிப் பாதையில் நின்றபடி பார்த்தான்.

பாலை, முதுரை, விண்ணாங்கு, விளாத்தி போன்ற மரங்களுடனும் அடர்த்தியான பற்றைகளுடனும் பெரியசாடு போல இருந்தது.

எனக்குச் சொந்தமான மணிஇது.

இனிமேல் எனது இருப்பிடம் இது தான். மனம் சிலிர்த்துக் கொண்டது. அந்தக்காடு அவனைப் பயமுறுத்தவில்லை.

காடு இப்போது வசீகரமாகத் தெரிந்தது.

02

அத்தியாயம் 01

கார்த்திகை மாதம்.

மழை நன்றாய் பெய்து கொண்டிருந்தது. நிலமெல்லாம் வெள்ளம் அடித்துப்பாய்ந்தது. வாய்க்கால்கள் நிரம்பிக்கொண்டு ஓடின. ஒரு மாத நெற்பயிர்கள் பசமையுடன் பரவியிருந்தது. மழைகாரணமாய் சிவத்தினால் தனது காணியை திருத்த முடியவில்லை. தை பிறந்த பின்னர் துப்பரவு வேலையைத் தொடங்கலாம் என்று நினைத்தான்.

ஒரு மாதப்பயிருக்கு பசளையைப் போட்டுவிட்டு ஊருக்குப்போனான். ஆனையிறவில் இப்போது சிறிய அளவில் தடைமுகாம் அமைத்திருந்தார்கள். கள்ளக்கடத்தலைத்தடுக்க சுங்கப்பகுதி அதிகாரிகள் தங்கியிருக்க அவர்களுக்கு பாதுகாப்பாக காற்சட்டை போட்ட பொலிசார் நின்றிருந்தார்கள். ஆனையிறவின் வீதியின் கிழக்கு மேற்கு இரு பக்கமும் உள்ள பெருவெளி நீர் நிறைந்து கடலாய் பரந்திருந்தது. நீரின் அலைகள் தெருக்கரையில் முட்டி மோதித் தழும்பிக் கொண்டிருந்தது.

சிவத்தின் வண்டிலையும் மறித்து மேலோட்டமாகப் பார்த்து விட்டு போகவிட்டார்கள். ஊருக்குப்போய் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதமாகிவிட்டது. எப்போதாவது சில நேரங்களில் தரவை வெளியில் குடத்துடன் நடந்த பெண்ணின் சின்னமுகம்

நினைவுக்கு வரும். இப்போது ஊருக்குப்போகும் போதே அவளைப்பார்க்கும் ஆவல் மெலிதாய் எட்டிப்பார்த்தது.

வீட்டுக்குப் போனதும் தனக்கு காணி கிடைத்த விபரத்தை முதலில் சொன்னான். அவர்களின் முகங்களிலும் சந்தோசம் தெரிந்தது. படுக்கையில் இருக்கும் அப்புவுடன் சிறிது நேரம் கதைத்துவிட்டு ஆச்சி தந்த தேனீரைக்குடித்துவிட்டு கணேசுவை தூக்கிக்கொஞ்சி விட்டு தரன்வ வெளிக்குப் போனான்.

தரவையில் பாதி இடம் தண்ணீராய் இருந்தது. மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்தது. குளிற்காற்று சில்லென்று வீசியது. வெய்யில் சிறிதும் உறைக்கவில்லை. பார்வதி அக்காளுடன் சில பெண்கள் தண்ணீருக்குப் போனார்கள். அவர்களுக்குள் அந்தப் பெண்ணைக்காணவில்லை. சிறிது ஏமாற்றமாக இருந்தது. குடத்துடன் போய்க்கொண்டிருந்த பார்வதி அக்காள் நின்று திரும்பிக்கேட்டாள். “என்ன சிவத்தான். அப்புவும் படுக்கையில் கிடக்கிறார். பார்க்க வந்தனியே”

“ஓமக்காள் மத்தியானம் வந்தனான்.”

முன்பு கூடவே வந்தவள் பற்றி கேட்கலாமா என்று நினைத்த மனதை அடக்கிக்கொண்டான். அவர்கள் போன பிறகு சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தான். இன்றைக்கென்னவோ நடராசுவையும் காணவில்லை. அவன் புளிவெட்டைக்கு போனான். விளையாட்டில் இறங்க மனம் வரவில்லை.

“நீங்கள் விளையாடுங்கோடா” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு மரக்குற்றியில் அமர்ந்துகொண்டான். கிணற்றடிப்பக்கமும் அந்தப்பெண்ணைக் காணவில்லை. அன்னமும் வந்து தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தான்.

ஏதோ எல்லாமே வெறுமையாய் போனது போல இருந்தது. வந்து நின்றவள் திரும்பி தனது ஊருக்குப்

போயிருப்பாளோ.....

யாரிடம் கேட்பது என்று தெரியவில்லை. அன்னத்திடம் கேட்க பயமாய் இருந்தது. அன்று பெயர்கேட்டபோதே உனக்கென்னத்துக்கு அதெல்லாம் என்று திருப்பிக்கேட்டவள்.

என்ன செய்யலாம் என்ற யோசனையுடனேயே வீட்டுக்கு வந்தான். இரவு எல்லோரும் படுத்துக்கொண்ட பிறகு ஆச்சி குசினிவாசல் குந்திலிருந்து வெற்றிலை இடித்துக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்தான். பாக்குரலில் அவள் வெற்றிலை பாக்கு இடிக்கும் சத்தம் தாளம் தவறாமல் கேட்டது. சிவம் சட்டென்று ஆச்சியின் அருகே போய் அமர்ந்துகொண்டான்.

“என்னமோனை... நித்திரை வரேல்லையே”

“இல்லையனை. இண்டைக்கு நல்ல தண்ணி அள்ள வந்த பார்வதி அக்காள் அப்புவைபற்றி விசாரிச்சவ”

ஆச்சிக்கு சந்தேகம் வராத விதமாக மெதுவாய் பேச்சை எடுத்தான்.

“பாருவதி கொப்புவுக்கு மருமோள் முறைதானே. அந்தப்பாசம் விட்டுப்போகுமே”

ஆச்சி உரலுக்குள் இடித்ததை இரண்டு விரலால் சேர்த்து எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டான்.

“பார்வதி அக்காளினர் வீட்டில் ஆருக்கும் வருத்தமே. ஆரோ சொந்தக்காரப்பிள்ளை உதவிக்கு வந்து நிக்ருதாம்.”

“அதுவோ அது அவள் பராசத்தி. பாருவதியினர் மச்சாளினர் பெடிச்சி. சிவன் கோயிலடியில் இருக்கிறதுகள். மோள் விசம் கலைச்சு கிடந்ததால் உதவிக்கு கூட்டிவந்து ஒரு மாதம் வைச்சிருந்தவள் பிறகு தேப்பன் வந்து பராசத்தியை

சுட்டிக்கொண்டு போட்டானாம்.”

அட.... சிவன் கோயிலடி என்றால் இந்த ஊரின் மறுஎல்லை தான். ஒன்றரை மைல் தூரம் கூட வராது. ஆனால் இத்தனை நாட்கள் பார்வையிலேயே படவில்லையே. சிவன் கோவில் திருவிழாவுக்கும் தீ மிதிப்புக்கும் அவன் எத்தனை தடவை போயிக்கிறான்.

“பாவம் முட்டுப்பட்டதுகள். தேப்பன்ர உழைப்பு எந்த மூலைக்கு காணும். நாலைஞ்சு பிள்ளையள். பராசத்திதான் மூத்தது. பன்னம் இழைச்சுக்குடுக்கிறவளாம். பாருவதி சொல்லிக்கவலைப்பட்டுது.”

ஆச்சி தன்பாட்டில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் பேசாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“சரி மோனை. நிலவு காலிச்சிட்டுது. பத்து மணி வரும். நீ போய்ப்படு”

சிவம் எழுந்து வந்து தலைவாசலில் படுத்துக் கொண்டான். ஏனோ திரும்பத்திரும்ப மூக்குத்தி போட்டிருந்த அந்த சின்னமுகம் தான் ஞாபகத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. எப்போது கண்ணயர்ந்தானோ தெரியவில்லை.

மறுநாள் காலை அவன் முகம் கழுவி விட்டு வந்தபோது அன்னம் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

“ராத்திரி நீ ஆச்சியிட்ட பராசத்தியைப்பற்றி என்னத்துக்கு விசாரிச்சனி”

அவனுக்கு ‘திக்’ கென்றது. பயத்தோடு அவளைப் பார்த்தான். அன்னத்தின் முகத்தில்மெல்லிய குறுகுறுப்பும் சிரிப்பும் இருந்தது.

இவள் வீட்டுக்குள்ளிருந்து கேட்டிருக்கிறாள்.

அய்யோ என்று தன்னை நொந்து கொண்டான். என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் நின்றான்.

“சிவன் கோயிலடி கொஞ்சத்தூரம் தானே எண்டு நினைச்சு அங்க பார்க்கப் போயிடாத”

“போடி”

அவன் முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு வந்து விட்டான். அதன் பிறகு வீட்டில் யாரிடமும் அந்தப் பேச்சையே அவன் எடுக்கவில்லை.

மறுநாள் புனிவெட்டையில் நின்ற போது தியாகன் சொன்னான்.

“வாற பொங்கலோட மருதனாமடத்திடலில் சவாரி நடக்குமாம். நீ கட்டாயம் வா”

“ஓமடாப்பா வரலாம்தான். ஆனால் வயல்வேலைதான் இருக்கும். குடலைப்பருவ நேரம். விட்டிட்டு வர கரைச்சலாய் இருக்கும். ஆனாலும் பாப்பம். எப்ப எண்டு அறிவிச்சு விடுங்கோ”

சிவத்துக்கும் யோசனையாகத்தான் இருந்தது. தைபிறந்த பிறகு காணி திருத்திற வேலையும் இருக்கும். காட்டு மரங்களைத் தறித்து விழுத்தி வாற கோடைக்கு நன்றாக காயவிடவேணும். காணி துப்பரவாக்கி முடியவே ஒரு வருசம் போய்விடும். இப்போது ஒரு மாதப்பயிர் இனி புல்லு பிடுங்கவேணும். பசளை போடவேணும். வயல்வேலைகள் வரிசையாய் காத்திருக்கும்.

வயல் நினைவு வந்ததும் மற்றது அனைத்தும் மறந்து போனது. உடனே கிளிநொச்சிக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“மூத்தவனை பார்க்க வேணும் போல கிடக்கு ஒருக்கா வரச்சொல்லிவிடு மோனை” அப்பு சொன்னார்.

“இப்ப அண்ணை ரெண்டு மூண்டு இடங்களில் வயல் செய்யிறார். வீட்டிலும் மில்லும் போடப்போறாராம். அதால் வந்து போகநேரம் இருக்காது. எண்டாலும் சொல்லி விடுறன் ஒருக்கா வந்துபோகட்டன்.”

இப்போது முகமது காக்காவிடம் வாங்கிய தோல் பையினுள் தன் உடுப்புக்களை வைத்துக்கொண்டுதான் பிரயாணம் செய்கிறான். புறப்படும் கடைசி நேரம்வரை பராசத்தி பற்றி அன்னம் ஏதாவது கதைப்பாள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

அவள் எதுவுமே கதைக்கவில்லை. இப்போது போனால் இனி பொங்கலுக்குத்தான் வரமுடியும். அதுவரை பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

அதிகாலையில் அவன் புறப்பட்டான். அப்போதே எழுந்து விட்டிருந்த கணேசு அவனோடேயே ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“நானும் மாமாவோட போப்போறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தவனைப் பிரித்து அன்னத்திடம் கொடுத்தான்.

“மாமா அடுத்த முறை தம்பியை கூட்டிப்போறன். என்ன”

அன்னம் கணேசுவைத் தூக்கிக்கொள்ள அவன் வண்டிலில் மாடுகளை கட்டிப்பறப்பட்டான். மாடுகளை தட்டிக்கொடுக்க அவை வேகமாய் நடந்தன.

யக்கச்சிச்சந்தயில் நாலைந்து பொலிஸ்காரர்கள் ஒரு ஜீப்பின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சிறிது தூரம் அவன் போக அந்த ஜீப் அவனது வண்டிலை கடந்து ஆனையிறவு பக்கமாக இரைந்துகொண்டு போனது. ஆனையிறவு கடந்து பரந்தனை நெருங்கிய போது நன்றாய் வெய்யில் தாழ்ந்து விட்டிருந்தது. பரந்தன் சந்தியை அடைந்த போது மயிலின்

கடைவாசலில் சிறுசுட்டமாய் ஆட்கள் நின்றிருந்தார்கள். பியோன் ஏரம்புவின் தலையும் தெரிந்தது. அவன் கடைக்கு சமீபமாக யோசனையுடன் வண்டிலை நிறுத்தினான்.

“சிவத்தான் விசயம் கேள்விப்பட்டியே. தேத்தண்ணி கடை மாணிக்கனை ஆனை அடிச்சப்போட்டுதாம்”

“என்னண்ணை எப்பவாம்” பதற்றத்துடன் கேட்டான்.

“முருகண்டிக்கு போற பாதையில்தான். ஏரம்பன் காலமை கடிதம் குடுக்கப்போன போது றோட்டுக்கரையில் கண்டவனாம். கண்ணால் பார்க்க ஏலாத கொடுமையாய்கிடக்காம். பாவம். பொழுது படுறநேரம் ஏன் அந்தப்பாதையில் போனானோ தெரியேலை”

கடவுளே.... பாவம் மாணிக்கன்..... மனதுக்குள் கவலையும் இரக்கமும் ஒரு சேர எழுந்தது.

முதன்முதலில் இந்த மண்ணுக்கு வந்த அன்று அவன் தந்த தேனீரின் இனிமையும் இளங்குடும் இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது.

சிவம் நேராக வேலாயுதம் வீட்டுக்குப்போனான். கனகம் மச்சாள் தான் குழந்தையுடன் இருந்தாள். அழுதுகொண்டிருந்த பாலச்சந்திரனை தூக்கிவைத்து சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். இரண்டாவது குழந்தை அடுத்தடுத்த மாதங்களில் பிறக்க இருந்தது. மூச்சு வாங்க நின்றாள்.

“அண்ணை எங்க மச்சாள்”

“அவர் வீட்டில் எங்க நிக்கிறார் எந்த நேரமும் வயல் வயல் எண்டு போனபடிதானே. வயலில் புல்லு பிடுங்கினமாம். காலமை போனவர் மத்தியானம் சாப்பிடக்கூட வரேலை. சாப்பிடக்கூட வராமல் அப்பிடி என்ன உழைப்பு”

சலிப்பும் கவலையுமாய் சொன்னாள்.

சிவம் யோசனையோடு நின்றான்.

அண்ணனின் ஓயாத உழைப்பு பற்றி அவன் அறிந்ததுதான்.

மாணிக்கன் யானை அடித்து இறந்தது பற்றி கவலையோடு கதைத்துக்கொண்டிருந்தபோதே வேலாயுதமும் வந்துவிட்டான். சமீபத்தில் றல் சைக்கிள் வாங்கியிருந்தான். சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே வந்தான்.

“என்னடா ஊரால் வாறியே”

“ஓமண்ணை. அப்பு உன்னை பார்க்க வேணுமாம். ஒருக்கா வரட்டாம். போயிட்டு வாறியே”

அவன் கையால் முகத்தை தேய்த்து விட்டுக்கொண்டான். ஓமடாப்பா ஒருக்கா போகத்தான் வேணும். நேற்று தாமோதரியிட்ட என்னை ஒருக்கா வரச்சொல்லி அன்னமும் சொல்லி விட்டிருக்கிறாள். ஏதோ முக்கிய விசயமாம். ஒருக்கா போகத்தான் வேணும்.”

சிவம் திகைத்துப்போய் நின்றான்.

தான் நேற்று ஊரில் நின்ற போதுதான் அன்னம் அண்ணனை வரச்சொல்லி தாமோதரியிடம் சொல்லி விட்டிருக்கிறாள். அதுவும் தனக்குத்தெரியாமல்.

எதற்காக என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

நெஞ்சுக்குள் லேசான பயமும் கலக்கமும் பரவியது.

போயிட்டுவாறன் என்று சொல்லிக்கொண்டு சோர்வோடு வீட்டுக்கு வந்தான். இந்த அன்னம் என்ன சொல்லி வைக்கப் போகிறாளோ என்று நெஞ்சு படப்படக்கென்று அடித்துக் கொண்டது.

02

அத்தியாயம் 02

பங்குனி மாதம்.

செல்வச்சந்திரிதி முருகன் கோவிலில் சிவத்திற்கும் பராசக்திக்கும் திருமணம் நடந்தது. ஒருவினாடி சிவத்திற்கு எல்லாம் கனவோ என்று கூடத்தோன்றியது. சிவப்புச்சீலை கட்டிக் கொண்டு ஓடிஓடி ஒவ்வொரு அலுவலையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற அன்னத்தினால்தான் எல்லாம் நடந்து முடிந்திருக்கிறது.

பேசாமலே இருந்து அவனை ஆழம் பார்த்து ரகசியமாய் எல்லா அலுவலையும் செய்து முடித்திருக்கிறாள். வேலாயுதத்தை வரச்சொல்லிக்கூப்பிட்டு சிவத்திற்கு இருக்கும் ஆவல்பற்றி சொல்லி பார்வதி அக்காளோடும் கதைக்க வைத்து.....

பொங்கலுக்கு சவாரிக்காக ஊருக்குப் போயிருந்த போதுதான் எல்லாவற்றையும் அவனால் அறியமுடிந்தது. வியப்பில் வாயடைத்துப்போய்விட்டது.

‘எடியேய் நீ பெரிய ஆள்தான்’

செல்லமாய் சொன்னான். மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. ஒரு தடவை பராசக்தியை பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது.

“இஞ்சுபார் பங்குனிக்குத்தான் கலியாணம் செய்யிறதாம் அப்பு சொல்லிப்போட்டார். அதுக்குள்ள நீ அந்தப்பக்கம் போயிடாதே. மரியாதையில்லை” என்று அன்னம் சொல்லி விட்டாள்.

‘எந்தப் பக்கம்’ என்று புரிந்தது.

“நான் ஏன் அங்கபோறன், நான் ரெண்டு நாளில கிளிநொச்சிக்குப் போகவேணும், இந்தச் சவாசிக்காகத்தான் வந்தனான். ரெண்டாம் இடமாத்தான் போச்சு. பரவாயில்லை போகுது. எனக்கு அங்க காணியில காடு வெட்டிற்றேலை இருக்கு. இப்போதைக்கு நான் இந்தப் பக்கம் வரமாட்டன்.”

அன்னத்திடம் உறுதியாய் சொல்லிவிட்டு சண்முகத்துடன் ரகசியமாய்க் கதைத்தான். அன்று மாலையே புளிவெட்டையில் வைத்து சண்முகம் தகவல் தந்தான்.

“சிவன் கோயிலுக்கு சும்மா நாளில அவடத்து பொம்பிளையள் வாறேலையாம். வாற சிவராத்திரிக்கு கோயிலுக்கு வருவினமாம். நீ வாறமாதம் சிவராத்திரிக்கு வந்தியெண்டால் கோயிலுக்குப் போய்ப்பார்க்கலாம்.”

“சரியடா, வெளியில மூச்சுக்காட்டிப்போடாத, நான் போயிட்டு எப்பிடியும் வரப்பாக்கிறன்.”

என்னண்ணை ரகசியமாய் கதைக்கிறிங்கள்” என்று கேட்ட நடராசுவிடம் “அதொண்டுமில்லை சவாரியில ரெண்டாம் இடமல்லே அதுதான் கவலைப்படுறம்” என்றான் சண்முகம்.

“போகுது விடுங்கோ, அடுத்த தரம் வெல்லலாம்தானே.”

“ஓமடா வெல்லத்தானே வேணும்” என்று சிவம் சிரிப்போடு சொன்னான்.

சிவம் மறுநாளே கிளிநொச்சிக்குத்திரும்பி விட்டான். பயிர்கள் செழிப்பாய் வளர்ந்திருந்தன. நீர் நிறைந்திருந்த வயலுக்குள் இளம் பயிர் பச்சையாய் பரவியிருந்த அழகு மனதை நிறைத்தது. யூரியா போட்டதால் ஏற்பட்ட தளதளப்பு.... தைபிறக்க ஒரு பக்கம் வயலையும் கவனித்துக் கொண்டு வீட்டுக் காணிதிருத்தும் வேலையையும் மெள்ள மெள்ள தொடங்கினான்.

இப்போதே வேலையைத் தொடங்கினால் தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் செய்து முடிக்கலாம். கிராமத்தில் காணிகிடைத் தவர்களும் தமது காணிகளைத் திருத்தத் தொடங்கியிருந்தார்கள். சதாசிவம், சிதம்பரி, தருமலிங்கம், பரமு எல்லோரினது குடும்பங்களும் அறிமுகமானது. பியோன் ஏரம்புவுக்கும் காணிகிடைத்திருந்தது.

பெரிய பாலை மரங்களும், முதிரை மரங்களும் நிற்கும் காணி. முதலில் சிறு சிறு பற்றைகளை வெட்டி அழித்தார்கள். மரியக்கண்டுவுக்குச் சமமாய் சிவமும் நின்று கோடரி பிடித்தான். ஒரு மாதமாய் கடும்வேலை. விண்ணாங்கு, விளாத்தி மரங்களை அடுத்து தறித்து விழுத்தினார்கள். அந்த அளவில் சிவராத்திரி நெருங்கி வந்தது.

சமீப நாட்களாக கிளிநொச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு பஸ் ஓடுகிறது. அதில் பிரயாணம் செய்தால் சாவகச்சேரியில இறங்கி ஊடுக்கு நடந்து போகலாம். விரைவாகப் போய் விடலாம் என்பதால் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்வதையே விரும்பினான்.

சிவராத்திரிக்கு முதல் நாள் பரந்தன் சந்தியில் மயிலரின் கடைவாசலில் பஸ்சுக்கு நின்றபோது பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாய் கார்த்திகேசுவும் வந்தான்.

“என்ன ஊருக்கே...”

“ஓமடாப்பா, குழந்தைக்கு ஏதோ சுகமில்லை எண்டு

மனிசி சொல்லி அனுப்பியிருக்குது அதுதான் பார்த்திட்டு வருவம் எண்டு போறன்.”

“இப்பிடி நீ அடிக்கடி போய் வாற நேரம் மனிசி பிள்ளையளைக் கூட்டி வந்து இங்க இருக்கலாம்தானே.”

“இங்க வந்து இருக்கிறது கஸ்டம். வருத்தம் துன்பம் எண்டால் எங்க போறது. நான் ஒரு கார் வேண்ட ஒழுங்கு செய்திருக்கிறன். வாறகிழமை வந்திடும். பிறகு பிரச்சினையில்லை காரிலபோய் வந்திடலாம்.

பஸ் வர இருவரும் ஏறிப்போய் சாவகச்சேரியில் இறங்கினார்கள்.

சிவம் தன் ஊரை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். வீடு போய்ச் சேர மதியம் தாண்டி மூன்று மணியாகியிருந்தது. சுள்ளென்ற வெய்யிலுக்குள் வியர்வை கசிய களைத்து வந்தவனை ஆச்சி கவலையோடு பார்த்தாள்.

“ஏன் மோனை இந்த வெய்யிலுக்க அலையிறாய் வெய்யில் தாழ் வரக்கூடாதே”

“வெய்யில் தாழும் வரைக்கும் நான் ரோட்டிலயல்லோணை நிக்க வேணும், உது என்ன வெய்யில்”

“நல்ல காலம் நீ வந்தது அப்புவுக்கு ஓடியல் கூழ் காச்சினான். கடச்சுட இருக்கு வா வந்து குடி” என்று அன்னம் குசினிக் குள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

“எத்தனை நாளாச்சு ஓடியல் கூழ்குடிச்சு இந்தா வாறன் பிலா இலை கோலிவை”

அவன் ஓடிப்போய் கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்து

அமர்ந்தான். கூழின் ருசி அடிநாக்கு வரை உறைத்தது.

மறுநாள் காலை சிவம் நேராக சண்முகத்தையும் தியாகனையும் கூட்டிக் கொண்டு சிவன் கோயிலடிக்குப் போனான். சண்முகத்தின் சைக்கிளில் சிவம் ஏறிக்கொள்ள பக்கத்தில் தியாகன் தன் சைக்கிளில் வந்தான்.

சிவன் கோவிலில் ஆட்கள் அதிகமாய் இருந்தார்கள். தெரிந்தவர்கள் யாரும் பார்த்து விடக்கூடாதே என்ற எண்ணத்தில் தயங்கிக்கொண்டே கோயிலுக்குள் நுழைந்தான். உள்ளே போய் ஒருதரம் சுற்றிக் கும்பிட்டுவிட்டு வசந்த மண்டபத்தின் தூண் அருகே நிற்குகொண்டார்கள்.

இதுவரை அந்தப் பெண் கண்ணில் தென்படவில்லை. நிறையப் பெண்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் பார்வை ரகசியமாய் தேடியது.

சிறு கூட்டமாய் அப்போது தான் நுழைந்த பெண்களுக்குள் பராசத்தியை சிவம் பார்த்துவிட்டான். மனம் படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது. வாசல் கடந்து வந்தவர்கள் நந்திபீடத்துக்கு அருகே நின்று கும்பிட்டார்கள். பராசத்தி கண்மூடி கைகளைக் குவித்து நிற்கும்தோற்றம் சனங்களின் நடுவே விட்டு விட்டு அவன் பார்வையில் பதிந்தது. பச்சை நிறத்தில் நெசவு சேலை கட்டியிருந்தாள். தலையை அழுத்தி இழுத்து இறுக்கமாய் பின்னியிருந்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் வசந்த மண்டபப் பக்கம் வந்தார்கள். திரும்பிய அவளின் பார்வையில் ஒருவினாடி சிவம் தென்பட்டான். முதலில் இயல்பாகத் திரும்பியவள் ஏதோ உறுத்த மீண்டும் பார்த்தாள். ஒருநிமிடம் திகைப்புடன் நின்றாள். மிரட்சியோடு பார்வையை திருப்பிக்கொண்டாள். அடுத்த வினாடி பெண்களின் நடுவே மறைந்து விட்டாள். அதன் பிறகு அவளைப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

தரவை வெளியில் சில வினாடிகள் பார்த்ததை வைத்து தன்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டாள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. வாய்விட்டுச் சிரிக்கவேண்டும் போல் இருந்தது.

இனிமேல் நின்று யாரும் பார்த்துவிட இடம் வைக்க வேண்டாம் என்ற நினைவில் திரும்பிவிட்டார்கள்.

மறுநாளே அவன் புறப்பட்டு விட சண்முகம் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து சாவகச்சேரியில் விட்டுப் போனான். வீட்டுக்கு வந்துசேர பொழுது சாய்ந்து விட்டது. மனதுக்குள் அலை அலையாய் சந்தோச உணர்வு.

அந்த உற்சாகத்தோடு வீட்டுக்காணி துப்பரவாக்கும் வேலையைத் தொடர்ந்தான். பெரும்மரங்களை தறித்து விழுத்திவிட்டு அடிக்கட்டைகளைச் சுற்றி மண் எடுத்துவிட்டு அதற்குள் மரத்துண்டுகளை போட்டு நெருப்பு வைத்தார்கள். கைகளிலும், கால்களிலும் சிராய்வு ஏற்பட்டு ரத்தம் வந்தது. தண்ணீர்பட்டதும் சுரீரென்று எரிந்தது.

வேலாயுதமும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொள்வான். மரங்களைத்தறிக்கும் வழி வகைகளைச் சொல்லித்தருவான். சிவம் தனக்கு ஒரு றலிசைக்கிள் வாங்கிக்கொண்டான்.

தமக்குக்கிடைத்த காணிகளைத் திருத்துபவர்களின் நடமாட்டம் தெருவில் காணப்பட்டது. ஒருநாள் மாலை திரும்பும்போது கிராமத்தின் ஆரம்பத்தில் உள்ள காணிவாசலில் விநாசியைப் பார்த்தான். “என்ன இங்கே ...” என்று கேட்டான்.

“இந்தக்காணிதான் எனக்குத்தந்தது.” என்றான்.

சிவத்துக்கு விநாசியும் அருகில் இருப்பது மனமகிழ்வைத் தந்தது. அதன்பிறகு விநாசியை சந்திக்கவும் கதைக்கவும் முடிந்தது.

மாசிக்கடைசியில் அரிவுவெட்டி குட்டித்து நெல்விறற் கையுடன் பங்குனியில் கல்யாணநாள் வைத்தது அவனுக்கு வசதியாய்ப் போய்விட்டது. கையில் காசு இருந்தது. செல்வச்சந்திரியில் கல்யாணம் வைத்தார்கள். கார்பிடித்துப் போனார்கள். பத்துப்பவுணில் தாலிக்கொடி கட்டினான். பட்டுச்சீலைகள் எல்லோருக்கும் வாங்கினான். பராசத்திக்கும் அன்னத்திற்கும் ஒரே மாதிரி பூட்டுக்காப்புகள் வாங்கினான். தான் உழைத்த பணத்தில் தனக்கு விருப்பமானவர்களுக்காக செலவழிப்பதில் எத்தனை சந்தோசம் இருக்கும் என்பதை அனுபவத்தில் உணர்ந்தான்.

கல்யாணத்தில் கனகம் மச்சாளும் நிறைய நகைகள் போட்டு நல்ல சீலை கட்டிக் கொண்டு நின்றாள். சிவத்துக்கு எல்லாமே கனவோ என்ற எண்ணம்தான் திரும்பத்திரும்ப எழுந்தது. இல்லை இதோ குனிந்த தலை நிமிராமல் பக்கத்தில் பராசத்தி இருக்கிறாள்.

அப்புவை கைத்தாங்கலாய் பிடித்து காரில் ஏற்றிக்கொண்டு வேலாயுதம் முன்னே வீட்டிற்குப் போய்விட்டான். கோவிலிலிருந்து நேராக பராசத்தி வீட்டிற்கு முதலில் போனார்கள். மாலையில் அங்கிருந்து சிவம் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். ஆலாத்தி எடுத்து வீட்டுக்குள் அன்னம் கூட்டிப்போனான். பாய்விரித்து அவர்களை அமரவைத்தான். கணேச மடியில் வந்து இருப்பதும் எழுந்து ஓடுவதுமாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அண்ணை அதைச்செய்வமா இதைச்செய்வமா என்று கேட்டுக் கேட்டு நடராச ஒவ்வொரு அலுவலையும் செய்துகொண்டிருந்த ன். ஆட்களின் சத்தமும் சந்தடியும்.....

சிவம் பக்கத்தில் இருந்தவளை மெல்ல திரும்பிப் பார்த்தான். குனிந்தபடி சை விரல்களை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இவள் இதுவரை ஒரு வார்த்தை பேசி அவன் கேட்டதில்லை.

வாழ்க்கை முழுவதற்கும் கூடவே வரப்போகின்ற பெண். இவள் தன்னுடன் பரந்துக்கு சந்தோசமாய் வருவாளா என்ற சந்தேகம் திருக்கென்று எழுந்தது.

காடு அழித்து ஒரு வீடு கட்டிக்கொள்ள வேணும் அதன் பிறகு வந்து இவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம். வருவாளா.....அல்லது காடு என்று முகம் சுழிப்பாளா...

சிவம் யோசனையுடன் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். திண்ணையில் வைத்திருந்த கை விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவளின் முகத்திலிருந்த முக்குத்தி பளீரென மின்னியது.

முகத்தில் எளிமையும் அப்பாவித் தனமும் வெளிப்படையாய் தெரிந்தது. முதல் தடவையாய் அவளுடன் மெல்லிய குரலில் பேசினான்.

“பரந்தனில் எனக்கு காணி கிடைச்சிருக்கு அதை திருத்தி ஒரு வீடு கட்டவேணும் ஒரு வருசம் எண்டாலும் செல்லும் அதுக்குப் பிறகு நீ அங்க வந்து இருப்பாய்தானே.”

சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்தான். அவனை நிமிர்ந்து பாராமலே அவள் தலையசைத்தாள்.

அந்த தலையசைப்புத்தான் உலகத்திலேயே மிகவும் அழகானதாய் அவனுக்குத் தோன்றியது.

அத்தியாயம் 03

கோடைகாலம் இம்முறை மிகவும் உக்கிரமாக இருந்தது. வெய்யிலின் குடும் காற்றின் வெம்மையும் தாங்கமுடியாததாக இருந்தது. கோடைகாலத்தின் கடைசி நாட்களில் காய்ந்துகிடந்த மரங்கள் தடிகள் எல்லாவற்றிற்கும் நெருப்புவைக்கப்பட்டது. அவை படபடவென்று எரிந்து சாம்பலாவதை சிவம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

அவனுக்கென்று காணிகிடைத்து ஒரு வருடத்தில் அடுத்த மாரிகால ஆரம்பத்தில் காணிதுப்புரவாக்கி முடிந்தது. சிவம் இப்போது ஒரு சோமசெற்கார் வாங்கியிருந்தான். ஆச்சியும் அன்னமும் வயிற்றில் குழந்தையுடன் இருந்த பராசத்தியை நன்றாகக்கவனித்துக்கொண்டார்கள். காரில் சிவமும் அடிக்கடி போய்ப்பார்த்து வந்தான். விரைவில் வீடுகட்டிக்கொள்ள வேண்டும், குழந்தை பிறந்ததும் கூட்டிவரவேண்டும் என்ற சிந்தனைதான் அவனுக்கு.

செல்லத்துரையர் காணியை குத்தகைக்கு கொடுத்துவிட்டு ஊரோடு போய்விட்டார். இப்போது மரியக்கண்டு இவர்களுடனேயே நிற்குகொண்டான். வேலாயுதத்திற்கு வலது கரமாய் நின்று உழைத்தான். அத்தோடு சிவத்தின் வயல் வேலைகளுக்கும் வருவான். இப்போது மரியக்கண்டு போல வந்த ஆட்களைப் பிடிப்பதில் பொலிஸ் அவ்வளவு ஆர்வம்

காட்டுவதில்லை. அவர்களில் பலர் தங்கள் மனைவி குழந்தைகளுடனும் வந்து ஒவ்வொரு கமங்களிலும் குடியிருந்தார்கள். காணிச்சொந்தக்காரரே அவர்களுக்கு குடிசைபோட்டுக்கொடுத்து இருக்கவைத்தார்கள். அதேசமயம் வேலாயுதம் பூநகரி வீதியில் பரந்தனுக்கு சமீபமாக பத்து ஏக்கர் நீர்பாசனக்காணி வாங்கியிருந்தான்.

“இந்தக்காணியில் குடிசை போட்டுத்தான். மரியக்கண்டு நீ மனிசி பிள்ளையனைக்கூட்டி வந்து இரன்” என்று வேலாயுதம் கேட்டான்.

அவங்க அங்கேயே இருக்கட்டும் நான் உழச்சு காசு அனுப்பிக்கொள்ளலாம். இங்க வந்து அவங்க கஷ்டப்பட வேணாம்.” என்று சொன்னான்.

வீடு கட்ட அரசாங்கம் காசுகொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. காணி துப்புரவாக்கிக் கொண்டிருந்தபோதே பளையில் இருந்த டி.ஆர்.ஓவின் அலுவலகத்திற்குப் போய் விண்ணப்பம் கொடுத்தான். அவனுடன் விநாசி, தருமலிங்கம், பரமு, சிதம்பரி எல்லோரும் சேர்ந்து கொடுத்தார்கள். காணி உத்தியோகத்தர், விதானை, ஓவசியர் எல்லோரும் காடு வெட்டி காணிகள் திருத்தப்படுவதை வந்து பார்த்தார்கள்.

“காணி திருத்தி முடிஞ்சு உடனவீடு கட்ட அத்திவாரத்தைப் போடுங்கோ. வீடு கட்டிற் காசு அரசாங்கம் தரும்.” என்றார்கள்.

மாசிமாதம் காணி திருத்தி முடிந்தது. மாசிக்கடைசியில் சிவம் ஊருக்குப்போனான். அவன் போன நான்காவது நாள் பராசத்திக்கு சாவகச்சேரி ஆஸ்பத்திரியில் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

கம்பிபோட்ட சின்னத்தொட்டிலில் வெள்ளைத்து வாய்க்குள் படுத்திருந்த குழந்தையைத் தொட்டுப்பார்த்ததும் மனம், சிலிர்த்தது.

என்ர பிள்ளை...என்ர செல்லம்... சின்னக் கண்களை சுருக்கி உதடு சுழித்து பிள்ளை அழுவதைப்பார்த்து அவன் ரசித்துச் சிரித்தான்.

“தலைப்பிள்ளை ஆம்பிளைப்பிள்ளையெண்டால் தாயைப்போல இருக்கவேணுமாம், இவன் உன்னப்போலத்தான் இருக்கிறான்.”

பராசத்தியைப்பார்த்து சந்தோசமாய்ச் சொன்னான்.

பராசத்தியையும் குழந்தையையும் தங்கள் வீட்டுக்கே கூட்டிப்போனான். ஆச்சியும் அன்னமும் நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்வார்கள். தான் ஆறுதலாய் டரந்தனில் நின்று வீடுகட்டலாம் என்று நினைத்தான்.

குழந்தையைத் தொட்டுப்பார்த்த அப்புவுக்கு கைநடுங்கியது. கண்கலங்க நல்லாய் இருக்கவேணும் என்று வாய்விட்டுச் சொன்னார். அவர்களை விட்டுவிட்டு சிவம் பரந்தனுக்குத் திரும்பினான்.

நெல் அறுவடை செய்யும் நேரம். தொடர்ச்சியாய் வேலை இருந்தது. பங்குனி மாதம் சிவம் வீடுகட்ட அத்திவாரம் போட்டான். வீடு கட்ட காசு கிடைத்தது. இரண்டு அறை ஒரு விறாந்தை, ஒரு குசினி என்று வீடு எழும்பியது. ஆவணிமாதம் பால்காய்ச்சி குடிபுகுவதற்கான நாள் வைத்துவிட்டு முதல்நாள் சோமசெந் காரில் ஊருக்குப்போய் பராசத்தியையும் ஆறுமாத குழந்தையான முருகானந்தனையும் கூட்டிவந்தான்.

இப்போது இயக்கச்சியில் பல கடைகள் சீமேந்து கட்டடங்களாக மாறியிருந்தது. ஆனையிறவில் தடை போட்டு வனப்பகுதி அதிகாரிகள் நின்று சோதனை செய்தார்கள். அவர்களுக்குப்பாதுகாப்பாக சில பொலிஸ்காரர்களும் நின்றார்கள். மரங்களை கடத்துவதைத் தடுப்பதற்காக அவர்கள் முகாம் அமைத்திருந்தார்கள்.

பரந்தன் சந்தியிலும் சீமேந்து கட்டடங்கள் எழுந்திருந்தன. மயிலரும் சிறு கடையை சீமேந்தால் கட்டி வியாபாரம் நடத்தினார். அவருக்குப்போட்டியாக நாலைந்து பலசரக்குக் கடைகள் வந்துவிட்டன. தேநீர் கடைகள், சைக்கிள் திருத்தும் கடைகள் எல்லாம் முளைத்திருந்தன. இப்போது சந்தியில் சனநடமாட்டமும் அதிகரித்திருந்தது. கொட்டிலில் இயங்கிக்கொண்டிருந்த தபால்கந்தோர் சந்தியில் ஒரு சீமேந்துக்கட்டடத்துக்கு இடம் மாறியது. காக்கி உடுப்புப்போட்ட தபால் ஊழியர்கள் இப்போது சைக்கிளில் போய் கடிதம் கொடுக்கிறார்கள்.

அவர்கள் வீட்டுக்கு பால் காய்ச்சி குடி வந்தநேரத்தில் அயலில் நாலைந்து குடும்பங்களே குடிவந்திருந்தது. பரமு, தருமலிங்கம், சிதம்பரி எல்லோரும் தாய் தகப்பன் சகோதரங்களோடு வந்து குடியிருந்தார்கள். மாலை நேரத்துடன் தெரு வெறிச்சிட்டுப்போய்விடும். அதன்பிறகு யாரும்வெளியே நடமாடமுடியாது. இரவின் அமைதி பயங்கரமாய் இருந்தது.

“இங்கயும் யானையள் வருமா?”
பராசத்தி பயத்துடன் கேட்டாள்.

“இந்தப்பக்கம் இது வரைக்கும் யானையள் வரேல்லை. பரந்தன் சந்தியில் ஆட்களின்ர நடமாட்டம் இருக்குத்தானே நீ பயப்பிடாத”

பராசத்தி வீடுவாசல் கூட்டித்துப்பூவாய் வைத்திருந்தாள். மூன்றுவேளையும் வாசனையாய் சமைத்து வைத்தாள். குழந்தையை நன்றாகக் கவனித்துக்கொண்டாள் அவன் சொல்வதற்கு அடுத்தவார்த்தை சொல்வதில்லை. அவனும் பகலில் என்ன வேலை இருந்தாலும் எங்குதான் போனாலும் எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொண்டு பொழுது இருள்வதற்குள் வீடு திரும்பிவிடுவான்.

அடுத்தடுத்த மாதங்களில் இன்னும் பலர்வந்து குடியேறினார்கள். ஒற்றையடிப் பாதையாய் இருந்த தெரு

அகன்று மண் வீதியாய் நீண்டது. ஆட்களின் நடமாட்டமும் அதிகமானது. கிராமத்தில் குடியேறியவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எந்த ஊர்என்று கேட்டார்களே தவிர என்ன சாதிஎன்று கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஒருவருக்கொருவர் சினேகிதமானார்கள். உதவியாய் இருந்தார்கள். சிதம்பரியின் தகப்பன் காய்ச்சல் வந்து இறந்தபோது ஊரே அவன் வீட்டு முற்றத்தில் கூடியது

“செத்தவீடு திடீரெண்டு வாறது. அதால் ஊரில் எங்கசெத்த வீடு நடந்தாலும் வாற எல்லாரும் ஏலுமான காசைப்போட்டு முக்கிய செலவுகளை செய்ய வேணும்.”

சிவம் சொல்ல ஊரே ஆமோதித்தது. ஒருவருக் கொருவர் கைகொடுக்கும் வழக்கம். இந்தவிதமாகவும் ஆரம்பமானது. பராசத்திக்கு பகல் நேரங்களில் பரமுவின் தாய் பேச்சுத்துணையானாள். ஊரின் நடுவே சிறுகொட்டிலில் பாடசாலை தொடங்கியது. ராசரத்தினம் வாத்தியார் மட்டுமே ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். விநாசியும் மனைவி தாய் தகப்பனுடன் குடியிருக்கவந்துவிட்டான். பரந்தனுக்குப் போகும்போதும் வரும்போதும் அவன் வீடுதாண்டியே போய்வரவேண்டும். மாலை நேரங்களில் விநாசி வீட்டிலிருந்து நாட்டுக்கூத்துப் பாடல்களும் தாளங்களும் தெருவரை கேட்டது. இப்போது விநாசி ஒரு குழுவை வைத்து நாட்டுக்கூத்துப் பழக்கிக்கொண்டிருந்தான். மரியக்கண்டுவுடன் இன்னும் ஏழெட்டுப்பேர் சேர்ந்து சிவத்தின் வயல் காணியையும் திருத்தி முடித்திருந்தார்கள். இந்த மாரிக்கு நெல்விதைக்க சிவம் முடிவு செய்திருந்தான். மரியக்கண்டு ஆட்களிடம் சொல்லி விநாசியின் வயல்காணியையும் திருத்திக்கொடுத்தான்.

கார்த்திகேசு எடுத்துத் தந்திருந்த மூன்றாம் வாய்க்கால் காணியில் இரண்டு போகமும் நெல்விதைத்தான். இப்போது ஈங்கலொறிகள் நெல்லைக்கொள்வனவு செய்யத்தொடங்கின.

வேலாயுதம் தன்வீட்டில் ஒரு பக்கம் பெரிய கட்டடம் எழுப்பி நெல்குற்றும் மில்நடத்தத் தொடங்கினான். சுற்று வட்டாரத்தில் உள்ளவர்கள் நெல்குற்ற இங்கேயே வந்தார்கள்.

மில் வேலை நடந்துகொண்டிருந்தபோதே பூநகரி வீதியில் வாங்கிய வயல்காணியின் தெருக்கரைப்பக்கம் மேடாக்கி அதில் ஒருபெரிய வீடு கட்டத்தொடங்கியிருந்தான்.

சிவம் மூன்றாம் வாய்க்காலிலும் காணி குத்தகைக்கு எடுத்து நெல்விதைப்பதால் சொந்தமாய் உழவுயந்திரம் எடுத்தால் நல்லது என்று யோசித்தான். இது பற்றி வேலாயுதத்துடன் போய்கதைத்தான்.

“என்னட்ட கொஞ்சம் காசு இருக்கு அண்ணை. ற்க்ரர் வேண்டுவம் எண்டு யோசிக்கிறன் காணியும் கூடுதலாய்ச் செய்யலாம். காசு தான் கொஞ்சம் குறையது. என்ன செய்யிறது அண்ணை”

“உன்னட்ட எவ்வளவு கிடக்கு?”

“ஏழாயிரம் வரை வைச்சிருக்கிறன்.”

“நான்மிச்சம் தாறன் பத்தாயிரத்துக்குள்ள வாங்கலாம். பிறவுண் கொம்பனியிலபோய் கதைச்சப்பார். அவையிட்ட எண்டால் பிரச்சினையில்லை. காசைக்கட்டியிட்டால் இங்கயே வாங்கியிடலாம்.”

அதன்படி பரந்தனில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த பிறவுண் கொம்பனியில் போய் கதைத்தான் ஒருமாதத்திற்குப்பிறகு பத்தாயிரத்து நானூறு ரூபாக்கு மேர்ஸிபேர்க்குஷன் உழவுயந்திரம் சொந்தமாய் வாங்கினான். இன்னும் காணி எடுத்து வயல்செய்யவேணும் நிறைய உழைக்கவேணும் என்ற வேகம் ஏற்பட்டது.

முருகானந்தன் உடம்பு புரட்டினான். தவழ்ந்தான் எழுந்து நடந்து ஓடித்திரிந்தான். பகலெல்லாம் வெளியே ஓடிஓடி உழைப்பவனுக்கு வீட்டிற்குவருவது பெரும் உற்சாகத்தைத் தந்தது.

கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு குழந்தை சிரிக்கும் போதும் மழலைக் குரலில் கதைக்கும் போதும் பட்ட அலைச்சல் எல்லாம் மறந்து போனது.

அன்று புதிய வீட்டுக்கு வேலாயுதம் கனகம் மச்சாள் மூன்று குழந்தைகளுடனும் குடிபோனார்கள். முன்விறாந்தை பெரியபெரிய அறைகள் பின் விறாந்தை என்று விசாலமான வசதியான வீடு. அவனுக்கு வேலாயுதத்தை நினைக்க ஆச்சரியமும் சந்தோசமும் ஒரே நேரத்தில் ஏற்பட்டது. நினைத்ததை செய்து முடிப்பவன். அதற்காக கடுமையாக உழைப்பவன். நீயும் படிப்படியாய் இந்தமாதிரி வளந்து வரவேணும் என்று அவனிடமும் அடிக்கடி கூறுவான்.

சிறுபோகமும் கால போகமும் மாறி மாறிச்செய்வதில் வசதிகள் அதிகரிக்கத்தான் செய்தது. நெல்லு மூடைகளை அடுக்கிவைக்க வயல்வீடு போதவில்லை. அதனால் தன்வீட்டில் ஒரு பக்கத்திலேயே நெல்வைக்க பெரிய அறையும் முன்புறம் நீளவிறாந்தையும் கட்டினான். விறாந்தையில் காரும் உழவுயந்திரமும் அருகருகாக நிற்கும் அழகு மனதை நிறைத்தது.

அதிகமான காணிகளில் நெல் விதைக்கப்பட்டதால் அரிவு வெட்டும் காலங்களில் மட்டக்களப்புப் பக்கமிருந்து உழைப்புத் தேடிக்காக்காமார் வந்தார்கள் ஒவ்வொரு குழுவாகவந்து ஒவ்வொருவரின் காணிகளிலும் அறுவடைசெய்தார்கள்.

வேலாயுதத்திற்கென்று வந்த ஆதம் லெப்பைகாக்காவும் அவரது ஆட்களும் வயல்வீட்டுக்கு அருகிலுள்ள கொட்டிலில் தங்கியிருந்தார்கள். சிவத்தின் வயலிலும் அவர்களே அறுவடை செய்தார்கள். இவர்களது வேலை முடிந்த பிறகு அடுத்தவர் காணிகளிலும் வேலை செய்தார்கள். போகும்போது தமது உழைப்பின் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட பணத்துடன் சந்தோசமாகப் போனார்கள். வருடத்தில் இரண்டுபோக அறுவடைக்காலங்களிலும் வந்து போனார்கள்.

இப்போதெல்லாம் சிவம் ஊருக்கு போவதும் குறைந்து விட்டது. சிவலையையும் வெள்ளையையும் மாப்பாணருக்கே கொடுத்துவிட்டான். அவைகளை கொடுக்கும் போது மனதுக்கு மிகவும் வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. பின்னர் புன்னாலைக் கட்டுவன் சவாரியில் அவை முதல் பரிசு பெற்றது பற்றி மாப்பாணர் சொன்னபோது சந்தோசமாய் இருந்தது. அந்த வெற்றியும் அந்த ஆரவாரமும் எப்போதோ ஒரு பிறவியில் தான் அனுபவித்தது போலவும் இப்போது எல்லாமே எட்டாத தூரமாய் போய் விட்டதுபோலவும் உணர்ந்தான். இப்போது ஓய்ந்து போய் இருக்க இயலாத அளவுக்கு வேகமான வாழ்க்கையை வாழவேண்டியிருக்கிறது. அன்று பரந்தனுக்கு அலுவலாய்போனவனுக்கு சந்தியில் தென்பட்ட பரபரப்பு மனதில் உறைத்தது.

“அங்கால ஒரே இனக்கலவரமாம். தெற்குப் பக்கங்களில் இருக்கிற தமிழ்ச் சனத்தை சிங்களவர்கள் அடிச்சுக்கலைக்கிறாங்களாம். தமிழ்ச்சனம் அழுது குளறிக்கொண்டு வருகுதுகளாம்”

ஏன் எதற்கென்று தெரியாவிட்டாலும் அந்தச் செய்தியில் மனம் திகைத்துப்போய் குழம்பியது.

“என்னெண்டு தெரியும்” திகைப்போடு மயிலரிடம் கேட்டான்.

“ஒருலொறி தமிழ்ச்சனம் வந்து யாழ்ப்பாணம் போகுதுகள். இன்னும் அள்ளுப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்குதுகளாம். ரத்தக் காயங்களாம். கனசனம் செத்துப்போயிட்டுதுகளாம்.”

என்ன அநியாயம். நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்து பத்துவருடங்கள்.

அதற்குள் இந்த இனவேறுபாடும் விரிசலும் ஏற்பட்டிருக்கிறதா.....

அத்தியாயம் 04

தென் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் மக்களை சிங்களவர்கள் அடித்து கலைக்கிறார்களாம். லொறிகளில் ஏறிச் சனங்கள் வருகுதாம் என்ற செய்தி கிராமங்கள்வரை எங்கும் பரவியது.

லொறிகளில் வந்த சனங்கள் பரந்தன் சந்தியில் நின்று அழுது குளறியதைப் பார்த்து எல்லோரும் திகைத்துப்போய் நின்றார்கள். இப்படியும் நடக்குமா என்று நம்பமுடியாமல் நின்றார்கள். அப்படி வந்த சனங்களை சந்தியிலிருந்து கிழக்கு திரும்பிய வீதியில் பத்துமைல் தூரத்தில் உள்ள தர்மபுரம் கிராமத்தில் குடியிருக்க வைத்தார்கள். நாடு முழுவதும் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது பற்றிய செய்திகளை வானொலியில் தொடர்ந்து கேட்டார்கள்.

அன்று மாலை சிவம் மரியக்கண்டுவுடன் வயலில் நின்று போது பண்டா பயத்துடன் ஓடிவந்தான்.

“தம்பி இண்டைக்கு காலையில் அருநோசு சந்திக்குப் போன போது தமிழாட்களை உங்கட ஆட்கள் அடிச்சுக் கலைக்கினம். பிறகு நீங்கள் ஏன் இங்கு இருக்க வேணும் எண்டு ஆரோ கேட்டவையாம். இங்க இருக்க எங்களுக்கு பயமாக இருக்கு. பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு போகலாம். எண்டால்

கரடிப்போக்குச் சந்தி கடந்து போகப் பயம். என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியாமல் இருக்கு”

பண்டா மிகவும் பயந்து போயிருந்தான்.

“நீங்கள் பயப்படாதையுங்கோ இங்க ஒருதரும் உங்களுக்கு கரைச்சல் தரமாட்டினம்.”

சிவம் சமாதானம் சொன்னான். பண்டாவின் முகத்திலிருந்து பயம் சிறிதும் மாறவில்லை.

“எங்கட ஆட்கள் அங்க அநியாயம் செய்தால் நாங்கள் அதுக்கு என்ன தம்பி செய்யலாம். இன்றைக்கு முழுவதும் வீட்டில் சமையலே இல்லை. பிள்ளையள் எல்லாம் பயந்து ஏங்கிப்போய் இருக்குதுகள்,”

பண்டாவின் குரல் நடுங்கியது. பொழுது நன்றாய் சாய்ந்துகொண்டிருந்த நேரம்.

திடீரென்று பண்டா வீட்டுப்பக்கமாய் சத்தம் கேட்டது. பதறிப்போய்

“என்ன சத்தம் ஆரோ வந்திருக்கிறார்கள் போல இருக்கு ஐயோ வீட்டில் மனிசி பிள்ளையள் தனிய” என்று வீட்டை நோக்கி ஓட, சிவமும் கூடவே போனான். பின்புற வயல் வரம்பு வழியாக நந்தாவதியும் பிள்ளைகளும் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“அருநோச வீட்ட ஆட்கள் நின்று கத்துறார்கள்.”

சிவம் அவர்களை அழைத்து வந்து நெல் மூட்டைகள் அடுக்கி வைக்கும் கொட்டிலுக்குள் நிற்கவைத்தான்.

“அருநோச மெனிக்காவையும் பிள்ளையளையும் கூட்டிக் கொண்டு பின்வயலால் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குப் போவதாய்ச்

செல்லியிட்டுப் போய்விட்டார். நான் உங்களைத் தேடி இங்க வந்தனான்.”

“நீங்க இதுக்க இருங்கோ நல்லாய் இருட்டின உடன் உங்கள் நான் பொலிஸ் ஸ்ரேசனில் கொண்டுபோய் விட்டு விடுறன்.”

சிவம் முற்றத்துக்கு வந்தபோது வேலாயுதம் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். நடந்ததை அறிந்து அவனும் யோசனையுடன் நின்றான்.

“ரோட்டில் கொஞ்சப்பேர் நிற்கிறார்கள். வாறாங்களோ தெரியேலை. பாப்பம்”

சிறிது நேரத்தில் நாலைந்து பேர் காணி வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

“இங்க இருந்த சிங்கள ஆட்கள் எங்க போயிட்டினம்.”

“ஏன் கேட்கிறீங்கள்.”

“அவங்கட ஊரில் நாங்கள் இருக்க ஏலாது எண்டால் எங்கட ஊரில் அவையள் இருக்க ஏலுமே, இவையும் தங்கட இடங்களுக்கு போகட்டும், துரத்திவிடுவம்.”

“அவங்கள் அங்க அநியாயம் செய்தால் நீங்களும் அதையே செய்யிறதே, இது சரியில்லைத் தம்பியவை.”

வேலாயுதம் நிதானமாய்ச் சொன்னான்.

அப்போது முன் நின்றவர்களை விலத்திக்கொண்டு முன்னால் வந்தவன் கோபத்தோடு சொன்னான்.

“நீங்கள் சொல்லுவீங்கள், ரத்தம் வழிய ஓடி வந்த எங்களுக்கெல்லோ தெரியும், எங்கட அண்ணையை உயிரோட

எரிச்சாங்கள், எத்தினைபேரை வாளால வெட்டினவங்கள், அடி வேண்டின எங்களுக்குத்தான் நோ தெரியும், இவையாளுக்கும் நாலு அடி போட்டால்தான் எங்கட மனம் ஆறும், அடி வாங்கிக் கொண்டு நாங்கள் தான் ஓடி வர வேணுமே.”

“அங்க தருமபுரத்தில் சனம் சனமாய் வந்து குவியுதுகள், தங்கட மனிசன்மாரை வாளால வெட்டிப்போட்டாங்கள் எண்டு எத்தின பொம்பிளையள்கதறி அழுகுதுகள் தெரியுமே. அதுகளுக்கு என்ன மறுமொழி..... சொல்லுங்கோ தம்பி”

“அநியாயம்தான். ஆனா என்ன செய்யிறது, ஆரோ செய்யிறதுக்கு ஆருக்கோ தண்டனை குடுக்கிறதே. வேண்டாம் நாங்கள் மனிதாபிமானத்தோட நடப்பம்.” என்றான் வேலாயுதம்.

அவர்களின் கோபமான கவலையான முகங்களைப் பார்க்க மனதுக்கு பாரமாக இருந்தது. இழப்பு ஏற்படுத்திய நியாயமான கோபம். வந்தவர்கள் ஒரு நிமிடம் பேசாமல் நின்றார்கள். பிறகு திரும்பிப் போனார்கள்.

“அண்ணை! நிலமை பிழைபோல கிடக்கு. பண்டா ஆட்களை பொலிஸ்ரேசனில கொண்டு போய் விட்டுவிடுவம். இப்போதைக்கு தங்கட ஊருக்குப் போகட்டும், பிறகு பார்த்துச் செய்யலாம்.”

“அதுதான்டாப்பா நானும் யோசிக்கிறேன். எங்கட சனம் அவ்வளவு மோசமாய் நடக்காதுதான். ஆனாலும் நொந்துவாற சனத்தை நம்பஏலாது.

“பொழுது நல்லாய் இருட்டிப்பிறகு நான் காரில எத்திக் கொண்டு போய் விட்டுடுவாறன்.”

ஓமடா பாவங்கள், நீ போய் காரை எடுத்துக் கொண்டு வா. நான் இங்கையே நிற்கிறேன்.”

சிவம் சைக்களில் வீட்டுக்கு ஓடினான். பராசத்தியிடம் விபரத்தைச் சொல்லி விட்டு காரை எடுத்துக்கொண்டு திரும்ப வந்தான். நன்றாய் இருளும்வரை காத்திருந்தார்கள்.

மரியக்கண்டு சோறும் கருவாட்டுக்குழம்பும் வைத்து பண்டா நந்தாவதி குழந்தைகளுக்கு சாப்பிடக் கொடுத்தான். குழந்தைகள் பயத்தில் அழுதுகொண்டேயிருந்தார்கள்

இரவு ஏழரை மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

காரின் முன்புறம் வேலாயுதம் ஏறிக்கொள்ள பண்டாவும் நந்தாவதியும் பிள்ளைகளும் பின் இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களின் முகம் பேயறைந்தது போல் இருந்தது

“கவனமாய் போயிட்டு வாங்க, பயப்படாதீங்க, ஊருக்கு போன உடனே கடதாசி போடுங்க.”

என்று சொல்லி கார்க்கதவை சாத்திவிட்டான் மரியக்கண்டு.

உட்பக்கப் பாதையால் போய் கரடிப்போக்குச் சந்திக்குப் போகாமல் குறுக்காகப் போகும் கணேசபுரம் வழியாகப் போய் பின்பக்கமாய்ப் பொலிஸ் நிலையத்தை அடைந்தார்கள்.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசிக்காமல் இப்ப போங்கோ கொஞ்சநாள் போக நிலமை பார்த்துவரலாம், வீட்ட நாங்கள் கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளும்.”

இறங்கிய பண்டாவும், நந்தாவதியும் அழுதுகொண்டே கும்பிட்டுவிட்டு பிள்ளைகளுடன் உள்ளே போனார்கள்.

அவர்கள் போய் நுழையும் வரை பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

சிவம் வீட்டுக்கு வந்தபோது ஒன்பது மணியாகிவிட்டது கைவிளக்கை எரியவைத்து பராசத்தி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்

“அப்பிடி பெரிய பிரச்சனையா நடக்குது. ஓடிவாற சனங்கள் எவ்வளவு பாவங்கள். பரமு வீட்டில அவையினர் சொந்தக்கார ஆட்கள் வந்து நிற்குதுகள். அதுகளின்ர கதையளைக் கேட்க தலை விறைச்சப்போகுது.” கவலையுடன் சொன்னாள்.

“கத்தியாலயும் வாளாலையும் வெட்டிறாங்களாம், அரசாங்கம் கூட பார்த்துக்கொண்டிருக்குதே. அதுதான் ஆகவும் பெரிய அநியாயம்.”

“அப்ப சோனக ஆட்கள்.”

“அவைக்கு ஒருபிரச்சனையும் இல்லை. தமிழ் கதைக்கிற தமிழருக்குத்தான் அடியாம்.”

நாடெங்கும் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புக்கள் படிப்படியாய் அடங்கிவந்தன. இழப்புக்களை தாங்கிக் கொண்டு பல தமிழர்கள் தமிழ்பிரதேசங்களிலேயே தமத வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர்.. 58இனக்கலவரத்தில் சிங்களவர்கள் செய்த கொடுமைகள் தமிழரின் நெஞ்சத்தில் ஆழமான காயத்தை ஏற்படுத்தியது.

மயிலர் கடையில் இருந்த பிலிப் வானொலிப் பெட்டியில் செய்திகளைச் சனங்கள் கூட்டமாய் நின்று கேட்டார்கள். பிரதம மந்திரியின் சிங்கள் உரையின் தமிழாக்கம் ஒலிபரப்பானது.

இந்தச் சமயத்தில் தான் ஊரில் அப்பு இறந்து போன செய்தி அவர்களுக்கு கிடைத்தது. செய்தி கிடைத்த மதியமே தமது கார்களில் எல்லோருமாகப் புறப்பட்டார்கள்.

சிவத்துக்கு அப்புவின் முகம்தான் கண்ணுக்குள் நின்றது.

செல்லமாய் அவனைத்திட்டுகின்ற குரல் இன்னமும் காதில் கேட்பது போல உணர்ந்தான்.

ஆனையிறவை அவர்கள் நெருங்கியபோது ஒரு வித்தியாசமான சூழ்நிலையை எதிர்கொண்டார்கள். வழக்கமாய் சில அலுவலர்களும் நாவைந்து பொலிசாரும் நிற்கின்ற தடைமுகாமில் இன்றைக்கு நிறைய இராணுவத்தினர் நின்றிருந்தார்கள். அவர்கள் கைகளில் இருந்த துவக்குகள் வெய்யிலின் வெளிச்சத்தில் பளபளத்துச் கொண்டிருந்தன. தலைக்கவசங்களுக்கு கீழ் உள்ள முகங்கள் சுமுகமாக இருக்கவில்லை.

பக்கச்சியின் உட்புறத்து முகாமில் இராணுவத்தினர் இருப்பதாய்த்தான் இதுவரை அவர்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். இராணுவத்தினரை நேராக இதுவரை பார்த்ததில்லை. இன்றைக்குத்தான் முதல் தடவையாய் இராணுவத்தைப் பார்த்தார்கள். ஆயுதங்களுடன் அவர்களை அந்தப் பச்சை உடுப்பில் பார்த்த போது ஏனோ முதுகுத்தண்டு குளிர்ந்து கொண்டு வந்தது. தமக்குள் ஏதோ கதைத்துக்கொண்டு வந்த இரண்டு இராணுவத்தினர் காரை நெருங்கி உள்ளே எட்டிப்பார்த்துவிட்டு மேலே போகச் சென்னார்கள்.

நாடெங்கும் நடந்த பிரச்சனைகள் காரணமாய்த்தான் இங்கே வந்து நிற்கிறார்களோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது. அப்புவின் காரியங்கள் எல்லாம் நடந்து முடிந்தது. கண்களில் நீர் தழும் ! கொள்ளி வைத்தார்கள். ஆச்சிதான் சுருண்டு போய்க் கிடந்தாள்.

எட்டுச் செலவு நடந்து முடிந்த பிறகு ம் ஒருவாரம் நின்று விட்டு அவர்கள் பரந்தனுக்குத் திரும்பினார்கள்.

அடுத்த சித்திரை வருடம் பிறந்து இரண்டு வாரமான போது வேலாயுதம் கதைக்கும் போது சொன்னான்.

“முரசமோட்டையில் தம்பிராசா போதகர் எண்டு அவர் நவஜீவனம் எண்டு தொடங்கி ஆதரவில்லாத அனாதைப் பிள்ளைகளை வைச்ச பராமரிக்கப்போறாராம். நேற்றுத்தான் கருணாநிலைய பொறுப்பாளராய் இருக்கிற கட்சன் அம்மா திறந்து வைச்சவ. தற்செயலாய் நானும் போனான். எத்தினை பேருக்கு ஆறுதல், போதகரின்ர அம்மாவும் நிண்டவ. பிள்ளையளோட குடும்பமாய் நவஜீவனத்திலயே இருக்கப் போயினமாம்.”

“நல்ல காரியம்தான். ஒருக்கா அந்தப்பக்கம் போனா போதகரைப் போய்ப் பார்க்கவேணும்”. என்றான் சிவம்

கலவரம் நடந்து ஒன்றரை வருடத்தின் பின் பண்டா வந்தான்.

“இனி இங்க இருக்க எங்களுக்கு பயமாக இருக்குது. எங்கட காணியை வித்துப் போட்டு ஊரோடயே போய் இருக்கப்போறம். நீங்க எடுத்துக் கொண்டு காசு தந்தீங்க எண்டால் நல்லது.”

வேலாயுதத்திடமும் சிவத்திடமும் சொன்னான்.

“இங்க நல்லாய் உழைச்சத விட்டிட்டு ஊரில போய் என்ன செய்வீங்கள்” வேலாயுதம் கவலையுடன் கேட்டான்.

“என்னவாவது செய்வம், வியாபாரம் பண்ணலாம். அதுதான் காணியை விற்கலாம் எண்டு நினைக்கிறன்.” வேலாயுதம் சிவத்திடம் திரும்பினான்.

“நல்ல காணி நீ வாங்கிறியா?”

“அய்யோ என்னட்ட காசு இல்லையண்ணை இப்பதான் றக்ரர் எடுத்தது. நீ வாங்கு.”

“என்னட்டயும் அவ்வளவு காசு வராதுதான். ஆனாலும் நல்ல காணி பாப்பம்.” யோசித்துக்கொண்டு நின்றான்.

ஒரு வாரத்தின் பின் பண்டாவிடம் காசு கொடுத்து அந்தக் காணியை வேலாயுதம் வாங்கிக் கொண்டான்.

“கொஞ்சக் காசு கடன்தான் ஆனா உழைச்ச அடைச்சிடலாம்.”

முழுக்காசையும் வாங்கிக்கொண்டு பண்டா கண்ணீர் தழும்ப அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு போனான். பாவம் நல்லவன். பக்கத்தில் எவ்வளவு உதவியாய் இருந்தான்.

பண்டா போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

இனவாதம் மனிதர்களையும் மனங்களையும் தூரத் தூரப் பிரித்து வைத்து தன் குரூர முகத்தை காட்டிக் கொண்டதன் ஆரம்பம் அது.

அத்தியாயம் 05

அன்று சாவகச்சேரியில் கார்த்திகேசு புதிதாய் கட்டிய வீட்டின் குடிபுகுதல் நிகழ்வு நடந்தது. அதில் சிவமும் விநாசியும் கலந்து கொண்டார்கள்.

நல்ல பெரிய வீடு. முன்புறம் விறாந்தை, இருபக்கமும் அறைகள், உட்பக்கம் சதுரமாய் பெரிய அறை, அதன் பக்கமும் அறைகள், பெரிய யன்னல்களும் தேக்கு மரக்கதவுகளும் வழுவழுப்பான சிவப்பு நிலமுமாக வீடு மிகவும் அழகாக இருந்தது. இப்படி ஒரு வீட்டை சிவம் இதுவரை பார்த்ததில்லை. அதில் கார்த்திகேசுவின் பண வசதி பளிச்சென்று தெரிந்தது. கார்த்திகேசுவின் மனைவி வந்து அவர்களை வரவேற்று சிறிது நேரம் நின்று கதைத்து விட்டு உள்ளே வேலைகளைக் கவனிக்கப் போய்விட்டாள். சிவத்தை விட அதிக சங்கடத்துக்குள் ளாகியது விநாசிதான்.

“ஆள் நல்ல வசதியாய்த்தான் இருக்கிறான். தகப்பன்ர காலத்தில இருந்தே அங்க வந்து வயல் செய்யிற ஆட்கள். எங்கட வீட்ட கார்த்திகேசு வந்தால் இருக்கச் சொல்ல ஒரு கதிரை இல்லை. முன் விறாந்தைக் குந்தில இருந்து தானே கதைக்கிறவன். காசு பணம் எண்ட பெருமை இல்லாதவன்தான்.”

மதியம் பந்தியில் இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு அவர்கள்

முன் விறாந்தையில் அமர்ந்து வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்த போது கார்த்திகேசுவும் வந்து அவர்களுடன் அமர்ந்து கொண்டான்.

“நீ இந்த வீட்டை முரசமோட்டையில் உன்ர கமத்தில கட்டியிருக்கலாம். நீ தனிய அங்க இருந்து வயல் செய்து கஸ்ரப்படுறாய். மனிசி பிள்ளையன் உன்னோட இருந்தா உனக்கு வசதிதானே.” சிவம் கேட்டான்.

“அந்தக் காட்டுக்க ஒரு வசதியும் இல்லாமல் இதுகள் அங்கவந்து என்னெண்டு இருக்கிறது. ஆன பள்ளிக்கூடம் இல்லை படிப்புகளும் அங்க சரியில்லை. இங்க இருக்கிற வசதியன் அங்க இல்லையடாப்பா.”

“படிப்பு சரியில்லை எண்டால் பிள்ளையனை இங்க விட்டுப் படிப்பிக்கலாம்தானே. நீங்கள் ஒரே இடமாய் இருக்கலாம்.”

“மனிசி இந்தச் சூழலை விட்டு அங்க வர மாட்டுது. நானும் வற்புறுத்திறேல்லை. இங்க இருந்தால் பிள்ளையனும் நல்ல சூழ்நிலையில் வளருங்கள்”

சிவம் சற்றுத்தள்ளி உறவுக் குழந்தைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த கார்த்திகேசுவின் குழந்தைகளைப் பார்த்தான். நல்ல உடுப்புக்கள் போட்டு தலையில் றிப்பன்கட்டி பளிச்சென்று இருந்தார்கள்.

“இங்க நல்ல படிப்புத்தானே”

சிவத்துக்கு முருகானந்தனின் நினைவு வந்தது. சுட்டித்தனமான பிள்ளைதான். கிராமத்தின் நடுவே கொட்டிலில் இதுவரை இயங்கிய பாடசாலை சம்ப கால்மாகத்தான் ஒரு சீமெந்துக் கட்டடத்தில் இயங்குகிறது. ராசரத்தினம் வாத்தியாரோடு இப்போது மேலும் நாலைந்து பேர் வந்து

படிப்பித்தார்கள். சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியார் மனைவி பிள்ளைகளுடன் கிராமத்திலேயே வந்து குடியேறிவிட்டார். பின்னேரங்களில் கூட பிள்ளைகளைக் கூட்டிவைத்து கதைகள் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். ஓடிவிளையாடு பாப்பா நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா என்று பாரதியார் பாடல்களை ராகம் போட்டு பாடிக்காட்டுவார். வியாசர் விருந்து, சக்கரவர்த்தித் திருமகன் புத்தகங்களை கிராமத்தில் எல்லோருக்கும் வாசிக்கக் கொடுப்பார். பாடசாலை வாசலில் பாலைமர நிழலில் அமர்ந்து பிள்ளைகளின் விளையாட்டுக்களை பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பார். ஏழு வயது முருகானந்தனுக்கு சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியாரின் பாட்டும் கதையும் மிகவும் பிடித்துப்போனது. அவன் சிலேற்றும் பென்சிலுமாய் பாடசாலைக்கு செல்வதை பராசத்தியும் சிவமும் ஆசையோடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

கரடிப்போக்கில் சென் திரேசா பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது. முருகானந்தனை அவ்வளவு தூரம் விடப் பயமாய் இருந்ததால் கிராமத்து பள்ளிக்கூடத்திலேயே படித்து வந்தான்.

அந்த குழந்தைகளின் கலகலத்த சிரிப்பை பார்த்துவிட்டு விநாசி சொன்னான்.

“இங்க உள்ள பிள்ளையள் நல்ல பள்ளிக்கூடத்தில் படிச்சு நல்லாய் வந்திடுவினம்தான். செல்வத்துக்கு இப்ப ரெண்டு வயதுதானே அவன்வளர்ந்து படிக்கப்போற நேரம் அங்க உள்ள பள்ளிக்கூடங்களும் நல்லா வந்திடும்”

அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும் கார்த்திகேசுவின் பிள்ளைகளுக்கும் வளர்ப்பு முறையிலும் வாழும் சூழலிலும் நிறைய வித்தியாசம் இருப்பதாகவே தோன்றியது. யாழ்ப்பாணம் போலவே நாகரீகத்தின் சாயல் சாவகச்சேரியிலும் படியத் தொடங்கியிருந்தது. கல்வி, உத்தியோகம் காரணமாய் காசு வசதிகளும் இங்கே தாராளமாய் இருந்தது.

அதனால் கல்வீடு, பாவனைப்பொருட்கள், வாகனங்கள் என்று வசதியாய் வாழ முடிகிறது. கிளிநொச்சி மண்ணில் இத்தகைய வசதிகள் பெறுவதற்கு இன்னமும் காலம் இருக்கிறது. அதற்கு நிறைய உழைப்புத் தேவைப்படும். கிளிநொச்சிக்கு வந்து பதினாறு வருடங்கள் ஆகிறது. படிப்படியாய் தான் வளர்ச்சியடைய முடிகிறது.

மதியம் இரண்டு மணிக்கு மேல் காரில் சிவமும் விநாசியும் திரும்பினார்கள். ஏனோ கார்த்திகேசுவை நினைத்தால் கவலையாகத்தான் இருந்தது. காசு உழைக்கும் வேகத்திலும் வசதிகளைப் பெருக்கும் சிந்தனையிலும் இயல்பாய் வாழ வேண்டிய வாழ்வை எங்கோ தொலைத்து விட்டானோ என்று எண்ணத்தோன்றியது.

சிவம் எதுவும் பேசாமல் எதிரே பார்வையைப் பதித்தபடி காரைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். விநாசியின் மனதிலும் இதே எண்ணமே நிறைந்திருக்கக்கூடும். அவனும் எதுவுமே பேசாமல் இருந்தான்.

ஆன்னயிறவை மூன்றரை மணியளவில் கடந்தார்கள்.

“அம்பத்தெட்டு கலவரத்துக்கு ஆனையிறவில் வந்து நிண்ட ஆமிக்காரங்கள். பிறகு போக பழையபடி பொலிஸ் காரங்கள் வந்து நிற்கிறார்கள் பார்”

“இதிலயும் ஆமிக்காரங்கள் தொடர்ந்து நிற்கிறேலைத் தானே....”

வெய்யில் சுள்ளென்று எரித்தது. சூடேறிய காற்று முகத்தில் வெம்மையுடன் வந்து மோதிபது. பரந்தனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். வலது புறம் பெரிய பெரிய கட்டடங் களுடன் இரசாயனத்தொழிற்சாலை இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு இந்தத்தொழிற்சாலையின் சங்கு

ஊதும் ஒலியில்தான் சுற்று வட்டாரமே விழித்துக் கொள்கிறது. இந்த தொழிற்சாலையின் வரவு பலருக்கு வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கின்றது.

“இந்த தொழிற் சாலையில்தானே உன்ர தம்பியும் வேலை செய்யிறான்”. சிவம் விநாசியிடம் கேட்டான்.

“ஓம் ஏதோ இந்த வேலை கிடைச்சது அவனுக்குப் பெரிய ஆறுதல். வயலையும் முற்றாய் நம்பியிருக்க ஏலாது. இது மாதம் முடியசம்பளம் வாறவேலை நட்ட லாபம் பார்க்கத் தேவையில்லை” சலிப்போடு பேசும் விநாசியை சிவம் திரும்பிப்பார்த்தான்.

“வயல் செய்யிறதை குறைசொல்லாத விநாசி. மழை இல்லாமல் எரிஞ்சோ மழை வெள்ளம் போட்டு அழிஞ்சோ இயற்கையால நட்டம் வந்தாச்சரி. மற்றப்படி ஒழுங்காய் வயல் செய்தால் நாங்கள் கஸ்ரப்பட்டு உழைச்சால் மண் எங்களை கைவிடாது.”

“இல்லையடாப்பா, நானும் இப்ப நாலைஞ்சு வருசமாய் வயல் செய்யிறன்தானே. எங்க லாபம் வருகுது.”

“விநாசி நான் சொல்லுறன் எண்டு குறைநினைக்காத. வயலைச்செய்தால் முறையாய் செய்யவேணும். நீ உழுது நெல்லை விதைச்சப்போட்டு கூத்து, பாட்டு எண்டு ஊரூராய் வெளிக்கிட்டிடுவாய். ஒழுங்காய் பசளை போடுறேலை. புல்லு புடுங்கிறேலை. நெல்லு என்னெண்டு விளையும் சொல்லு”

விநாசி ஒரு தடவை அவனைப்பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

“வயல் செய்தா நட்டமும் வரும் லாபமும் வரும், உங்க வயல் செய்யிற எல்லாருமே நல்ல நிலைக்கு வாறேல”

விநாசியின் அலுப்பான வார்த்தைகளில் உண்மையும் இருக்கிறது. சிவம் யோசித்துப்பார்த்தான். சிதம்பரி, தருமலிங்கம் எல்லோரும் வயல் செய்கிறார்கள்தான். சீவியத்துக்கு மட்டும் வருகிறது. மேலதிக வசதிகள் என்று எதுவும் இல்லை, வயல் செய்வதிலும் நுட்பம் இருக்கிறது. பருவத்தே பயிர்செய் என்பதில் எத்தனை உண்மை இருக்கிறது. நெல் விதைத்த நாளிலிருந்து அறுவடை செய்து வீடு வந்து சேரும்வரை கவனமாய் இருந்து பாதுகாக்க வேண்டும். இரவு பகல் பாராது களத்திலேயே நிற்கவேண்டும்.

“இந்த முறை வயலுக்கு பசளை போட்டிட்டியே”

“இல்லை” என்றான் விநாசி.

“கிளிநொச்சியில் கஜநிதி ஸ்டோர்ஸ் தெரியும்தானே. நான் அங்க சொல்லி வைக்கிறன் என்ற கணக்கில் பசளையைப் போய்வாங்கு.” ஒரு நிமிடம் பேசாமல் இருந்து விட்டு விநாசி சொன்னான்.

“போன சிறுபோகச் செலவுக்கு உன்னட்ட வாங்கின காகம் தரேலை”

“பரவாயில்லை, அதுக்காக பயிர் அழியப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதே. பிறகு நெல்லை அடிச்ச சேர்த்துத்தாவன்.” விநாசி தோளில் போட்டிருந்த துண்டால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டான், சிவத்துக்கு அவனைப்பார்க்க கவலையாய் இருந்தது.

பரந்தன் சந்தி வந்து குமரபுரம் வீதியில் கார் திரும்பியது. விநாசியை அவன் வீட்டு வாசலில் இறக்கி விட்டு சிவம் தன் வீட்டுக்கு வந்தான். வெளியே எங்கு போய்விட்டு வந்தாலும் எதிர் கொள்ளும் பராசத்தியும் தாவி வந்து அணைக்கும் குழந்தைகளும் தருகின்ற இந்த நிமிட ஆறுதலும் மகிழ்வும் விலைமதிப்பில்லாதது. இந்த ஆறுதலையும் மகிழ்வையும்

இழக்கின்ற கார்த்திகேசுவை நினைக்க கவலையாக இருந்தது.

சிவம் அலுப்புத்தீர குளித்துவிட்டு முருகன் கோவிலுக்குப் போனான். சில வருடங்களுக்கு முன்னதாக கூரை வேய்ந்த கொட்டிலில் வேல் வைத்து ஒரு முருகன் கோவிலை உருவாக்கியிருந்தார்கள். வெள்ளிக்கிழமைகளில் சிவம் கோவிலுக்குப் போகாமல் இருப்பதில்லை. ஆனி உத்தரத்தின் போது தீ மிதிப்பு திருவிழா எல்லாம் நடைபெறும். காவடி, செடிநீர் காவடி என்று திருவிழா ஆரவாரமாய் இருக்கும். அயற்கிராமங்களிலிருந்தும் நிறைய ஆட்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து கலந்து கொள்வார்கள்.

விரைவில் கோவிலை பெரிதாய் கட்டுவதற்கான ஆயத்தங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கண்முடி நின்று கும்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தான். குழந்தைகளுடன் இருந்து சாப்பிட்டான் அலுப்புடன் படுத்துக் கொண்ட சில நிமிடங்களிலேயே நித்திரையாகிப் போனான்.

நடு இரவு. ஒரு மணிக்கு மேல் யாரோ தெருவில் நின்று சிவம் அண்ணை சிவம் அண்ணை என்று கூப்பிடுவது ஆழ்ந்த நித்திரையிலும் அவனை அசைத்தது.

எழுந்து லாம்பை எடுத்துக்கொண்டு கதவைத்திறக்க பராசத்தி எழுந்து “என்னப்பா” என்று கேட்டாள்.

“ஆரோ கூப்பிடுகினம் வாறன் பார்த்துக்கொண்டு”
கேற் வாசலில் பரமு பதற்றத்தோடு நின்றான்.

“என்னடாப்பா? இந்த நேரத்தில்”

“அண்ணை! மனிசிக்கு வயித்துக் குத்து வந்திட்டுது. இப்பவே ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போக வேணும். இந்த இரவில் என்ன செய்யிறது எப்பிடிப் போறது”

“சரி சரி நீ போய் வெளிக்கிட ஆயத்தம் செய். நான் காரைக்கொண்டு வாறன்”

இருவரும் கதைப்பது பராசத்தியின் காதுகளிலும் விழுந்தது. உள்ளே வந்து சேட்டுப் போட்டுக்கொண்டு இருந்தவனிடம்

“இண்டு முழுக்க அலைஞ்சு போட்டு படுத்தனீங்கள்”
என்றாள் கவலையுடன்

“என்னப்பா செய்யிறது. இந்தச்சாமத்தில் அதுகள் என்னெண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறது. எங்க போய் வாகனம் பிடிக்கிறது. இவடத்தில் என்னட்ட மட்டும் தானே கார் இருக்கு. அதால என்னட்ட ஓடி வருகுதுகள் பாவங்கள் தானே”

வழமையாய் நடக்கின்ற விடயம் தானே என்பது போல பராசத்தி பேசாமல் நின்றாள். சிவம் காரை எடுத்துக்கொண்டு போக பராசத்தி கதவுகளை பூட்டிக்கொண்டாள்.

அமைதியான இரவில் காரின் இரைச்சல் மெலிதாய் கேட்டு மறைந்து போனது.

அத்தியாயம் 06

சேகுவாரா என்ற சொல்லையே அந்த சுற்றுவட்டார மக்கள் அப்போதுதான் கேள்விப்பட்டார்கள். வானொலியும் பத்திரிகைகளும் தந்த செய்திகள் அந்த மக்களுக்கு பெரும் அதிர்ச்சியையே ஏற்படுத்தியது. இப்படியெல்லாம் நடக்க எப்படி சாத்தியமானது என்று நம்பமாட்டாமல் நின்றார்கள்.

அதுவும் தேர்தல் நடந்துமுடிந்து சிறிமாவோ அம்மையார் ஆட்சிக்கு வந்த ஒரு வருடத்தில் இந்த நிகழ்வுகள் நடந்தேறின். தேர்தலின் ஆரவாரம் நேற்றுத்தான் நடந்தது போலிருந்தது தேர்தலில் சிவத்துக்கும் மெலிதான ஆர்வம் இருந்தது வேலாயுதம் ஆதரித்து பகிரங்கமாக வேலை செய்த வேட்பாளரே தேர்தலில் வென்றதில் மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பாகியது.

பரந்தன் சந்தியிலிருந்து கிளிநொச்சி றொட்றிக் கோ மைதானம்வரை தோரணங்களும் அலங்கரிப்புக்களும் கண்களை பறிக்க, கட்சியின் எல்லாத் தலைவர்களும் வந்து மேடையில் அமர்ந்து அடுக்குத்தமிழில் பேசி கை தட்டல்களும் ரத்தத்திலகமும் பெற்று பெரும் ஆரவாரத்தோடு தேர்தல் நடந்து முடிந்திருந்தது.

அந்த தேர்தல் ஆரவாரம் அடங்கிய நேரம் தான் சேகுவாரா பிரச்சனை வெடித்தது. மின்னாமல் முழங்காமல் ஆரம்பித்த கிளர்ச்சி சில நாட்களிலேயே அடக்கப்பட்டது.

இந்திய உதவி பெறப்பட்டு களனிகங்கைக்கரையில் சடலங்களை மிதக்க வைத்து ஆட்சி நிலைநிறுத்தப்பட்டது.

சிவம் கார்த்திகேசுவைப் பார்க்க என்று அவன் வீட்டுக்கு போனபோது அவன் தான் பல விபரங்களைக் கூறினான். சிங்கள அரசை எதிர்த்து சண்டை செய்தவர்களுக்குத்தோல்விதானாம். அவர்களில் பலபேர் பிடிபட்டுவிட்டார்களாம். அந்தக்கைதிகளை வடபகுதிக்கு கொண்டு வந்து சிறை வைக்கப்போகிறார்களாம்.

“இதென்னடா, இங்க ஏனாம் கொண்டு வருகினம்” சிவம் புரியாமல் கேட்டான்.

“இது புது இடம்தானே, தப்பி ஓட முயற்சிக்க மாட்டினம்.”

“அக்கராயன் பக்கமும் பெரிய சிறைக்கூடம் போட்டு ஆட்களை வைச்சிருக்கினமாம்.”

“ஏதோ நடக்கிறது எல்லாம் புதினமாய்த்தான் இருக்கு”

அந்த அதிர்வலைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அடங்கிய நேரத்தில் ஆச்சிக்கு வருத்தம் என்றும் வந்து பார்த்து விட்டுப் போகும் படியும் அன்னம் செய்தி சொல்லி அனுப்பியிருந்தாள். போட்டது போட்டபடி விட்டுவிட்டு உடனேயே சிவமும் வேலாயுதமும் காரில் ஊருக்குப் போனார்கள்.

ஆனையிறுவில் வாகன வரிசை நீண்டிருந்தது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவர்களுக்கு திகைப்பும் கலவரமும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு எழுந்தது. புதிதாய் முளைத்திருந்த சிறுசிறு கட்டடங்கள், தூரத்தூர பச்சை தகரம் போட்ட முகாம்கள். நிறைய இராணுவத்தினர் துவக்குகளுடன் நின்றிருந்தார்கள். இதுவரை ஆனையிறவுக்கு வருவதும் சில நாட்கள் தங்கிவிட்டு போவதுமாக இருந்த இராணுவம் இப்போது முகாம் அமைத்திருப்பதை பார்த்தால் நிரந்தரமாகவே இருக்கப்

போகிறதோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. வனத்துறை அதிகாரிகளையோ 'கடத்தலைத் தடுக்க இருந்த சுங்க அதிகாரிகளையோ இப்போது காணவில்லை. இராணுவத்தினர் ஒவ்வொரு வாகனங்களையும் பார்த்துப்பார்த்து போக அனுமதித்தார்கள்.

வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது மதியம் தாண்டியிருந்தது. ஆச்சி மிகவும் தளர்ந்து போயிருந்தாள். முதுமை அவள் முகத்தில் ஏராளம் வரிகளைத் தீட்டியிருந்தது எழுபத்தைந்து வயதை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆச்சியை தங்களுடன் வந்து இருக்கச்சொல்லி வேலாயுதமும் சிவமும் எவ்வளவோ கேட்டும் ஆச்சி வர மறுத்து விட்டாள். இந்த இடத்தை விட்டு வரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டாள். அன்னத்துடனேயே இருந்துவிட்டாள்.

ஆச்சியின் மெலிந்த கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டபோது சிவம் உடைந்து போனான்.

“ஆச்சி” குரல் தழும்பியது.

ஆச்சிக்கு ஆட்களை அடையாளம் தெரியவல்லை.

அவர்கள் போவதற்காகவே காத்திருந்தது போல ஆச்சி தன் மூச்சை நிறுத்திக்கொண்டாள். தலை நரைக்கத்தொடங்கவிட்ட சிவம் தனக்கு நாற்பத்திமூன்று வயதாகிறது என்ற எண்ணம் மறந்து ஆச்சியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுது கொண்டிருந்தான். காரை அனுப்பி கனகம் பராசத்தி பிள்ளைகளை வரவழைத்தார்கள். ஆச்சியின் அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு ஒரு வாரத்தின் பின் பரந்தன் புறப்பட்டார்கள்.

சேட்டைப் போட்டுக்கொண்டே வேலாயுதம் அன்னத்திடம் சொன்னான்.

“கணைகவை எங்களோட விடு. அங்க வந்து வயல் செய்யட்டும், நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுறாம் .. அப்பிடி காணி பூமி ஏதும் செய்தால் தான் நல்லாய் வரலாம்”

“அவன் றக்ரர் எடுத்துத் தரச் சொல்லி நிற்கிறான் இங்க உழைக்கலாமாம், அங்க வரேலையாம்”

“இங்க எத்தினை உழைப்பானாம், ஏதேனும் சொல்லி அனுப்பிவிடு”

அன்னம் பேசாமல் நின்றான்.

“சரி, வாறம், அவனை அனுப்பிவிடு.”

அவர்களுக்கு வயல் வேலைகளும் காத்துக் கொண்டிருந்தன.

முருகானந்தனும் வயல் வேலைகளில் மிகவும் உதவியாக இருந்தான். மெலிதாய் மீசை அரும்பத்தொடங்கும் வயது. பதினாறு வயதுக்கு மிக வளர்த்தியாக இருந்தான். ஐந்து பிள்ளைகளினதும் வளர்ச்சி சிவத்துக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாகவே இருந்தது. முருகானந்தனும் அடுத்தவர்களான விக்கினேஸ்வரனும், மகேந்திரனும் கிளிநொச்சிக்கு பஸ்ஸில் போய் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இளையவர்களான சியாமளாவும், சித்திராவும் குமரபுரம் பாடசாலையிலேயே படித்தார்கள். பாடசாலை இப்போது இரண்டு சீமெந்து கட்டடங்களில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணப் பக்கங்களிலிருந்து பல ஆசிரியர்கள் வந்து தங்கி நின்று படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கிராமத்து வீடுகளில் ஒவ்வொரு அறைகளில் தங்கியிருந்தார்கள். வெள்ளி மாலை தங்கள் வீடுகளுக்கு போய் திங்கள் காலை திரும்ப வருவார்கள். பத்தாம் வகுப்பு வரை பாடசாலை இயங்கியது.

சியாமளாவும், சித்திராவும் ஆறாம் வகுப்பு வரை இங்கு படித்ததும் அவர்களை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள பெண்கள்

கல்லூரியில் விடுதியில் தங்க வைத்து படிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் சிவத்துக்கு இருந்தது. வேலாயுதத்தின் பிள்ளைகளும் யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளில் தான் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இனிமேல் யாழ்ப்பாணத்துக்கான பிரயாணம் இலகுவாக இருக்கப்போவதில்லை என்றே உள்ளுணர்வு எச்சரித்தது. அவர்கள் பயந்தது போலவே சேகுவாரா பிரச்சனையை காரணமாக வைத்து இரானுவம் ஆனையிறுவில் நிரந்தரமாகத் தங்க ஆரம்பித்திருந்தது.

அன்று சனிக்கிழமை. கிளிநொச்சி சந்தை சனிக்கிழமைகளில் வழமையை விட பெரும் ஆரவாரமாகக்கூடும். கிளிநொச்சி வயல்களில் வேலை செய்வோர் வாரக்கூலியை பெற்றுக்கொள்ளும் நாள். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் சந்தைக் காசு கணக்குப் பார்த்து ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுப்பதால் காலையிலிருந்தே வீடு சத்தமும் சந்தடியுமாக இருக்கும். வேலை செய்ததற்கும் மேலாக இடையிடையே வந்து காசை வாங்கிக்கொண்டு போய் விடுவார்கள்.

அன்றும் கணக்குப் பார்த்து முடிய பத்து மணியாகி விட்டது. மரியக்கண்டுவும் வந்து தனது ஒரு வாரக்காசை கணக்குப் பார்த்து வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

தயங்கி நின்ற கறுப்பையன்

“இந்த இருபது ரூபாவைக் கொண்டு போய் நான் என்ன முதலாளி செய்யிறது” என்றான்.

“நீ வேலை செய்ததுக்குரிய காசை கணக்குப் பார்த்துத் தந்திட்டன். நீ முதலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வாங்கினதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது சொல்லு”

“வீட்டில் கஷ்டம் முதலாளி. சேர்த்து அம்பது ரூபாயாத்

தாங்கோ. வாற கிழமை வேலைசெய்து கடன அடைச்சிருறன்”

“நீ இப்பிடித்தான் ஒவ்வொரு முறையும் சொல்லுறனி. சரி இந்தா. அடுத்த முறை எடுத்திட்டுத்தான் தருவன்”

ஐம்பது ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டு கறுப்பையன் போய்விட்டான். பார்த்துக்கொண்டிருந்த பராசத்தியிடம்

“என்ன செய்யிறது. எங்கட காணிக்குள்ள இருந்து விசுவாசமாய் உழைக்கிறவங்கள். கூடக்குறையக்குடுத்து உதவத்தானே வேணும். இறுக்கிப்பிடிச்ச கணக்கு பார்க்க ஏலாது.” என்று சொன்னான்.

கணக்குக் கொப்பிகளை எடுத்து வைத்துவிட்டு கிளிநொச்சிக்குப் புறப்பட்டான். கரடிப்போக்குச் சந்தி கடக்கும் போது இடது புறத்தில் வேலாயுதம் கட்டி நடாத்தும் படமானிகை பார்வையில் தெரிந்தது. சுவரொட்டியில் சரஸ்வதி சபதம் சிவாஜியின் தோற்றம் நாரதர் வேடத்துடன் வண்ணமாய்க் காட்சி தந்தது.

இப்போது கிளிநொச்சியின் செல்வாக்கு மிகுந்த மனிதர்களில் ஒருவனாக வேலாயுதம் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டுவிட்டான். நகர மத்தியில் கடைத்தொகுதி கட்டும் யோசனையும் வேலாயுதத்துக்கு இருக்கிறது. இன்னும் சில வருடங்களில் அதுவும் சாத்தியப்படக்கூடும்.

கிளிநொச்சி நகரம் மெல்ல மெல்ல வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. கட்டடங்கள் புதிது புதிதாய் எழுந்தன. சிவம் பொலிஸ் நிலையம் தாண்டிப்போய் கஜநிதி ஸ்டோரில் உரவகை, மருந்து வகை வாங்கியதற்காக கட்டவேண்டிய காசைகட்டிவிட்டு தேவையான மருந்து வகைகளுக்கும் சொல்லி விட்டு வீடு திரும்பியபோது மதியம் தாண்டியிருந்தது.

எண்ணெய் வைத்து முழுகி மான் இறைச்சிக் கறியுடன் சாப்பிட்டான். மாதம் ஒரு தடவை என்றாலும் மாரி

மான்இறைச்சியோ, பன்றிஇறைச்சியோ கொண்டு வந்து தந்து விடுவான். முழுகி சாப்பிட்டு ஒரு தடவை உறங்கி எழுந்தால் புது உற்சாகம் பிறந்ததுபோல இருக்கும்.

சிறிது நேரம் படுத்திருந்துவிட்டு எழுந்தான். வெய்யில் தாழ்ந்த நேரம் சைக்கிளில் விநாசி வீட்டுக்குப்போனான். இப்போதெல்லாம் விநாசி அதிகம் வீட்டில் இருப்பதில்லை. விநாசியின் நாட்டுக்கூத்துக்கு நல்ல மதிப்பு இருந்தது. அதனால் பல இடங்களுக்கும் தன் குழுவோடு போய்க்கொண்டிருந்தான். அவனை நினைக்கும்போது சிவத்துக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

நாடக ஆர்வம் அவனுக்கு எந்த முன்னேற்றத்தையும் தரவில்லை. அதே குடிசை வீடுதான். அதே ஏழ்மைக்கோலம் தான்.

இப்போது விநாசியின் மூத்த மகன் செல்வம் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வயலில் புல்பிடுங்க அரைக்கூலிக்கு போகத் தொடங்கியிருந்தான். பதின்மூன்று வயதுப்பிள்ளை கூலி வேலை செய்யப்போவது மனதுக்கு மிகுந்த கவலையைத் தந்தது.

சிவம் விநாசி வீட்டுக்கு போனபோது எதிர்பாராத விதமாக கார்த்திகேசுவம் வந்திருந்தான். இப்போது கார்த்திகேசு நல்ல வசதியாக இருக்கிறான். எத்தனை உயரம் போனாலும் அதே நட்பை மறக்காமல் பழகும் அவன் மனம் மட்டும் மாறவில்லை.

சிறிது நேரம் மூவருமாக இருந்து கதைத்த பின் சிவம் சொன்னான்.

“செல்வம் கொஞ்சம் வளர்ந்திட்டால் றகர் பழகச் சொல்லி என்னோட வைச்சிருக்கலாம்”

“அதைத்தான் நானும் நினைச்சனான். சின்னப் பிள்ளை கூலி வேலைக்கு போகுது. விநாசி நீ ஊரூராய்

திரிஞ்சுகொண்டிரு”

“நான் என்ன செய்யிறது. என்னால நாட்டுக்கூத்தைவிட ஏலாது. அது எனக்கு முச்சு மாதிரி. இவ்வளவு காலமும் இப்பிடியே இருந்திட்டன்”

“செல்வத்தை சிவத்தோட விடு. நல்லாய் வந்திடுவான். அவன் பொறுப்பான பிள்ளை. நாலைஞ்சு வருஷம் பொறுத்தால் அவனே உழைச்சு வீட்டைப்பார்ப்பான்”

“சிவத்தோட நிண்டால் எனக்கும் ஆறுதல்தானே. நானும் வயலைக் குத்தகைக்கு குடுக்கப்போறன். என்னால வயல் செய்து நட்ப்பட ஏலாது.”

“நீ வயல் செய்யிற விதம் அப்பிடி”

சிவம் வீட்டுக்கு திரும்பி வந்த போது நன்றாய் இருண்டுவிட்டது.

நாட்களின் மெதுவான நகர்வு. இப்போது வீட்டின் பின் விறாந் தையோடு இணைந்து இரண்டு அறைகள் காட்டப்பட்டிருந்தது. பிள்ளைகளும் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள். சில வசதிகளும் வேண்டும். கிராமத்திற்கு மின்சாரம் வரப்போவதாய் கதை அடிபடுகிறது. வந்தால் வீட்டுக்கு எடுக்க வேண்டும். போனமாதம் ஐந்தாம் வாய்க்காலில் ஓவசியர் ஈந்திக்குப் பக்கத்தில் பத்து ஏக்கர் நீர்பாசனக்காணி வாங்கி இரண்டு பெண்களின் பெயர்களிலும் பதிவு செய்ததில் பெரும் ஆறுதலாய் இருந்தது. நல்ல விளைச்சலான காணி, இப்போது வீடு கார், உழவுயந்திரம் என்று வசதியாய்த்தான் வாழ்க்கை இருக்கிறது. பிள்ளைகள் வசதியாய்த்தான் வளர்கிறார்கள், வயலில் வேலை செய்பவர்களும் குறைபட்டுக்கொள்வதில்லை. என்னும் வேலாயுதம் அளவுக்கோ கார்த்தியேசு அளவுக்கோ சிவத்தினால் உயர முடியவில்லை. ஆனாலும் அது ஒரு முறையாக எப்போதுமே சிவத்திற்குத் தோன்றியதில்லை.

அத்தியாயம் 07

77ஆம் ஆண்டு தேர்தல்,

தமிழரசுக்கட்சி, காங்கிரஸ் கட்சி என்று பிரிந்து நின்ற தலைவர்கள் கூட்டணி அமைத்துக்கொண்டு நின்ற தேர்தல்.

வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி தமிழீழத்துக்கான அங்கீகாரத்தை மக்களிடம் கேட்டு நடந்த தேர்தல் கிளிநொச்சியின் கூட்டணி வேட்பாளருக்கு ஆதரவு தேடி குமரபுரம் மைதானத்தில் பிரமாண்டமான கூட்டம் நடைபெற்றது. முருகன் கோவிலிலிருந்து ஊர்வலம் மைதானம் வரை வந்தது. ஊர்வலம் நடப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்யும் வரை வேட்பாளர் சிவத்தின் வீட்டில் வந்து தங்கியிருந்தார். வெள்ளை நிறவேட்டி சட்டையும் தோளில் கரைபோட்ட சால்வையும் அணிந்திருந்தார். அறுபதாம் ஆண்டு தேர்தலிலிருந்தே சிவத்திற்கு அவர் அறிமுகமாகியிருந்தார். அவரது கட்சியின் ஆதரவில்தான் கிராமசபை தேர்தலில் நின்று சிவம் வென்று அங்கத்தவராய் இருக்கிறார். வேலாயுதத்திற்கும் அவர் நெருங்கிய நண்பராக இருந்தவர், போன தடவை தேர்தலிலும் இவரே வென்றிருந்தார். சிவத்திலும்விட நாலைந்து வயது அதிகமானவர். இப்போதும் அவரது வெற்றிக்காக வேலாயுதமும், சிவமும் சகல உதவிகளும் செய்தார்கள்.

முருகன் கோவிலிலிருந்து ஊர்வலம் ஆரம்பித்து

மைதானம் போகும் வரைக்கும் சிவமும் கூடவே இருந்தார். சனக்கூட்டம் உணர்ச்சியுடன் உரக்க கோஷங்களை எழுப்பிக்கொண்டு நடந்தது. உங்கள் வாக்கு உதய சூரியனுக்கே... என திசையெல்லாம் அதிர்ந்தது.

சிவம் இப்போதெல்லாம் வெள்ளை சேட்டு வெள்ளை வேட்டியையே அணிந்துகொள்கிறார். நரைக்கத்தொடங்கிய தலை ஐம்பது வயதை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் முதுமையை அடையாளம் காட்டியது. லேசாய் சுருக்கம் விழ ஆரம்பித்த முகத்தில் தெளிவும் அமைதியும் பிரதிபலித்தது. பொங்கி ஆரவாரித்துப் பாய்ந்த ஆறு அடங்கி அமைதியானது போன்ற நிதானம் மனதில் ஏற்பட்டு வருவதை உணரமுடிந்தது. இது வயதின் காரணமாகவா தெரியவில்லை. மூப்பு என்பது மனத்துக்கா உடலுக்கா ஏற்படுவது அதுவும் தெரியவில்லை. ஆயினும் துடிப்பாய் இருந்த இளம் காலத்தைத் தாண்டி ஒரு அடி எடுத்து வைத்ததாய்தான் தோன்றுகிறது. எனினும் கறுசுறுப்பும் வேகமாய் செயற்படும் தன்மையும் இன்னமும் மாறாமல் அவருடனேயே ஒட்டியிருந்தது.

மின் ஒளியில் மைதானமே பிரகாசித்ததையும் மேடையின் அலங்காரங்களையும் சனங்கள் முட்டி மோதிக்கொண்டு நிரம்பி நின்றதையும் ஒரு பக்கத்தில் நின்று கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்.

தமிழீழத்துக்கான ஆதரவு என்ற உணர்வில் இளைஞர் கூட்டம் ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்தது. மேடையில் அமர்ந்திருந்த தலைவர்களுக்கு கையைக் கீறிக்கொண்டு ரத்தத்திலகம் வைக்க இளைஞர்கள் வரிசையில் நின்றார்கள். அந்த வேகமும் உணர்வும் ஏதோ ஒரு மாற்றத்துக்கான விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தியது போலவே தோன்றியது. மக்களின் வாழ்வோடும் உணர்வோடும் அரசியல் எத்தனை ஆழமாய் கலந்துவிட்டது என்பதை அந்தக் கூட்டத்தைப் பார்க்கும்போது புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

மேடையில் பேசியவர்கள் தமிழருக்கு உள்ள

பிரச்சனைகள் பற்றியும் அதற்காக எந்த விதத்தில் தாங்கள் அரசாங்கத்தோடு போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் உணர்வுபொங்க விளக்கமாய் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த தேர்தலில் வென்றபின் என்ன செய்யப்போகிறோம் என்பதையும் பட்டியலிட்டுச்சொன்னார்கள். கூட்டம் மெய்மறந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. கூட்டம் முடிந்தபோது நள்ளிரவு கடந்துவிட்டது.

அந்த வேட்பாளர் மற்றத்தலைவர்களுக்கு சிவத்தை அறிமுகம் செய்துவைத்தார். அவர்கள் வசீகரமாக சிரித்து கைகளைக் குவித்து வணக்கம் சொன்னார்கள். கூட்டத்தினருக்கும் கையசைத்துவிட்டு காரில் ஏறிப்போனார்கள்.

“எப்பேர்ப்பட்ட தலைவர்கள் உனக்கு வணக்கம் சொல்லுகினம்.” விநாசியின் குரலில் வியப்பு இருந்தது.

கொழும்பு பாராளுமன்றத்தின் முன்னால் சத்தியாக்கிரகம் இருந்து சிங்கள அரசால் அடிவாங்கிய தலைவர்கள்.....

தமிழர் பிரதேசங்களில் திட்டமிட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட சிங்களக்குடியேற்றம் பற்றி உரத்தகுரலில் பாராளுமன்றத்தில் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் தமிழரின் பிரதிநிதிகள்.....

அமைதியான முறையில் தமிழரின் உரிமைகேட்டு போராடிக்கொண்டிருப்பவர்கள்....

“நமக்கு வாக்குப்போடும் உரிமை கிடையாது. யார் ஆட்சிக்குவந்தா என்ன நம்ம நிலை இதுதான்.”

மரியக்கண்டுவின் குரலில் வருத்தம் இழையோடியது.

நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்ததும் சிங்கள அரசு மலையக மக்களின் வாக்குரிமையை பறித்திருந்தது. அதற்கான போராட்டங்களும் மலையகப்பகுதிகளில் ஒரு புறம் நடந்து

கொண்டிருந்தது.

“நீ ஏன் கவலைப்படுறாய் மரியக்கண்டு, மலைநாட்டு ஆட்களின்ர குடியுரிமையை மீளப்பெறுவதும் தமிழ்க்கட்சியளின்ர கொள்கைதானே. வட்டுக் கோட்டை மாநாட்டில் ஜீ.ஜீ செல்வநாயகத்தாரோட தொண்டமானும் சேர்ந்திருக்கிறார்தானே.”

“இனி என்ன நடக்கும்... எதுவும் சொல்ல முடியாது. ஏதோ நல்லது நடந்தா சரி.”

கூட்டம் முடிந்து வீடு வந்துசேர்ந்தபோது ஒரு மணிக்கும் மேலாகிவிட்டது.

படுத்துக்கொண்டபோதும் உறக்கம் வரவில்லை. வீடு அமைதியாய் இருந்தது. முருகானந்தன் ஆசிரியவேலைக்கு விண்ணப்பித்து நேர்முகப்பரீட்சைக்காக கொழும்புக்குப் போய்விட்டான்.

விக்கினேஸ்வரன் இம்முறை பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவாகியிருக்கிறான். அவர்கள் இருவரும் கிளிநொச்சி யிலேயே படித்துத்தான். இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். குமரபுரத்தில் எட்டாம் வகுப்பு வரை படித்துவிட்டு கிளிநொச்சி மகாவித்தியாலயத்தில் தொடர்ந்து படித்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஆண்கள் கல்லூரியில் மகேந்திரனும் பெண்கள் கல்லூரியில் சியாமளாவும் விடுதியில் தங்கி படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமை மாலையும் காரில் போய் அவர்களைக்கூட்டி வந்து திங்கள் காலை கொண்டுபோய் விட்டுவருவார். வேலாயுதத்தின் பிள்ளைகளும் அங்கேயே படிப்பதால் யாராவது ஒருவர் போய் கூட்டி வருவதுண்டு.

வேலாயுதமும் பிள்ளைகளின் படிப்பில் கவனம் செலுத்துவதால் எல்லோரும் படித்து நல்ல நிலைக்கு வந்து

கொண்டிருந்தார்கள். வேலாயுதம் கிளிநொச்சி நகர மத்தியில் கடைகள் கட்டி ஒரு கடையை நடாத்திக்கொண்டு மிகுதியை வாடகைக்கு கொடுத்திருந்தார். கட்டடத்தின் மேற்புறத்தில் தனது பெயரை பதித்திருந்தார். இதுகூட வேலாயுதத்தின் கனவுகளில் ஒன்று. பாலச்சந்திரன் உத்தியோகம் தேடிக்கொள்ளாமல் தந்தைக்கு உதவியாய்நின்று அத்தனையையும் நிர்வகித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கிளிநொச்சியில் ஒரு குறுநில மன்னன் போன்ற உயர்வை வேலாயுதம் பெற்றுவிட்டார். இப்போதெல்லாம் கிளிநொச்சிக்கும் கொழும்புக்கும் அடிக்கடி பயணம் செய்தார். நான்காம் வகுப்பு கூட படிக்காத ஒரு மனிதர் கொழும்பு செல்வதும், எஸ்.ஈ.ஆர். பிலிம்ஸ் அதிபருடன் சினேகிதமாய் இருப்பதும், டி.ஆர். ஓ முருகேசம் பிள்ளையுடன் கைகுலுக்கிக் கொள்வதும், ஆச்சரியப்படவேண்டிய விடயங்கள் ஆகின. இதற்காக எத்தனை உழைப்பு..... எத்தனை அர்ப்பணிப்பு.....

பெரிய வீடும் பாவனைப்பொருட்களும் காணி பூமிகளுமாய் சொத்துப்பத்தோடு எங்கோ உயரப்போய்விட்ட அண்ணனை சிவம் ஆனந்தத் தோடுதான் பார்த்தார். இதற்குத்தானே அண்ணை அந்த வயதிலேயே ஆசைப்பட்டது.....

சிவம் புரண்டு புரண்டு படுத்தார். காற்றின் வெம்மை உறங்க விடவில்லை. சிதம்பரியின் பக்கத்து வீட்டுக்காணியையும் அதற்குரிய வயல் காணியையும் போன மாதம்தான் வாங்கியிருந்தார்.

“ரெண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையளும் பக்கம் பக்கமாய் இருக்கட்டும்” அந்தக் காணி வாங்கி காசு கொடுத்த அன்று கார்த்திகேசு வந்திருந்தார்.

“காணி வாங்கிறது நல்ல விசயம் நானும் போன மாதம் சாவகச்சேரி ரவுனுக்குள்ள ஒரு காணி வாங்கினான்,

நாலு கடைகட்டப்போறன் இப்ப வர வர காணி விலையன் ஏறிப்போச்சு”

“நீ இங்க உழைச்சுக்கொண்டு போய் அங்கதான் சொத்துச் சேர்க்கிறாய்”

“ஓம்பா பள்ளிக்கூடமோ ஆஸ்பத்திரியோ அங்க உள்ள வசதி இங்க இல்லைத்தானே. அந்த அளவுக்கு கிளிநொச்சி வர இன்னும் நாள் எடுக்கும்.”

இதற்கு சிவம் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. வடபகுதியில் உள்ளவர்கள் பலருக்கு இங்கே வயற் காணிகள் இருக்கின்றது. உத்தியோகம் காரணமாய் இங்கே வந்திருந்தவர்கள் தமக்கும் தமது உறவினர்களுக்கும் காணிகளை எடுத்து இங்குள்ளவர்களுக்கு குத்தகைக்கு கொடுத்திருந்தார்கள். சிறுபோகக் காலங்களில் தண்ணீர் பங்குக் காசு வாங்கவும் அரிவு வெட்டு குட்டிக்காலங்களில் குத்தகை வாங்கவும் இங்கு வருவார்கள். நடடமோ லாபமோ ஒரு பிடி நெல் குறைக்க முடியாது என்று குத்தகையை முழுவதுமாய் வாங்கிக்கொள்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். இதை நினைக்கும் போது கோபமும், கவலையும் ஒருசேர எழுவதுண்டு.

வயல் செய்வது என்பது மிகவும் நுட்பமான விடயம் தான். நிமிர்ந்தவர்கள் பற்றி மகிழும் அதே சமயம் விழுந்தவர்கள் பற்றியும் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

சிவம் புரண்டு புரண்டு படுப்பதைப் பார்த்து விட்டு “என்னப்பா! நித்திரை வரேல்லையே....” என்று பராசத்தி கேட்டாள்.

மெல்லிய பச்சை நிறத்தில் மின் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த மெல்லிய வெளிச்சத்தில் அவள் முகத்தை பார்த்தார்.

இந்தவசதியான வாழ்வு அவளை கொஞ்சமும் மாற்றவில்லை. இன்னமும் அதே அப்பாவித்தனம்..... அதே எளிமை.....

எப்போதுமே அவருக்கு ஆதரவாகவே நடந்து கொள்கிறாள். விதைப்பு காலங்களில் வீடு கலகலத்துப்போகும், விதைப்பு ஆரம்பித்து விட்டால் அவர்கள் வீட்டு அடுப்பு ஓயாது எரியும். வயலில் விதைப்பவர்கள் பசளை போடுபவர்கள் என்று பதினைந்து பேருக்கு மேல் வேலை செய்வார்கள்.

அதிகாலையிலேயே பராசத்தி தோசை சுட்டு பாத்திரத்தில் அடுக்கி சம்பலும் வைத்து கொடுத்துவிடுவாள். மதியம் நாலு கறிகளுடன் சோறு சமைத்து பெட்டி கிண்ணங்களில் போட்டு கொடுக்க அவர் காரின் பின் இருக்கையில் வைத்து வயலுக்கு கொண்டு போவார். வயலில் நெல் விதைப்பவன் வயிற்றில் பசியுடன் இருக்கக்கூடாது என்பது அவர் நினைப்பு. வயிறு நிறைந்திருந்தால் மனமும் நிறைந்திருக்கும். அவன் மன நிறைவோடு விதைத்தால் பயிரும் நன்றாய் விளைந்து தரும் என்பார். இதெல்லாம் அன்றைய இளம் வயதில் வேலாயுதம் சொல்லி நெஞ்சில் பதிந்தது.

வியர்வை சிந்தி உழைப்பவனின் உழைப்பில் ஒரு சதமும் எடுக்கக்கூடாது. உழைப்பவனை மதித்து நடந்தால்தான் நமக்கு உயர்வு ஏற்படும் என்ற எண்ணம் அப்போதே மனதில் பதிந்துபோய்விட்டது. அதனால்தான் எல்லோரையும் அரவணைத்து நடக்க முடிந்தது. அதுவே இயல்பெனவும் ஆகியது. பராசத்தி எதற்கும் அலுத்துக்கொள்வதில்லை. வேலைச்சமைக்காக முகம் சுழித்ததில்லை. இது அவருக்கு கிடைத்த பெரிய வரம். அவர் கண்ணை இறுக மூடிக்கொண்டார். பகல் எல்லாம் அலைந்த அலுப்பு உடம்பை அடித்துப்போட்டது போல இருந்தது.

தேர்தல் நடந்து முடிந்த ஆரவாரம் சிறிது சிறிதாய்

அடங்கியவேளை நாடு இன்னொரு தடவை அதிர்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த ஒரு விழாவில் பொலிஸார் தாக்கியதற்கு எதிர்ப்புக் காட்டியதைச் சாட்டாக வைத்து தென்பகுதியில் தீ பற்றி எரிந்தது. ஐம்பத்தெட்டாம் ஆண்டு ஏற்பட்ட காயங்கள் ஆறாத தழும்புகளாய் பதிந்து விட்ட நிலையில் அடுத்த இன வன்முறை வெடித்தது.

மறுபடி தமிழர்கள் அடிபட்டு, சுடுபட்டு வாள்களினாலும் கத்திகளினாலும் வெட்டுப்பட்டு எரியும் நெருப்பில் எறியப்பட்டு வடபகுதி நோக்கி ஓலமிட்டுக்கொண்டே கண்ணீர் தழும்ப ஓடி வந்தார்கள்.

புகையிரதங்களிலும் கப்பல்களிலும் ஏற்றி அனுப்பப்பட்ட தமிழர்கள் சொத்து சுகமிழந்து வெறும் மனிதர்களாக வந்தார்கள். வந்தவர்கள் தமது மண்ணில் தூல் பதித்து தலையில் கை வைத்து அழுதார்கள்.

அத்தியாயம் 08

எழுபத்தேழாம் ஆண்டிற்குப்பிறகு கிளிநொச்சியில் இன்னமும் சனங்களின் குடியிருப்பு அதிகமாகியது.

தென்பகுதியிலிருந்து அடிபட்டுநொந்துபோய் ஓடி வந்தவர்களில் அநேகம்பேர் கிளிநொச்சியில் வந்து தங்கிக்கொண்டார்கள். எங்காவது காணிதேடி குடிசைபோட்டு வயல் வேலைகளுக்குப் போய் தங்கள் சீவியத்தை நடத்தத் தொடங்கினார்கள். வருடத்தில் இரண்டு தடவை வயல் விதைப்பு நடப்பதால் வேலைகளும் அதிகமாய் இருந்தது. முன்பைவிட இப்போது நிறையப்பேர் வயல்செய்கிறார்கள். அரசாங்கம் கொடுக்கும் காணிகள் தவிர தாமாகவே காடுகளை வெட்டி தமது பெயரில் பதிந்துகொண்டு வயல் செய்யத்தொடங்கி யிருந்தார்கள். சிறுபோகக் காலங்களில் இரணைமடுக் குளத்து நீர் திட்டமிட்டுப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது.

நெல் விதைப்பிலிருந்து அறுவடை செய்து நெல் வீடுவந்துசேரும்வரை வயலில் எத்தனையோ வேலைகள். உழைப்பதற்கு வாய்ப்பு இருப்பதால் பலர் கிளிநொச்சியைத் தேடிவந்து குடியிருக்கத்தொடங்கினார்கள்.

மணலாற்றுப் பக்கமாக உள்ள எல்லைக் கிராமங்களிலிருந்து துரத்தப்பட்ட தமிழ் மக்களும் கிளிநொச்சி

மாவட்டத்தில் பரவலாக வந்து பல காணிகளில் குடியிருந்தார்கள்.

அநுராதபுரத்திலிருந்து அடிபட்டு ஓடிவந்த ராமசாமியின் குடும்பம் சிவத்தின் வயல் காணியில் குடிசை போட்டு இருந்தது. மரியக்கண்டு பண்டாகமத்து வீட்டில் இருந்து வயலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். பண்டாகமத்துக் காணியில் ஏழெட்டுக் குடும்பங்கள் குடிசை போட்டு இருந்தன. வேலாயு தத்தின் எல்லா வயல் வேலைகளையும் அவர்களே செய்தார்கள்.

மரியக்கண்டு இன்னமும் தன் உழைப்பைச் சேர்த்து தன் குடும்பத்துக்கே அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான். அதை நினைக்க கவலையாக இருக்கும். இங்கே வந்து எத்தனை வருடமாகிறது. ஒரு தடவை கூட தன் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. மூன்று வயதுக் குழந்தையாகவிட்டு வந்த மகன் மீசை வளர்ந்த இளைஞனாக வந்து எதிரே நின்ற போது மரியக்கண்டுவுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்.

அப்படி இரண்டு மூன்று தடவை மகன் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான். உழைத்து உழைத்து உரமேறிய உடலில் இப்போது சிறிது தளர்வு. தலையில் நரை. தன் இளம் பருவத்தையே இந்த மண்ணில் கரைத்துவிட்டிருந்த மரியக்கண்டுவுக்கு இப்போது ஊருக்குப்போகும் ஆசை மெதுவாய் எட்டிப்பார்த்தது.

“எம் பொஞ்சாதி சொகமில்லாமல் இருக்காம், ஒரு தடவைபோய் அதும் முகத்தைப்பார்த்திடணும், பாவம் என்ன சந்தோசத்தைக் கண்டிச்சு..”

மரியக்கண்டு கொழும்பு சென்று கடவுச்சீட்டுப்பெற்று விமானமூலம் தமிழ் நாடு போவது சாத்தியமற்றது என்பது தெரிந்ததனால் ஆசைப்படுவதோடு அந்த விடயம் நின்று போனது. அதுதான் அதிக கவலையைத்தந்தது.

இந்த மண்ணின் அங்கீகரிக்கப்படாத குடிமகன்,

இந்த விடயத்தில் தன்னாலும் எதுவும் செய்யமுடியாது என்பது சிவத்துக்குத்தெரியும். என்றாவது ஒரு நாள் மரியக்கண்டு தன் கடைசிக் காலத்திலாவது மனைவி பிள்ளைகளுடன் போய் சேர்ந்துவிடவேண்டும் என்று அடிக்கடி நினைத்துக்கொள்வார்.

வயலில் அரிவு வெட்டு, குடு வைப்பு, சூடி என்று வரிசையாய் வேலைகள் தொடங்கிவிட்டன. அத்தோடு முருகன் கோவில் வேலைகளும் இருந்தன. இப்போது முருகன் கோவில் கட்டடமாக கட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஊர்ச்சனம் எல்லாம் இணைந்து கோவில் கட்டக் காசு கொடுத்தார்கள். கிராம மக்களுக்கு அந்த சித்திர வேலாயுதக்குமரன் குலதெய்வம் ஆனான். சிவம் தான் அதற்கும் பொறுப்பாய் நின்று எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டான்.

அன்று கோவில் வேலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது சதாசிவம் வந்து சொன்னான்.

“குஞ்சுப்பரந்தன் சிவலிங்கம் விதானையார் மோசம் போயிட்டாராம்.”

“அட கடவுளே... என்ன நடந்ததாம்?”

“நெஞ்சுவலி எண்டு நேற்று ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போனவையாம், இண்டைக்கு காலமை சீவன் போட்டுதாம். புண்ணியம்செய்த மனிசன். செத்தவீட்டுக்கும் போகவேணும்.”

அப்படியே வேலைகளை விட்டுவிட்டு குஞ்சுப்பரந்தனுக்கு போனார். நிறைய ஆட்கள் வந்து குவிந்திருந்தார்கள். இவர் நிறையவே மனிதர்களை சம்பாதித்திருப்பதாய் தோன்றியது.

கூடவே கூடலைக்கும் போய்விட்டு வீடு வந்து முழுகிசாப்பிட நான்கு மணியாகிவிட்டது.

வயலில் சூடி நடந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு பகுதி நெல்

அடித்து வந்ததை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து லொறிகள் வந்து ஏற்றிச்சென்று விட்டன. நெல் புறோக்கர் குணம் ஒவ்வொரு வீடுகளுக்கும் லொறிகளைக்கூட்டி வந்து எடுத்துக்கொடுப்பான். இரண்டு பக்கத்தாலும் குணத்துக்கு காசு கிடைக்கும்.

கிராமத்து வீதி லொறிகளின் ஓட்டத்தால் புழுதி பறந்தது. அறுவடைக் காலங்கள் ஆனந்தமயமானவை. புது நெல்லின் வாசனை மூக்கை நெருட உழைப்பின் பலனை அனுபவிக்கின்ற நேரம் இது. பராசத்தியும், பிள்ளைகளும் புதுத்துணிகள் எடுத்துக் கொள்வார்கள். நகைகள் செய்துகொள்வார்கள்.

நெல் மகாலட்சுமிதான். ஒரு பிடி நெல் வீட்டில் இருந்தாலே எல்லா செல்வமும் நிறைந்தது போலத்தான்.

பொழுது இருளும் நேரம், சூடிக்களத்துக்கு புறப்பட்டார். வழியில் தருமலிங்கம் வீட்டு வாசலில் லொறி நின்று நெல் மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“குணம்! நாளைக்கு லொறியைக்கொண்டு வா. இரவு அடிக்கிற நெல்லு வீட்ட வந்திடும்.”

“ஓமண்ணை, நாளைக்கு மாப்பியன்ர லொறி மானிப்பாயிலிருந்து வருகுது. இல்லாட்டியும் நெல்லியடி லொறிகளும் வரும். கூட்டிவாறன். எத்தனைலோட்டு வரும்.”

“ரெண்டு லோட்டு ஏத்தலாம்.”

“சரி கூட்டி வாறன்.”

அவர் வயலுக்கு வந்து தெருக்கரையில் காரை நிறுத்தி இறங்கி உள்ளே நடந்தார். மரியக்கண்டு களத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். மெல்லிய இருட்டில் வரம்பில் குறுக்காகப்போன பாம்பைக்கண்டு ஒருநிமிடம் துணுக்குற்று

நின்று பார்த்துவிட்டு தொடர்ந்து நடந்துபோனார்.

பெட்ரோமாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் உழவுயந்திரத்தை செலுத்திக்கொண்டிருந்த செல்வத்தை கவனித்துப்பார்த்தார்.

“என்ன மரியக்கண்டு, செல்வம் பயமில்லாமல் ஓடுறானே”

“பையன் துணிச்சல்காரன், விரைவாய் மிசின் ஓடப்பழகியிட்டான்.”

இருபது வயதின் சுறுசுறுப்பு அது.

கிளிநொச்சிக்கு வந்து சொந்தமாய் வயல் செய்தவர்கள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் முன்னேறி விட இந்த விநாசி மட்டும் அப்படியே அதே ஏழ்மை நிலையில் இருப்பதுதான் மிகவும் கவலை தருவது. உழவுயந்திரம் பழக செல்வத்தை கூட்டி வந்தபோதே செல்வத்தின் சுறுசுறுப்பில் அவருக்கு நம்பிக்கை வந்து விட்டது. அவனும் ஆர்வத்தோடு பழகி சில மாதங்களிலேயே தனியாகச்செலுத்தும் நிலைக்கு வந்துவிட்டான். சிவத்தின் மனதில் இன்னொரு உழவியந்திரம் எடுக்கும் யோசனையும் இருந்தது. சொந்தமாயும் குத்தகைக்கும் நூறு ஏக்கருக்கு மேல் வயல் செய்வதால் இரண்டு தேவையாக இருந்தது. இன்னொன்று எடுத்தால் செல்வத்தை நிரந்தரமாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

விநாசியின் குமரபுரக் காணியை இப்போது செல்வமே செய்கிறான். அதற்கு எல்லா உதவியும் சிவம் செய்து கொடுக்கிறார் கொஞ்சம் கை கொடுத்தால் போதும் செல்வம் உயர்ந்து விடுவான் என்றே தோன்றியது.

விநாசியிடம் இப்போது அடுத்த தலை முறையினரும் கூத்து பழகத்தொடங்கிவிட்டார்கள். விநாசியால் ஆர்மோனியத்தைவிட முடியாது என்பது தெரிந்தவிடயம்.

ஒன்பது மணிவரை வயலில் நின்றுவிட்டு சிவம் வீட்டுக்குவந்தார். காரை நிறுத்தி பூட்டி வீட்டுக்குள் வந்தபோது எல்லா மின்விளக்குகளும் எரிந்துகொண்டிருந்தன.

பராசத்தியும் முருகானந்தனும் அவருக் காக பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தெரிய ‘என்ன என்று’ வியப்புடன் கேட்டார்.

“இன்ரவியு முடிஞ்ச இவ்வளவு நாளாகியும் ஒரு மறுமொழியையும் காணலை ரீச்சிங் கிடைக்கவேனுமெண்டால் எங்கட எம்பிமாரை பிடிச்ச மினிஸ்ரியில கதைக்க வேணுமாம். ஐயா ஒருக்கா எங்கட எம்.பியோட கதைச்சப் பார்க்கிறீங்களே.”

சிவம் ஒரு வினாடி மகனைப் பார்த்தார். நாடியைத் தேய்த்துவிட்டுக்கொண்டார்.

“என்ர பிள்ளைக்கு வேலை எடுத்துத் தா எண்டு நான் எப்பிடி எம்.பியிட்ட கேக்கிறது. உன்ர திறமையிலதான் உனக்கு வேலை வரவேணும்.”

“திறமைக்கு வேலை கிடைச்ச காலம் போயிட்டுது ஐயா, இப்ப செல்வாக்குக்குத்தான் வேலை.”

முருகானந்தன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

“செல்வாக்காலதான் வேலை கிடைக்குமெண்டால் அந்த வேலை உனக்கு வேண்டாம். காணி, பூமி இருக்கு, உத்தியோகம் தான் வேணும் எண்டில்லை வா, வந்து வயலைச்செய். பாலச்சந்திரன் செய்யேலையே”

முருகானந்தனின் முகம் வாடிப்போனது. திரும்பி பராசத்தியைப் பார்த்தான்.

“வயல் செய்யிற எல்லாரும் உங்களைப் போல

வசதியாய் வரேலை ஐயா, நெல் விளையாமல் கடன்பட்டு கஸ்ரப்படுறவையும் கனபேர் இருக்கினம், அதுக்கும் பலன் வேணும்.”

“பலன் இல்லை உழைப்பு வேணும்.”

முருகானந்தன் எதுவும் பேசவில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. தந்தை தனக்காக எம்.பியிடம் போகமாட்டார் என்று.

சிவம் நிதானமாகப் போய் உடைமாற்றிக் கொண்டு கால் முகம் கழுவிவந்தார். அமைதியாய் ஊப்பிட்டார்.

வாக்குப்போட்ட மக்கள் ஒவ்வொரு அலுவலுக்கும் எம்.பியிடம் நடையாய் நடந்து கொண்டிருப்பதை அவர் பார்த்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார். அப்படி நடையாய் நடக்க அவரால் முடியாது.

படுக்கும்போது முருகானந்தனிடம் திருப்பிச் சொன்னார்.

“உனக்கு எது கிடைக்க பலன் இருக்கோ, அது தான் கிடைக்கும் மோனை. வேலை கிடைச்சால சரி, இல்லாட்டியும் கவலைப்படாத”

அந்தப்பேச்சு அத்துடன் நின்றுவிட்டது.

ஒரு மாதத்தின் பின் முருகானந்தனுக்கு நாவலப்பிட்டியில் ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. தோளிலும் கையிலும் பிரயாணப்பைகளுடன் புறப்பட்ட பிள்ளையை வாஞ்சையுடன் அணைத்து வழியனுப்பிவைத்தார்.

இப்போது வீடு வெறிச்சென்று கிடந்தது.

“ சித்திராவையும் கொண்டுபோய் ஹோஸ்டலில்

விட்டிட்டீங்கள். அஞ்சு பிள்ளையள், ஆனால் வீட்டில் ஒருதரும் இல்லை.”

பராசத்தி ஆதங்கத்தோடு சொன்னாள்.

“அப்ப இன்னும் ஆறைப் பெத்திருக்கலாம் எண்டு சொல்லுறியே”

“அது சரி ஆசைதான்”

“ஏனப்பா வீட்டில் நிறைய பிள்ளையள் இருந்தால் சந்தோசம்தானே.”

அவருக்கு மரியக்கண்டுவின் நினைவு வந்தது. தனிமை என்பது எத்தனை பெரிய துயரம். காசு சேமிப்பதால் மரியக்கண்டு ஒழுங்காக சமைத்து சாப்பிடுவது கூட இல்லை. வாயை வயிற்றைக்கட்டி காசு சேர்ப்பது என்பது மரியக்கண்டு விடயத்தில்தான் நல்ல பொருத்தமாய் இருந்தது.

அண்ணையைப் பார்த்து நிறைய நாட்களாகிவிட்டது என்ற நினைவில் அன்று வேலாயுதம் வீட்டுக்குப் போனார். பெரிய வீடு தளபாடங்களும் மின் விளக்குகளுமாக பளிச்சென்றிருந்தது. பாலச்சந்திரன் மனைவி பிள்ளைகளுடன் இங்கேயே இருக்கிறான். இரண்டு பெண்களுக்கு எஞ்சினியர் மாப்பிள்ளை பார்த்து திருமணம்செய்து வைத்துவிட்டார். பண்டா க்மத்தில் பெரிய வீடுகட்டி மூத்த மகளுக்கு கொடுத்திருந்தார். அடுத்த மகளுக்கு கிளிநொச்சிப். பக்கமாக கண்டி வீதியில் வீடு கட்டிக்கொடுத்திருந்தார். அவர்கள் கொழும்பில் இருக்கிறார்கள். அடுத்த பெண்ணுக்கு இப்போது மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவளுக்குக் கொடுக்க பரந்தனுக்கும் கிளிநொச்சிக்கும் நடுவே கண்டி வீதியில் ஒருவீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அடுத்தடுத்த மகன்மாருக்கும் வியாபாரத்தில் ஈடுபட வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்.

இத்தனை வயதாகியும் வயலுக்கும் தியேட்டருக்கும் கடைக்குமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார். நரை விழுந்த தலை, சுருக்கம் போட ஆரம்பித்த முகம், ஆனாலும் தளராத உடம்பு, அதே சுறுசுறுப்பு

சிவத்தைக்கண்டதும் “என்னடாப்பா கனநாளாய் இந்தப்பக்கம் வரேலை, எப்பிடி இருக்கிறாய்” என்று கேட்டார்.

எத்தனை வசதி வந்தாலும் எவ்வளவு மாற்றம் நிகழ்ந்தாலும் மாறாமல் இருப்பது அந்தப்பாசம்.

“மூத்தவனிட்டயிருந்து கடிதம் வந்ததே...”

“ஓமண்ணை, நேற்று வந்தது. ஸ்கூலுக்கு பக்கத்தில ஒருவீட்டில் வேறஆட்களோட அறை எடுத்து தங்கியிருக்கிறானாம்.”

“உத்தியோகம் பார்க்கிறதோ இல்லையோ நல்லா படிக்க வேணும், ஆம்பிளைப்பிள்ளை பொம்பிளைப்பிள்ளை ரெண்டும் படிக்கவேணும். டொக்ரரோ எஞ்சினியரோ எங்கட வசதிப்படி எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதுக்கு தக்கதாய் எங்கட பொம்பிளைப் பிள்ளையளும் படிச்சிருக்க வேணும், இந்தப்பிள்ளைக்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒண்டும் சரிவருகுதில்லை. வீடு கட்டி முடியும்முரமாய் தேடவேணும்.”

கனகம் மச்சாள் வந்து தேனீர் கொடுத்து விட்டு எல்லோரையும் விசாரித்தாள்.

“ஊர்பக்கம் போனால் சொல்லு, கொஞ்சம் காசுதாறன் அன்னத்திட்ட குடுத்து விடு.”

“நீ போகேலையே...”

“எங்க. எனக்கு நேரம் இல்லை அவளை நினைக்க

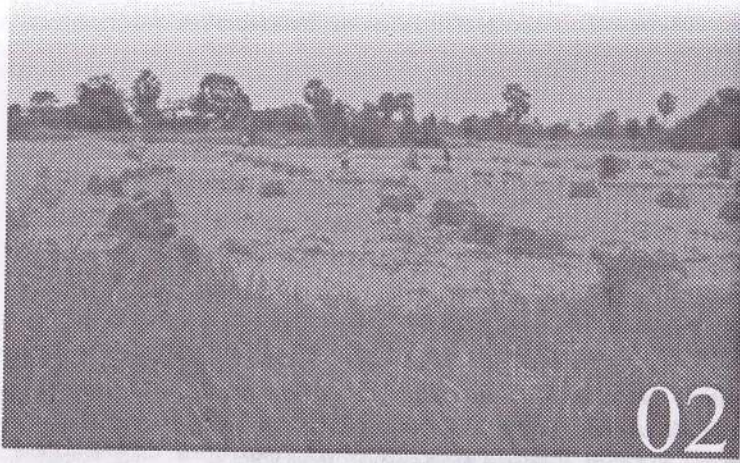
கவலையாய் இருக்கு. சின்னப்பன் வண்டிலிலயிருந்து விழுந்து கால் முறிஞ்சு கிடக்கிறானாம். கணேசு ஏதும் உழைச்சு கொண்டு வந்து குடுக்கிறவனாமே, அதுக்குள்ள அவன் கலியாணமும் செய்திட்டானாம். ஆராம் குடும்பத்தை பார்க்கிறது.”

சிறிது கோபமும் கவலையும் அந்தக்குரலில் இருந்தது. தான் எவ்வளவு கூப்பிட்டும் கணேசு கிளிநொச்சிக்கு வரவில்லையே என்ற கோபம் ஒருபுறம் அதேநேரம் அன்னத்தின் கஷ்டங்களை நினைத்து கவலை மறுபுறம்.

சிவம் எதுவும் பேசவில்லை.

அன்னத்தின் நினைவு வந்ததும் மனம் பாரமாய் போனது.

ஒரு தடவை ஊருக்குப்போய் வரவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டார்.

அத்தியாயம் 09

சிவத்துடன் செல்வம் வந்து நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. இப்போது இன்னொரு உழவுயந்திரம் வாங்கியதால் அதை செல்வமே ஓடுகிறான். சொல்வதை வேகமாக செய்து முடிக்கும் கெட்டிக்காரத்தனம் அவனிடம் இருந்தது. நாளைக்கு இவன் நன்றாய் வந்து விடுவான் என்ற நம்பிக்கை சிவத்துக்கு ஏற்பட்டது.

கால நகர்வு என்பது எத்தனையோ மாற்றங்களை உள்ளடக்கியே நகர்ந்து போகிறது. அரசியல் ஒருபுறம் சூடு பிடித்து பாராளுமன்றக் கட்டடங்களில் மோதி அறைந்து கொண்டிருக்க, ஓசைப்படாமல் இன்னொரு அதிர்வும் தமிழ் பிரதேசங்களில் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. சில வருடங்களுக்கு முன் நடந்த உரும்பிராய் சிவகுமார் என்ற இளைஞனின் மரணம் பல கேள்விகளையும் பதில்களையும் மக்கள் மனதில் எழுப்பியது.

பாராளுமன்ற அரசியலைவிட சிங்கள இனவாத அரசியல் பற்றியும் தமிழ்மக்கள் வலியோடு உணர் ஆரம்பித்தார்கள். வங்கிக்கொள்ளை, பஸ்தியாம்பிள்ளை கொலை, இன்ஸ்பெக்டர் சந்திரசேகரா கொலைமுயற்சி என்று சொல்லி படிப்படியாக தமிழ் இளைஞர்கள் அடையாள மிடப்பட்டார்கள்.

“சிங்கள அரசு தமிழ்ச் சனத்தை ரெண்டாம் தர

பிரசையளாய் நடத்துது எண்டு எங்கட தலைவர்மார் நடத்திற சாத்வீகப்போராட்டங்கள் எல்லாம் தோல்வியாய்த்தானே முடியுது.”

“அதாலதான் எங்கட பெடியன் வேற விதத்தில போராட வெளிக்கிட்டிருக்குதுகள். உந்த அரசாங்கங்களுக்கு இந்த விதம்தான் சரிவரும் போல கிடக்கு.”

“பிளான் பண்ணித்தான் பெடியன் எல்லாம் செய்யிறாங்கள்”
கூட்டமாய் நின்று சனம் வியந்து கொண்டது.

எண்பத்தொன்றில் யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டதில் சிங்கள அரசின் இனவாத முகம் வெளிச்சத்துக்கு வந்தது. இதுவரை அறிந்திராத இராணுவத்தின் இன்னொரு முகம் மக்களுக்கு அறிமுகமானது.

கிளிநொச்சி காவல் நிலையத்தில் புதிய கட்டடங்கள் முளைத்தன. அதிகமான பொலிஸ்காரர்கள் சத்தமின்றி பணியில் அமர்த்தப்பட்டார்கள்.

அன்று ஆனையிறவில் அதிகநேரம் தாமதிக நேர்ந்தது. விக்கினேஸ்வரன் முன்புறமும் மகேந்திரன் சியாமிளா, சித்திரா பின் இருக்கைகளிலும் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

சிவம் அலுப்புடன் கார் யன்னல் வழியே எட்டிப்பார்த்தார். அந்த வெளியில் புதிதாய் முளைத்த இராணுவ கூடாரங்கள், சுற்றிலும் சுருள் முள்ளுக்கம்பிகள்,.... தூர பற்றை வெளியில் வரிசையாய் பொலிசாருடன் சமமாய் இராணுவத்தினர்.....

முதுகுத்தண்டில் சில்லிட்ட பய உணர்வு.
கூழைக்கிடாக்கள் பறந்து திரிந்த அந்த பெருவெளி இன்றைக்கு இந்த விதமாய் மாறிப் போய்விட்டது.

இரண்டு பொலிஸ்காரர் காரை நெருங்க ஒரு இராணுவம் வந்து உள்ளே எட்டிப்பார்த்தான். விக்கினேஸ்வரனை இறங்கச்சொன்னான்.

சிவம் பதட்டத்துடன் “அவன் இப்பதான் கம்பஸ் படிச்ச வெளிக் கிட்டவன், அடையாள அட்டை இருக்கு” என்றார்.

அவர்கள் மீண்டும் விக்கினேஸ்வரனை ஊன்றிக்கவனித்து விட்டு விலகிப்போனார்கள். அவர்கள் வரிசையில் நகர்ந்து கார் இலக்கம் பதிந்து அடையாள அட்டை காட்டி கடந்து போன பிறகுதான் பதட்டம் தணிந்தது. ஆனையிறவு வழியிலான பிரயாணம் இனி சுலபமாக இருக்கப்போவதில்லை என்றே தோன்றியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அவரவர் இடங்களில் பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு திரும்பிவரும்போது அன்னம் வீட்டுக்குப்போனார். அன்னம் இப்போது தலை நரைத்து முகத்தில் சுருக்கம் விழ மெலிந்துபோயிருந்தாள். சின்னய்யன் இறந்து போனபிறகு இன்னமும் தளர்ந்துபோனாள்.

அவரைக்கண்டதும் பரபரத்துப்போனாள்.

“வா...வா... உன்னைக் கண்டு கனகாலம் எண்டு நினைச்சன். சாப்பிட்டிட்டு இரு. கை, கால் கழுவு வா, செந்திரு, மாமாக்கு தண்ணி எடுத்துவை.”

அதேபாசம்.... அதே பரிவு.... அவருக்கு கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

அன்னம் சாப்பாடு தர ஆசையாய் சாப்பிட்டார்.

அதே வாசனை... அதே ருசி,

“நியாவது எப்ப எண்டாலும் ஒருக்கா வந்திட்டுப்போறாய் அண்ணையைக்கண்டு கனகாலம். இங்க வாறதேயில்லை. ஆரிட்டயா வது காசு மட்டும் குடுத்துவிடும். அந்த பாசம் மட்டும் மறக்காம இருக்குது. எப்பிடி சுகமாய் இருக்கினமே.

கனகம் மச்சாள் பிள்ளையள் எப்பிடி இருக்கினம். அந்தப் பிள்ளையளுக்கு எங்களத்தெரியாது. வந்து போனால்தானே சொந்த பந்தம் தெரியும்.”

அன்னம் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“அண்ணைக்கும் மாறிமாறி வேலைதான். வந்துபோக நேரமில்லாமல் இருக்கிறார்.”

“பராசத்தி மச்சாள் பிள்ளையள் எப்பிடி இருக்கினம். அண்ணையின்ர பிள்ளையளும் உன்ர பிள்ளையளும் படிச்ச நல்லாய் வந்திட்டுதுகள். என்ர பிள்ளையளுக்கு படிப்பு சரிவரேலை. அப்பர் வண்டில் மாடு எண்டால் பிள்ளையள் றக்ரரிட எருவும் குழையும் ஏத்தித்திரியுதுகள்.” வருத்தத்தோடு சொன்னாள்.

“எந்தஉழைப்பு எண்டால் என்ன, செய்யிறாங்கள் தானே.”

“கணேசோடதான் திரவியமும் எருவும் குழையும் ஏத்தப்போறது. ஏதோ அண்ணையும் நீயும் உதவி செய்ததால இந்த றக்ரரை வாங்க முடிஞ்சது. நடுவிலான் சிறுப்பிட்டியோட போயிட்டான். வாறதுமில்லை, போறதுமில்லை கணேசவுக்கும் நாலுபிள்ளையள். எண்டாலும் ஏதோ கொஞ்சம் கொண்டு வந்து எங்களையும் பார்க்கிறான். அண்ணையும் நீயும் சாப்பாட்டுக்கு நெல்லு அனுப்பிநிங்கள். சாப்பாட்டுக்கு குறையில்லைத்தான்.” ஒரு வினாடி நிறுத்தி மூச்சு விட்டு தொடர்ந்தாள்.

“கட்டிக்குடுத்த இடத்தில மூத்தவளும் சுகமாய் இல்லை. அவன் பாவி அடியும் ஆய்க்கினையுமாம். அவனை நினைச்சால் வயிறு பத்தி எரியுது. எல்லாம் என்ர பலன். ஆரைநோகிறது.” குரல் தழுதழுக்க சொன்னாள்.

“இப்ப திரவியமும் செந்திருவும்தான் என்னோட இருக்குதுகள்.”

சிவம் அன்னத்தின் முகத்தைப் பார்த்தார். முகத்தின் வரிகள் அவள் சுமக்கும் கவலைகளை அடையாளம் காட்டியது. நெஞ்சுக்குள் ஏதோ அடைத்தால் போல இருந்தது. தன் சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்த பணத்தில் எடுத்து அப்படியே அவள் கைக்குள் வைத்தார்.

“நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக் காதயடி, நாங்கள் இருக்கிறம்தானே. செந்திரு எங்க”

செந்திரு கதவுக்கு பக்கத்தில் வந்து நின்று மலர்ந்த கண்களுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்படியே அன்னத்தின் அச்சு.

“இவளும் பெரிசாகி நாலு வருசமாச்சு, கடைசிக் காலத்தில் இவளை நினைச்சும் கவலைப்பட வேண்டிக்கிடக்கு.”

“பிள்ளையை வைச்சுக் கொண்டு இப்படிக்கதைக்காத அன்னம். என்ன செந்திரு போயிட்டு வரட்டே”

“ஓம் மாமா”

“நான் வாறன்,” சிவம் புறப்பட்டார். திரும்பி வரும்போது மனதுக்குள் கவலை நெருடிக்கொண்டிருந்தது. வீட்டுக்கவலை, நாட்டுக்கவலை எல்லாம் ஒரு சேர எழுந்தது.

பரந்தன் சந்தியிலிருந்து குமரபுரம் திரும்பினார். கிராமத்தின் ஆரம்பத்தில் இருந்த மைதானம் திருத்தப்பட்டு துப்பரவாக இருந்தது. மைதானத்தின் எதிர்ப்புறம் ஒரு அறை கட்டப்பட்டு அதில் பரந்தன் இளைஞர் வட்டம் இயங்கியது. முன்புறம் தகரத்தில் நீல வண்ணம் அடித்து வெள்ளை எழுத்துக்களில்,

“சிறப்பாய் வளரும் சின்னக் கிராமம், சிந்திக்க வைப்போம் அது எங்கள் இதயம்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

கிராமத்து இளைஞர்கள் இணைந்து ஏற்படுத்திய மன்றம் ஒவ்வொரு பெள்ளணிக்கும் பாடசாலையில் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடாத்துவார்கள். கிளிநொச்சியிலுள்ள வேறு மன்றங்களும் பங்குகொள்ளும் விளையாட்டுப் போட்டிகளும் நடந்தன. சிதம்பரியின் மகன் யோகனும் சதாசிவத்தின் மகன் கதிரவன் மாஸ்ரரும் முன்னுக்கு நின்று நடாத்தினார்கள். விக்கினேஸ்வரனுக்கும் விளையாட்டில் ஆர்வம் இருந்ததால் அவர்களுடன் இணைந்து எல்லா நிகழ்வுகளிலும் கலந்துகொள்வான்.

மைதானம் கடந்துபோகும் போது விநாசியின் வீட்டைப் பார்த்தார். இப்போது வீட்டை சிறிது வசதியாக கட்டியிருந்தார்கள். எல்லாம் செல்வத்தின் உழைப்பு. இனிமேல் நிமிர்ந்து விடுவார்கள்.

வீட்டுக்குப்போய்ச்சேர ஐந்து மணியாகிவிட்டது. நெல்லறையின் முன்புற விறாந்தையில் இரண்டு உழவுயந்திரங்களுக்குமிடையே காரை கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்.

அவர் உடைகளை மாற்றி விட்டு அப்பாடா என்று அமர பராசத்தி தேவீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

“காத்திகேசண்ணையும் அவவும் வந்து மகளினர் கலியாணம் வீட்டுக்கு சொல்லியிட்டுப் போகினம்.”

“ஆ.... நல்ல விசயம், மாப்பிள்ளை எங்கயாம்?”

“கொழும்பில எஞ்சினியராம், சாவகச்சேரியில் மாடி வீடும் குடுத்து ரெண்டு லட்சம் காகம் குடுக்கினமாம். அதோட முரசு மோட்டையில் பத்து ஏக்கர் வயல் காணியுமாம். வாற பத்தாம் திகதி கல்யாணமாம். எங்களைக் கட்டாயம் வரச்சொன்னவை”

“போகத்தானே வேணும். முந்தி ஒரு மணித்தியாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக்கே போயிடலாம். இப்ப அந்த ஆனையிறவால எவ்வளவு நேரம் செல்லுது.

மறுநாள் மாலை காரை எடுத்துக் கொண்டு கிளிநொச்சிக்குப் போனார். ஆறு மாதத்துக்கு முன்பு தான் இந்தக்காரை வாங்கியிருந்தார். கறுப்பு நிற கேம்பிரிட்ஜ் கார். சிவப்பு வெல்வெந்துணி போர்த்த இருக்கைகள். முன்புறம் தொங்கும் பூங்கொத்து என்று மிக அழகாய் இருந்தது.

கிளிநொச்சி நகரம் இப் போது கடைகள், கட்டடங்கள், வீடுகள் என்று பிரமாண்டமாய் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. கிளிநொச்சி கந்தசாமி கோவில் புதிய வண்ணப்பூச்சுடன் காட்சி தந்தது. லொறி, கார், றக்டர், சைக்கிள் என்று தெருவே வாகனங்களினால் நெரிபட்டுக் கொண்டிருந்தது. எந்த நகரமும் குறுகிய காலத்துள் இத்தனை நிமிர்வாய் எழுந்ததில்லை. கூலி வேலை செய்பவன் கூட பச்சை அரிசிச்சோறும் பாரை மீன் குழம்புமாய் சாப்பிட்டுக்கொள்கிற பிரதேசம் இது. மான் இறைச்சியும் மரை இறைச்சியும் குறைவில்லாமல் கிடைக்கின்ற மண் இது.

இந்த மண்ணுக்கு தான் வந்த நாட்கள் அவரின் நினைவுக்கு வந்தது. இங்கே கால்பதித்து முப்பத்தைந்து வருடங்கள். படிப்படியான வளர்ச்சி. இந்த உயரம் வந்ததே போதும். ஒரு பக்கம் கஷ்டப்பட்டு உழைத்ததால் இன்னொரு பக்கம் வாழ்க்கை சுகமானதாய் இருந்திருக்கிறது. யாருக்கும் கெடுதல் நினைத்ததில்லை. எனக்குள்ளதில் இந்தா உனக்கும் ஒரு பங்கு என்று கைகொடுத்ததனால் ஏற்பட்ட நிறைவோ தெரியவில்லை. அடுத்தவர் துயரப்படும்போது பொறுக்க முடியாமல் உதவப்போகின்ற தன்மையால் ஏற்பட்ட நிமிர்வோ அதுவும் தெரியவில்லை. காலம் இப்படியே போனால் நன்றாக இருக்கும். இந்த ஆறுதல் உழைப்பினால் ஏற்பட்டது. மனைவி பிள்ளைகளினால் ஏற்பட்டது.

வீட்டில் நல்ல காரியமாக முருகானந்தனின் திருமணம் நடந்து பேரப்பிள்ளையும் பிறந்தாயிற்று. முருகானந்தன் பிறந்தபோது ஏற்பட்டதைவிட பேரன் சாந்தன் பிறந்தபோது ஏற்பட்ட நிறைவும் மகிழ்வும் தனியானது. சியாமளாவுக்கும் இருபது வயதாகிறது. எங்கேனும் மாப்பிள்ளை பார்க்கவேண்டும் குமரபுரத்தில் வாங்கிய காணியில் அவளுக்கு ஒரு வீடு கட்டதொடங்கியிருந்தார். வயல் வேலைகளுடன் வீட்டுத் தேவைக்கான மரங்கள் ஓடுகள் வாங்க ஒருபுறம் அலைய வேண்டியிருந்தது.

கிளிநொச்சியில் வந்த அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு திரும்பும்போது தியேட்டருக்குப்போனார். ‘நிறம் மாறாத பூக்கள்’ முதல் நாள் காட்சி. சனம் முட்டி மோதிக்கொண்டு நின்றது. சிறிது நேரம் நின்றுவிட்டு வேலாயுதத்திடம் சொல்லிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது எட்டு மணியாகியிருந்தது.

அடுத்த நாள் பரந்தன் சந்தியில் மயிலரின் கடையில் நின்றபோது தம்பிராசா போதகர் இறந்ததாய் கர்த்தியேசு வந்து சொன்னார். மனம் திடுக்கென்றது. 59 ம் ஆண்டிலிருந்து இருபத்தி மூன்று வருடங்களாக அவர்களுக்குள் நல்ல சினேகிதம் இருந்தது. நவஜீவனத்துக்குப் போய் வருவது மனதுக்கு இதமான அனுபவம். எத்தனை அனாதைப்பிள்ளைகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த மனிதர். மனம் கவலையில் கனத்தது. மறுநாள் போதகரின் மரணநிகழ்வில் கலந்து கொண்டு வீட்டுக்கு வந்த பின்பும், அந்தக்கனம் மனதுக்குள்ளேயே தங்கியிருந்தது.

நாட்கள் நகர நகர சூழலில் ஒரு பதட்டம் தென்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. தாழையடி கடற்கரையில் நண்டு சுட்டுச்சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த ஐந்து இளைஞர்களை இராணுவம் கைது செய்து ஆனையிறவு முகாமுக்கு கொண்டுபோய் வைத்து விசாரித்து விட்டு ஒரு வாரத்தின் பின் பளை பொலிசாரிடம் ஒப்படைத்தது. கடுமையாக தாக்கப்பட்ட காயங்களுடன் அவர்கள் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த நிகழ்வு பெரிய அதிர்வை எல்லோரிடத்தும் ஏற்படுத்தியது.

அங்கே இங்கே என்று இந்த விதமாக தொடர்ந்தும் கைதுகள் நடந்து கொண்டிருந்தபோதுதான் அன்று காலை அந்தச்செய்தி எங்கும் பரவியது.

திருநெல்வேலி பலாலி வீதியில் இராணுவ வாகனத்தின் மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் பதின்மூன்று இராணுவத்தினர் பலியானதைத் தொடர்ந்து இராணுவம் வீடு வீடாக மக்களை இழுத்து வரிசையாய் நிற்கவைத்து சுட்டார்களாம்.

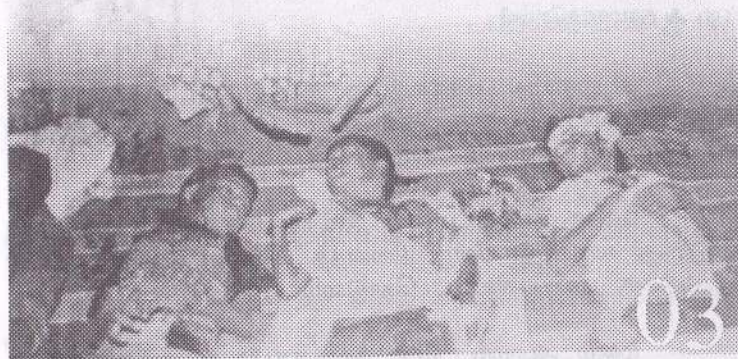
இறந்தவர்கள் அறுபது பேருக்கும் மேலே ,

நாற்பத்தைந்து மைலுக்கு அப்பால் நடந்தது வீட்டு முற்றத்தில் நடந்ததுபோன்ற சோகத்தைத்தந்தது. இராணுவத்தின் கொதிப்பு தமிழர் பிரதேசம் எங்கும் பரந்து வெடித்தது.

அதன் விளைவாக பரந்தன் சந்தியிலும் இராணுவம் நின்று மக்கள் மீது துப்பாக்கிச்சூடு நிகழ்த்தியது. அதில் பலர் காயமடைய, ஆறு பேர் நடுவீதியில் ரத்தம் சிந்தி உயிரை இழந்தனர். கிராமத்து சனங்கள் முதல் தடவையாய் அன்றுதான் வெடிச்சத்தத்தை கேட்டார்கள்.

ரத்தம் உறைய அதிர்ந்தார்கள்.

அது 1983ம்ஆண்டு யூலைமாதம் இருபத்தைந்தாம்திகதி.

அத்தியாயம் 01

சாய்வு நாற்காலியில் படுத்தபடி மேல் முகட்டை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார் சிவம்.

மனம் அமைதியை இழந்திருந்தது.

பரந்தன் சந்தியில் வெடித்த துப்பாக்கிச்சத்தங்களில் அந்த பிரதேசமே அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயிருந்தது. ஆறுபேரின் ரத்தம் நடு வீதியில் சிந்தியிருந்தது.

சிவம் தலையை உள்ளங்கைகளால் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார். அந்தக்கணத்தை நினைத்தாலே நெஞ்சு நடுங்கியது. அந்த வெடிச்சத்தங்கள் அதிர்ந்து அடங்கிய ஒரு மணி நேரத்தின் பின் இறந்துபோன ஆறு பேரில் ஒருவன் விநாசியின் செல்வம் என்று அறிய வந்தபோது சிவத்தின் நெஞ்சு தன் துடிப்பை ஒரு தடவை நிறுத்திவிட்டுத் தொடர்ந்தது. பதறிக் கொண்டே விநாசி வீட்டுக்கு ஓடினார். அங்கே எழுந்த ஓலம் அவர் நெஞ்சை அறுத்தது. 'விம்மி வெடித்துக்கொண்டு அழும் விநாசியை தேற்ற வழிதெரியாமல் நின்றார். ரத்தத்தில் தோய்ந்திருந்த செல்வத்தைப் பார்த்தபோது கண்கள் முட்டி வழிந்தன.

அய்யோ... இது என்ன கொடுமை என்று நெஞ்சு தவித்தது. ஊரே திரண்டு வந்து கண்ணீர் விட்டது.

சுடலையில் செல்வத்தை எரித்து விட்டு வந்தபோது இரவாகி விட்டது. ஊரடங்குச் சட்டம் போடப்பட்டிருந்ததனால் பயந்து பயந்து வந்து சேர்ந்தார்கள்.

என்ன துடியாட்டமாய் இருந்த பிள்ளை. உழைப்பால் உயர்ந்து வருவான் என்று நினைத்த பிள்ளை ஒரு நிமிடத்தில் குண்டுக்கு பலியாகிவிட்ட கொடுமை...

மனம் ஆறமாட்டாமல் தவித்தது.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் நடந்தவைகளைக் கேட்க கேட்க இன்னமும் தவிப்பு அதிகமானது. தேசமெங்கும் நெருப்பு பிடித்தது போல இன வன்முறை வெடித்தது. வெலிக்கடைச் சிறையில் இருந்த தமிழ்க் கைதிகள் கொடுமையான விதத்தில் கொல்லப்பட்ட செய்தி காதுகளில் தீயாய் வந்து எரித்தது.

முன்றாவது தடவையாக அடிவாங்கிய தமிழர்கள் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு சிதறி ஓடி வந்தார்கள். இம்முறை மலையகத் தமிழர்களும் மோசமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள். தேடிய சொத்துக்களை கைவிட்டு உடுத்த உடுப்புக்களுடன் எல்லோரும் கப்பலில் ஏறி வந்தார்கள். இந்தத் தடவை அடிகொஞ்சம் ஆழமாகவே விழுந்தது. அதனால் வலியும் அதிகமாகவே இருந்தது.

“காரோட தமிழ் ஆட்களை வைச்ச பெட்ரோல் ஊத்தி உயிரோட கொழுத்தினாங்கள்.”

“தாய்க்கு முன்னாலயே பிள்ளையை வாளால வெட்டினாங்கள்,”

“கடையை கொழுத்திப் போட்டு அதுக்குள்ள ஆட்களையும் தூக்கி எறிஞ்சாங்கள்.”
எத்தனை கதைகள்... எத்தனை அவலங்கள்...

எந்தத் தவறும் செய்யாத தம்மீது விழுந்த அடியை தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் தமிழினம் சிலிர்த்துக்கொண்டது.

தெருத்தெருவாய் ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த தமது உறவுகளைப் பார்த்தபோது திருப்பிக்கொடுக்கும் வேகம் வந்தது.

தமிழ் இளைஞர்கள் சிறிது சிறிதாய் காணாமல்போக ஆரம்பித்ததன் காரணம் இது என்றாகியது.

ஆனையிறவில் இப்போது இராணுவத்தினரே சோதனைச் சாவடியில் நின்றிருந்தார்கள். அமைதியாய் தழும்பிக்கொண்டிருந்த நீர்ப்பரப்பெங்கும் புதிதாய் முள்ளுக் கம்பிகள் முளைத்திருந்தன. பச்சைத் தகரங்கள் அடிக்கப்பட்ட முகாம்கள், கனரக வாகனங்கள், துப்பாக்கிகளை உயர்த்தியபடி இராணுவத்தினர் என்று அச்சம் தரும் விதமாய் அந்தச்சூழல் மாறியிருந்தது. கிளிநொச்சி காவல்நிலையத்துடன் இராணுவமும் இணைந்து கொண்டு கூட்டாகச் செயற்பட்டது. நகர மத்தியில் உள்ள பொலிஸ் நிலையத்தின் உள்வளவில் இராணுவ நடமாட்டம் அனைவரையும் மிரள வைத்தது.

வெளியே ஏற்பட்ட மாறுதல்களுக்கு நடுவே அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையும் இயல்பாய் நடந்தது. அந்த வருட மாரிகாலம் அவர்களுக்கு சோதனைக்காலமாய் அமைந்தது. ஐப்பசியில் நெல் விதைத்தபோதே மழை தூறிக் கொண்டுதான் இருந்தது. ‘நூறு ஏக்கர் வரை சிவம் விதைத்து முடிய கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதமாகியது. விதைப்பு முடிந்தகையுடன் மழை கொட்டத் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு கிழமையாய் தொடர்ந்து பெய்ததில் வயல் எல்லாம் வெள்ளக்காடாகியது.

முன்விதைப்பு பயிராகி விட்டதனால், ஈவை தப்பிக் கொண்டன. பின்னர் விதைத்தவை வெள்ளத்துக்குள் மூழ்கி அழிந்து போயின. மழைவிட்டு வெள்ளம் வடிந்ததும் மறுபடி மாடுகள் பிடித்து சேற்று உழவுசெய்து பலகை அடித்து

முளைகட்டி விதைத்தார். வீட்டுக்கும் வயலுக்குமாய் கார் பறந்து திரிந்தது. நிம்மதியாய் நித்திரை கொள்ள முடியாமல் ஒழுங்காய்ச் சாப்பிட இயலாமல் அலைந்து திரிந்தார். மரியக்கண்டு கடவான் கட்டும்போது தானும் சாமம் வரை கூடவே நின்றார். நெல்முளைத்து பயிரானதைப் பார்த்தபோதுதான் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. களைபிடுங்கும் ஆட்களை ஐம்பத்தைந்தாம் கட்டைப் பகுதியிலிருந்து உழவுயந்திரத்தில் ஏற்றி இறக்கினார்.

இப்போது செல்வத்திற்கு அடுத்தவனான மகேசனை உழவுயந்திரம் ஓடப்பழக்கி தன்னுடன் வைத்திருந்தார். செல்வம் அளவுக்கு வேகம் இல்லையெனினும் சொல்வதைக்கேட்டு மகேசன் நடந்து கொள்வது அவருக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

களை எடுத்து யூரியா போட்டதும் பயிர்கள் செழிப்பாய் வளர்ந்தன. நோயின் தாக்கம் சற்று குறைவாய் இருந்தது. அதற்காக ஆறுதல் பட்டுக்கொண்டிருக்க இரண்டரை மூன்று மாத பயிராகி குடலை வரும் பருவத்தில் மறுபடி பேய்மழை கொட்டத்தொடங்கியது.

“இதென்ன அநியாயத் துக்கு இந்த மழை பெய்யுதாக்கும்... பூஎல்லாம் கழுவிக்கொண்டு போகப் போகுது.”

வானத்தையும் பூமியையும் பார்த்து பதறத்தான் முடிந்தது.

சிவம் சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்து படுத்தபடி கொட்டும் மழையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். தலைக்குள் விண் விண்ணென்று வலித்தது.

பெரும் இரைச்சலுடன் கொட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற மழையை வெறுக்கின்ற தருணங்களும் எப்போதாவது ஏற்பட்டு விடுவதுண்டு.

ஒரு விவசாயிக்கு நேருக்கின்ற துன்பமான அனுபவம் இது.

வெள்ளிக்கம்பி கம்பியாய் குளிர்காற்றோடு கை கோர்த்துக்கொண்டு கொட்டும் இந்த மழை இப்போது அழகாய் தோன்றவில்லை.

“வயல் எல்லாம் வரம்பை உடைச்சுக்கொண்டு தண்ணி பாயுது. அண்ணையின்ர வயலைப்பார்த்திட்டு வந்து தண்ணி கடத்திறதாய் மரியக்கண்டு சொன்னது. வந்திருக்கும். ஒரு சாப்பாடு கட்டித்தா குடுத்திட்டு பார்த்து வாறன்.”

மழையையே கவலையோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்த பராசத்தி எழுந்துபோய் சாப்பாடு கட்டிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“மழைகொஞ்சம் குறையுது போல கிடக்கு, போய் பார்த்திட்டு வாறன்.”

காரை எடுத்துக்கொண்டு வயலுக்குப் போனார். பாம்புக்கமம் கோவிலை நெருங்கியபோது மழை நின்று விட்டது. கோவிலைப் பார்த்து மனதுக்குள் கும்பிட்டார்.

இந்தப்பிரதேசம் அடர்ந்த காடாக இருந்த காலத்தில் இங்கே நிறைய பாம்புகள் உலாவினதாம். இந்தக் கோவிலை நிறுவி நாகதம்பிரானை வழிபடத் தொடங்கிய பிறகுதான் பாம்புப் பயம் இல்லாமல் போயிற்றாம். போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் யாரென்றாலும் நாகதம்பிரானை வணங்காமல் கடந்து போனதில்லை.

ஒவசியர்சந்தி கடந்து வயலை நெருங்கினார். தெருவெல்லாம் தண்ணீர் அடித்துக்கொண்டு பாய்ந்தது. தெரு ஓரமாய் வயல்கரையில் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கிநின்று எதிரே பார்த்தார். தூரத்தில் வயல்மூலையில் மரியக்கண்டு நின்று தண்ணீர் கடத்திக்கொண்டிருப்பது பார்வையில்பட்டது.

கவனமாய் வரம்பில் நடந்து அங்கே போனார்.

“வெள்ளத்தை எங்க கடத்தறது. வாய்க் காலே ரொம்பிப்பாயது.”

மரியக்கண்டுவின் குரலில் ஆதங்கம் தெரிந்தது.

மழையில் நனைந்து கொண்டே வேலை செய்திருக்கிறான். மடித்துக்கட்டிய சாரமும் உடம்பும் ஈரமாய் இருந்தது.

“நீ ஏதும் சாப்பிட்டியா?”

“எங்க சாப்பிடப் போறது. காலையிலிருந்து நிற்கிறேங்க, தண்ணி கொஞ்சம் கொஞ்சமாதான் வடியது. விட்டுப்போக கடவான் உடைஞ்சா மறுபடி வாய்க்கால் தண்ணி வயலுக்குள்ள வந்திடும் அதுதான் விலத்த முடியலைங்க.”

“இந்தா முதல்ல அந்த வரம்பில் இருந்து சாப்பிடு.”

மண்வெட்டியை வைத்துவிட்டு தலையில் கட்டியிருந்த ஈரத்துவாயை எடுத்து பிழிந்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டான். வரம்பில் அமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினான். மரியக்கண்டுக்கு நல்ல பசி, அள்ளி அள்ளி அவன் சாப்பிடுவதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“வட்டக்கச்சிக் காணியும் முரசுமோட்டை காணியும் என்னபாடோ தெரியேலை. நீ இதைப்பார்த்துக்கொள். நான் முரசுமோட்டைக்கு போயிட்டு வாறன்.”

“ராமசாமியும், தங்கனும் அங்க நிற்கினம். மேற்கால கடவான் வெட்டி தண்ணி பாய விட்டிருக்கு.”

“சரி, நான் போய்ப் பார்க்கிறன். ஆறுமுகத்தைக் கண்டால் வீட்டை வரச்சொல்லி விடு. விறகு கொத்தவேணும்.”

“சரி சொல்லி விடுறேங்க. இரணைமடுக்குளத்தில் நீர் மட்டம் ஏறுதாம். பலகை திறந்து வான்பாய விடப்போகினமாம்.”

சிவத்துக்கு பகீரென்றது.

“அய்யோ... இருக்கிற தண்ணி காணாதே. குளமும் திறந்தால் வயல் எல்லாம் முழுக வேண்டியது தான்....”

கவலையோடும் கலக்கத் தோடும் பயிரைப் பார்த்தார்.

மழை இத்தோட விட்டுத்தந்தால் பயிர் தப்பிப் பிழைச்சிடும்....

சில நாட்களாக மழை பெய்யவில்லை. கரும் முகில்கள் காணாமல்போக பளிச்சென்று நீல நிறமாய் வானம் பரந்திருந்தது. வெய்யில் நன்றாக எறித்தது. சூரியனின் இதமான சூடு பரவ பயிர்கள் நிமிந்து நின்றன. ரீ.ரீ.எம் உரம் எறிந்தார்கள். சந்து குத்திக்கு குறுணல் போட்டார்கள். கதிர் தள்ளி நெல்மணிகள் முற்றிப்பழுக்கத் தொடங்கின.

இம்முறை வழக்கத்துக்கும் மாறாக வயல்ச்செலவு அதிகரித்து விட்டது. கடைசியாய் ஏற்பட்ட செலவுகளுக்காக பராசத்தியின் நகைகளை வங்கியில் அடைவுவைத்திருந்தார். ஏற்கனவே வேலாயுதத்திற்கு கொஞ்சம் காச கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. போய்க் கேட்டால் இல்லை என்று சொல்லமாட்டார். போன சிறுபோகத்தின்போது கார்த்திகேசு விடமும் கொஞ்சம் மாறியிருந்தார். அங்கே இங்கே என்று மாறினாலும் நெல் அடித்து விற்றதும் திரும்ப கடனைக் கொடுத்துவிடுவார். ஊர் ஆட்களுக்கு உழுது கொடுத்ததில் வருமதி இருக்கிறது. நெல் அடித்து விற்றுத்தான் காச தருவார்கள். இடையே கேட்க மனம் வருவதில்லை. முந்திய வருட உழவு காச சூட்டித்த காச இன்னமும் தராதவர்களும் இருக்கிறார்கள். இம்முறை கையிலும் காச

இருக்கவில்லை. அதிக செலவுகளுக்கு ஈடு கட்ட நகைகளை வைக்கவேண்டி வந்துவிட்டது.

நெற்செய்கைக்கு முதலீடு அதிகம். ஆயிரக்கணக்கில் மண்ணுக்குள் போடவேண்டும், நன்றாய் விளைந்தால் லட்சமாய் திரும்பிவரும். இல்லையேல் அத்தனை ஆயிரமும் மண்ணுக்குள்ளேயே புதைந்துபோகும். நட்டமோ லாபமோ நம்பிக்கையோடு செய்யும் தொழில் இது.

நெல் விளைந்து வீடு வந்துசேரும்வரை நெஞ்சுக்குள் பதட்டம்தான். எத்தனையோ வருடங்களாய் பட்டுத்தெளிந்த அனுபவம் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு முறையும் புதிதாய் செய்வது போன்ற பதட்டம்தான். இம்முறை கொஞ்சம் கவலையாகத்தான் இருக்கிறது.

கதிர்தள்ளி பழுத்துக் கொண்டு வருகின்ற இந்தநேரத்தில் இரணைமடுக்குளத்தில் முப்பத்திமூன்று, முப்பத்திநாலு அடிவரை நீர் நிறைந்திருப்பது பரவலாய் எல்லோரிடத்தும் பதட்டத்தையே ஏற்படுத்தியது.

விட்டிருந்த மழை திரும்பவும் பெய்யத்தொடங்கியது. அறுவடை செய்யப்போகும் நேரம்... அறுவடை செய்ய எப்போது ஆட்களுடன் வருவது என்று கேட்டு ஆதம்லெப்பைக் காக்கா கடிதம் எழுதியிருந்தார். இன்னமும் அதிற்குப் பதில் போடவில்லை. முன்பும் சில தடவைகள் வெள்ளத்தினால் ஒருபகுதிக்காணி பயிர்கள் தடவைகள் வெள்ளத்தினால் ஒருபகுதிக்காணி பயிர்கள் அழிந்திருக்கின்றன. இம்முறை முற்று முழுதாய் அழிந்து விடுமோ என்று பயமாய் இருந்தது. இரணைமடு குளத்து நீர் அணையைமுட்டி மோதி நின்றது. முப்பத்தி நாலு அடிக்கு மேலே நீர் மட்டம் ஏறிவட்டா மலிருக்க ஒவ்வொரு கதவாக திறந்து விடப்பட்டது.

இத்தனைமாத உழைப்பும் செலவும் வீணாகப் போய்

விடக்கூடுமோ என்ற அதிர்வில் உறக்கம் கூட வரமுடிந்தது.

வானம் கறுத்து மறுபடி மழை கொட்டத்தொடங்கியது. கடவுளே என்று நெஞ்சு பதறியது. குளத்தின் அவசரகால கதவுகளை ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து விடுவதெனத் தீர்மானித்தார்கள். தாழ்வான பகுதிகளில் குடியிருந்த மக்களை பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு போகுமாறு ஒலி பெருக்கிகள் மூலம் அறிவிக்கப்பட்டது.

புகை வண்டி ஓடுவது நிறுத்தப்பட்டது.

கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தில் உள்ள அத்தனை விவசாயிகளும் மனக்கலக்கத்தோடு பார்த்திருக்க இரணைமடுக் குளத்தின் பதினொரு அவசரகாலக்கதவுகளும் ஒவ்வொன்றாகத் திறந்து விடப்பட்டன. ஒவென்ற இரச்சலுடன் தண்ணீர் புரண்டித்துக் கொண்டு பாய்ந்தது. நிலம் வயல் எல்லா இடமும் வெள்ளமாய் பரவியது. பரந்தன் சந்தியில் வீதிக்கு மேலே இரண்டடி நீர் பாய்ந்தது. வயலில் வைக்கப்பட்ட சூடுகளை வெள்ளம் அள்ளிக்கொண்டு போனது.

அத்தனைபேரின் பயிர்களும் நெற்கதிர் சுமையுடன் வெள்ளத்துக்குள் அமிழ்ந்தன. ஒரு பிடி நெல் எடுக்க முடியாமல் கிளிநொச்சிப் பிரதேசமே வெள்ளத்துள் மூழ்கியது.

வெள்ளத்துள் மூழ்கிய கதிர்களை நெஞ்சு கனக்க வயிறு எரிய வரம்பில் நின்றபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். சிவம்.

அத்தியாயம் 02

வெள்ளத்தினால் ஏற்பட்ட முற்று முழுதான அழிவிலிருந்து மீண்டு எழ சில வருடங்கள் தேவைப்படும் என்றே சிவத்துக்குத் தோன்றியது. எண்பத்திநாலு சித்திரை வரை மழை தொடர்ந்து பெய்தது.

நட்டமோ லாபமோ மண்ணை நம்பி வாழ்பவனால் நெல் விதைப்பை கைவிட முடியாது. இந்தத் தடவை விட்டதை அடுத்த தடவை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை, பெரும் இழப்பிலிருந்து மனதை தேற்றிக்கொண்டு அடுத்த விதைப்புக்குத் தயாரானார்கள்.

அடுத்து வந்த நாட்கள் புதிய புதிய நெருக்கடிகளுடன் நகர்ந்து போனது. ஒரு வெள்ளிக் கிழமை வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வயலுக்குப் போனபோது ஓவசியர் சந்தியில் ஒரு இளைஞன் காரை மறித்து,

“பரந்தன் சந்தியில் ஆமி நிற்குதா?” என்று விசாரித்தான். சிவம் அவனைப் பார்த்தார்.

மடித்துக்கட்டிய சாரம், அரைக்கை சேட்டு, தோளில் ஒரு கறுப்புப்பை.

பார்த்தவுடன் புரிந்தது.

“ஆமி நிற்கிற சிலமன் இல்லை. நான் குமரபுரத்திலயிருந்து வாறன் தம்பி”

“சரி ஐயா! நீங்கள் போங்கோ”

கார் நகர்ந்து மேலே போனது. இப்படித்தான் முதல்தடவையாய் மாறன் அவருக்கு அறிமுகமானான். இன்னொரு நாள், மாலை நேரம் முருகன் கோவிலில் கும்பிட்டு திரும்பி வர ஒழுங்கை முகப்பில் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவரைப் பார்த்து சிரித்து

“எப்பிடி ஐயா இருக்கிறீங்கள்” என்றான்.

“என்னப்பன் பேர்?”

“மாறன்” என்றான். அது சொந்தப் பெயராய் இருக்காது என்று தெரியும். ஊர்பேர் எதுவோ யார்பெற்ற பிள்ளையோ.....மெல்லிய கறுப்பான தோற்றமுள்ள அந்த இளைஞனை பார்த்தவுடனேயே நேசிக்கத் தோன்றியது.

அவன் கண்களில் பசிக் களைப்பு இருப்பதைப் பார்த்து வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து சாப்பிட வைத்தார்.

“வடிவாய் சாப்பிடு தம்பி” பராசத்தி அள்ளி அள்ளிப்போட்டாள்.

“நேற்று மத்தியானம் சாப்பிட்டது அம்மா”

பராசத்திக்கு மனம்நெகிழ்ந்து விட்டது. அவன் அதிகம் பேசாமலே சாப்பிட்டான். கைகழுவி வாய் துடைத்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் இரண்டு வயது சாந்தனைத் தூக்கி வைத்து விளையாடினான். போயிட்டு வாறன் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருளுக்குள் நடந்து போய்விட்டான்.

அதன்பின்னர் எப்போதாவது மாறன் வருவான் தன்னுடன் வேறு சிலரையும் அழைத்து வருவான். எல்லோருமாய் சாப்பிட்டுப் போவார்கள்.

“இவன்தான் கார்த்திக். இந்த ஏரியாப் பொறுப்பாளர்,

இவன் கண்ணாடி சந்திரன். கிளிநொச்சிக்கு இவன். இனி இவைதான் அடிக்கடி இங்க வருவினம்.”

கார்த்திக் கும் கண்ணாடிசந்திரனும் முருகன் கோவில் முன்றலில் ஊரைக்கூட்டி வைத்துக் கூட்டம் நடாத்தினார்கள். தங்கள் கொள்கைகள், செயற்பாடுகள் பற்றியும் தாங்கள் இந்த நிலைக்கு வரவேண்டிய காரணங்கள் பற்றியும் விளக்கம் சொன்னார்கள்.

கிராமத்து மக்கள் ஆவென்று வியப்போடு அவர்களைப் பார்த்து நின்றார்கள். இப்போது வானத்திலும் இரைச்சல்கள் ஆரம்பமாகியிருந்தன. பயணிகள் விமானங்களை மட்டுமே பார்த்தவர்களுக்கு போர்விமானங்கள் கண்களை உறுத்தின. ஹெலிகொப்டர்கள் வடக்கிற்கும் தெற்கிற்குமாக பறந்து திரிந்தன. வேவு விமானங்கள் அடிக்கடி வந்து சுற்றிவிட்டுச் சென்றன. கரடிப்போக்குச்சந்தியில் பொம்பர்கள் குண்டுபோட்டதில் நிலம் மட்டுமல்ல மனங்களும் அதிர்ந்தன.

நாட்கள் ஒவ்வொன்றாய் நகர்ந்தன. விக்னேஸ்வரன் பட்டதாரி ஆசிரிய நியமனம் பெற்று ஊருடனேயே வந்தான். திருமணம் செய்து குழந்தைகளுடன் கிளிநொச்சியில் வசித்து வந்தான். சியாமளாவிற்கு ஊர்மெச்ச திருமணம் செய்து வைத்தார். செந்தில்நாதன் கிளிநொச்சி நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தராக இருக்கிறான். குமரபுரத்தில் அவளுக்கென கட்டப்பட்ட வீட்டில் அவர்களை குடிவைத்தார். சியாமளா கும்ரபுரம் பாடசாலையிலேயே ஆசிரியையாக இருந்தாள். இப்போது பாடசாலை மூன்று கட்டடங்களுடன் அதிபர், ஆசிரியர்கள் என்று நல்ல விதமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. சத்திரா இந்த வருடம் உயர்தரப்பரீட்சை எடுத்திருந்தாள். முருகானந்தன் குடும்பத் தோடு வீட்டிலேயே இருப்பது அவருக்கு பெரிய ஆறுதலாய் இருந்தது. சின்ன வயதிலிருந்தே சாந்தன் அவருக்கு அருமையானவனாக வளர்ந்தான். மகேந்திரன் வெளிநாடு பயணமானான். அவருக்கு இதில் அவ்வளவு

விருப்பமில்லா விட்டாலும் பிள்ளைகளின் முடிவுக்கு மறுப்புச் சொல்லாமல் அனுப்பிவைத்தார்.

இப்போதெல்லாம் பிரதான வீதியில் இராணுவ வாகனங்களின் இரைச்சல் அதிகமாக்கேட்டன. கணேசபுரத்தில் வைத்து சந்தேகம் என்று இரண்டு இளைஞர்களை இராணுவம் பிடித்துப்போனது. அதில் ஒருவன் வயல் வீட்டில் இருக்கும் ராமசாமியின் மகன். ராமசாமியும் மரியக்கண்டுவும் பதறியடித்துக் கொண்டு அவரிடம் ஓடிவந்தார்கள். ராமசாமியின் கண்ணீர் மனதை வருத்தியது. இராணுவத்தை நெருங்கி எதுவும் கதைக்கமுடியாது. ஏற்கெனவே அறிமுகமாயிருந்த பொலிஸ் அதிகாரியை அணுகினார்கள். அவர் சிங்களவராய் இருந்தாலும் பல வருடங்களாக அங்கே இருப்பதால் நன்கு அறிமுகமானவராய் இருந்தார்.

“அவங்களை விசாரிக்கிறதுக்காக ஆனையிறவுக்கு கூட்டிப்போயிருக்காங்க. பயப்படவாணாம் விட்டிடுவாங்க” அவர் கண்களில் சங்கட உணர்வு பிரதிபலித்தது.

“போய் பார்க்க ஏலுமா ஐயா” ராமசாமி கைகளைக் குவித்து அழுதான்.

“பார்க்க ஏலாது பயப்பட வாணாம் வருவாங்க”

“உங்களால் ஏதாவது செய்ய முடியுமா” அவர் கேட்டார். முடியாது என்பதை வருத்தத்தோடு ஒப்புக்கொண்டார். ஒல்லாந்தரின் பஸ்குலாக் கோட்டை வாடி வீடாகி இப்போது சித்திரவதைக் கூடமாக மாறிப் போயிருப்பது பற்றி அந்த அதிகாரியினால் வெளிப்படையாக கதைக்க முடியாமற் போனது.

அடுத்து என்ன செய்வது என்று திகைப்பாக இருந்தது. ஆனையிறவை நெருங்க முடியவில்லை. ஒருவாரத்தின் பின் கடும்சித்திரவதைகளுக்குப் பிறகு இருவரையும் குற்றயிரான நிலையில் பரந்தன் சந்தியில் எறிந்து விட்டுப்போனார்கள். இப்பிடி அடிச்சுப்போட்டிடாங்களே என்று ஆஸ்பத்திரியில்

நின்று ராமசாமி அமுதபோது “ஏதோ உயிரோட பிள்ளை வந்திட்டான்தானே அழாதை.....” என்று ஆறுதல் சொல்லத்தான் முடிந்தது.

என்ன ஏதென்று எந்தக் கேள்விகளும் கேட்கப்படாமலே இளம்வயதின் கைதுசெய்யப்படுவது அங்கும் இங்குமாய் நடந்துகொண்டிருந்தது. அவர்களில் சிலர்தான் விடுதலையாகி வந்தனர்.

இப்போது ஊருக்குள்ளும் மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. கடிதங்கள் எழுதி வைத்து விட்டு இளம் தலைமுறையினர் காணாமல் போனார்கள்.

துரையன்ர பெடியன் ராத்திரி கடிதம் எழுதி வைச்சிட்டுப் போயிட்டானாம்.

ஊரே திகைப்போடு கூடி நின்று கதைத்தது. ஊருக்குள்ளிருந்து முதன் முதலாக அவன் போனது அதிசயமான விசயமானது.

அடுத்தடுத்த மாதங்களில் இதுவே தொடர்ந்தபோது “சதாசிவத்தாற்ர பெடியன் போனது துரையன்ர பெடியன் போன புலிக்குத்தானாம். பாலத்தடி சோமன்ரபெடியன் போனது வேற இயக்கத்துக்காம். புலியன் கண்டபடி ஆட்களை சேர்க்கிறேலையாம். ஏதோ ரெண்டு மூன்று இயக்கமாம். பெடியனும் ஆளுக்கொரு பக்கமாய் அள்ளப்படுதுகள். ஒண்டும் விளங்குதில்லை”.

தொடர்ந்து அங்கே இங்கே என்று சிலதாக்குதல்கள் நடந்தன. ஊருக்குள் சுற்றிவளைப்புத் தேடுதல் என்று இராணுவம் உலாவத் தொடங்கியது.

நெல் ஏற்றிப் போன லொறிகளும், உழவு இயந்திரங்களும் ஆனையிறவில் கடும் சோதனைக்குள்ளாகின. மட்டக்களப்பிலிருந்து அரிவுவெட்டுக்கென்று வருகின்ற

காக்காமாரின் வருகை இப்போது குறைந்துவிட்டது. வழக்கமாய் இருபத்தைந்து பேருடன் வருகின்ற ஆதம்லெப்பைக்காக்கா இம்முறை பத்துப்பேருடன் வந்தார்.

“இங்கே வரப்பயப்பிடறாங்க முதலாளி, நாம ஒங்க காணியை வெட்டித்தந்திட்டு ஊர்பாக்க போயிடறோம் வெடிச்சத்தத்துக்குள்ள இங்க இரிக்க பயம்மா இருக்கு”

இயல்பான அத்தனை செயற்பாடுகளிலும் ஒரு தழும்பல் நிலை தோன்றியது. உட்புறக் கிராமங்களில் போராளிகளின் நடமாட்டம் அதிகரித்தன. தோளில் ஒரு பையுடன் காலில் செருப்பும் இல்லாமல் நடந்து திரியும் அவர்களை சனங்கள் கண்களை விரித்துக்கொண்டு பார்த்தார்கள். அவர்களின் நடமாட்டம் பற்றி இராணுவம் விசாரிக்கும்போது மௌனமாய் நின்றார்கள். மாறனும், கார்த்திக்கும், கண்ணாடிசந்திரனும், சத்தியனும் கிராம மக்களின் நேசிப்புக்குரியவர்களானார்கள். அலைந்து திரிந்து களைத்து வந்தவர்களுக்கு வாஞ்சையோடு உணவு கொடுத்தார்கள்.

அன்று கிராமமே பரபரத்துக்கொண்டிருந்தது.

“கொக்கிளாய் முகாம் தாக்குதலில் கொஞ்சப் பெடியன் செத்துப்போட்டுதுகளாம். அதில துரையன்ர பெடியன் காத்தானும் ஒரு ஆளாம். அஞ்சல் நோட்டீஸ் ஒட்டியிருக்கினம்”

முதன்முதலில் ஊருக்குள் நிகழ்ந்த போராளியின் மரணம் அத்தனைபேரின் மனதையும் அசைத்தது.

ஆனையிறவில் கடும்சோதனை நடந்தாலும் லொறிகள் மட்டும் நெல் ஏற்றிக்கொண்டுபோக வந்துகொண்டிருந்தன. வழமை போலவே இரண்டு போக நெல் லின் அறுவடைக்காலங்கள் மட்டும் மனதுக்கு ஆனந்தம் தந்தன. வெள்ளத்தினால் ஏற்பட்ட அழிவிலிருந்து மீண்டு எழ அவர் ஊண்ணியபடி சில வருடங்கள் பிடித்தன. அடுத்த சிறு போகமும்,

காலபோகமும் சிவத்துக்கு வாய்ப்பாய் அமைந்தன. பராசத்தியின் நகைகளை வங்கியிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு முக்கியமான கடன்களையும் கொடுத்துவிட்டார்.

கிளிநொச்சி முகாமிலிருந்த இராணுவத்தை, வெளிவர விடாமல் போராளிகள் சுற்றி வளைத்து நின்றார்கள். கிளிநொச்சி நகரத்தின் மையப் பகுதி ஆளரவமற்று வெறிச்சிட்டுப்போய்விட்டது. நகரமத்தியில் இயங்கிய அத்தனை செயற்பாடுகளும் உட்புறக் கிராமங்களுக்கு நகர்ந்து கொண்டன. கச்சேரி, முரசமோட்டைக்கு இடம் மாறியது நவஜீவனம் ஆஸ்பத்திரி நெரிசலில் திணறியது.

முகாமுக்குள்ளிருந்து இராணுவம் செலுத்திய எறிகணைகள் ஊர்மனைக்குள் வந்து விழுந்து வெடித்தன. இரவில் உறங்க முடியாமல் வெடிஅதிர்வுகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

உருத்திரபுரம் விதானையாரின் மகன் முப்பத்திரண்டு வயது சிவரூபன் திருமணமான நாற்பத்தைந்து நாள் ஆன இளம் கணவன் எறிகணை வீச்சில் உடல் சிதறிப் பலியானதை ஊர் ரத்தம் உறைய பார்த்து நின்றது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிளிநொச்சி நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்த சுகந்தி ரீச்சர் விமானக் குண்டு வீச்சுக்கு இலக்காகி அதே இடத்தில் இறந்துபோனது பெரும் அதிர்வினைத் தந்தது. அடிக்கடி இந்த விதமாய் ஏற்படும் மரணங்கள் பெரும் கலக்கத்தை ஏற்படுத்தின தாக்குதலில் காயப்படுபவர்களை யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்கு பல சிரமங்களின் நடுவேதான் கொண்டுபோக வேண்டியிருந்தது.

முற்றுகையிலிருந்து பலதடவை வெளியேற முயன்றும் முடியாமல் இருந்த இராணுவம் ஒருநாள் உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தது.

அது அறுவடைக் காலம், வயல்களில் அரிவு வெட்டு, குட்டி மும்முரமாய் நடந்து கொண்டிருந்த மாசி மாதம்.

குட்டித்து நெல் மூட்டைகள் நெல்லறைக்குள் அடுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது இரண்டுதடவை லொறி வந்துநெல் ஏற்றிக்கொண்டு போனது. சூழலின் பதட்டத்தில் லொறிகளின் வருகை குறைவாக இருந்தன.

“அடிக்கிற டெல்லை அடுக்கி வையுங்கோ அண்ணை. கொஞ்சம் பொறுத்து லொறிகளைக் கொண்டு வாறன்” என்று புறோக்கர் குணம் சொல்லியிருந்தான்.

அவர்கள் யாரும் எதிர்பாராத விதமாக அன்று அதி காலையிலேயே வெடிச்சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டன. தலைக்கு மேலாக ஹெலிஹாப்டர்கள், பொம்பர்கள் பெரும் இரைச்சலுடன் சுற்றிப் பறந்தன. சண்டை பெரிதாக இருக்கும் போல் தோன்றியது. கிளிநொச்சியிலிருந்து முற்றுகையை உடைத்துக்கொண்டு இராணுவம் பரந்தன் வரை முன்னேறியது.

கிராமத்திலிருந்து அனைவரும் வீடு வாசல் விட்டு வெளியேறினார்கள். சிவம் வீட்டார் எல்லோரும் ஊர்ஆட்களோடு பின்புறமாக போய் கிராம எல்லையில் ஒரு வீட்டில் பகல் எல்லாம் தங்கி நின்றார்கள். பொழுது இருளும் வரை பரந்தன் சந்தியில் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. வானத்திலிருந்து குண்டுகள் மழையாய் வந்து விழுந்து வெடித்தன.

இராணுவம் பரந்தன்வரை வந்து நிற்பது தெரிந்தது. நாளைக்கு பகல் ஊருக்குள் போய் இருக்க முடியாது என்றே தோன்றியது. ஐந்து வயது சாந்தன் ஒவ்வொரு வெடிச்சத்தத்திற்கும் பயத்தில் அவரை கட்டிக்கொண்டு அழுதான். மூன்று வயது சுசீலன் பராசத்தியின் கையை விட்டு இறங்கவில்லை. அடுத்து என்ன செய்வது என்று ஒருவருக்கும் புரியவில்லை.

“என்ன செய்யலாம் சிவமண்ணை சொல்லுங்கோ”

தர்மலிங்கமும் சிதம்பரியும் வந்து கேட்டார்கள். எல்லோர் முகங்களும் பயத்தில் வெளிறிப் போயிருந்தன. சிவத்துக்கும் யோசனையாகத்தான் இருந்தது.

“நானைக்கு என்ன நடக்குமோ தெரியாது. பொம்பிளையளும் பிள்ளையளும் இங்கேயே இருக்கட்டும் ஆம்பிளையள் பின்பக்கத்தால போய் முக்கியமான சாமான்களை எடுத்து வருவம். கொஞ்சம் தூரத்திலபோய் இருந்திட்டு பிறகு நிலமை பார்த்து திரும்பி வருவம்”

“ஓமண்ணை அப்படித்தான் செய்வம்”பசியால் அழுகின்ற குழந்தைகளுக்கு அந்த வீட்டில் கஞ்சி காச்சிக்கொடுக்க ஒழுங்கு செய்துவிட்டு ஊருக்குள் போனார்கள். பின்ஒழுங்கையால் வீட்டிற்குப் போய் சிவம் காரையும் முருகானந்தன், செந்தில்நாதன் உழவியந்திரங்களையும் எடுத்து முக்கிய பொருட்களை அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டார்கள். எதை எடுப்பது எதை விடுவது என்று தெரியவில்லை. வீட்டுக்குள் எத்தனை பொருட்கள். நெல்லறைக்குள் அடுக்கப்பட்ட நெல்முட்டைகள் முருகன் கோவில் கடந்து வரும்போது மனம் முருகா முருகா என அலறியது.

பின் ஒழுங்கைகளில் ஊர் ஆட்கள் திரண்டு நின்று சைக்கிள்கள் உழவியந்திரங்கள், மாட்டுவண்டிகளில் ஏறி நகர்ந்து போனார்கள். பலர் தலைச்சமைகளுடனும் குழந்தைகளுடனும் நடந்தார்கள். குஞ்சுப்பரந்தன் வரை அவர்கள் பயணம் தொடர்ந்தது. வீடு வாசல்விட்டு நெஞ்சில் பாரத்துடன் இடம்பெயர்ந்து அவர்கள் ஓடிய முதலாவது நிகழ்வு அது.

அத்தியாயம் 03

அடர்த்தியான இருள். கருமையான வானத்தில் எங்கோ தூரத்தூர மின்னும் நாலெந்து நட்சத்திரங்கள். உடம்பை ஊசியாய் குத்தும் குளிர்காற்று. பின் ஒழுங்கை வாய்க்கால் சரிவு வயல்கரை பள்ளம் மேடு என்று விழுந்தெழும்பி பூநகரி வீதியில் மிதந்தார்கள். இருட்டுக்குள் கூட்டம் கூட்டமாய் சனங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். பயம் நிறைந்த மனங்களோடு அவர்கள் பயணம் நடந்தது.

குஞ்சுப்பரந்தனில் விதானையாரின் வீட்டுக்குத்தான் அவர்கள் போனார்கள். வழிவழியே தெரிந்தவர் அறிந்தவர் வீடுகளுக்கு பலர் பிரிந்து போய்விட அவர்களோடு சேர்ந்து நாற்பது பேர்வரை விதானையாரின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

சிதம்பரியின் பேரப்பிள்ளை ஓயாமல் அழுதுகொண்டேயிருந்தான். சிவலிங்கம் விதானை இல்லாத குறை தெரியாமல் அவரின் மனைவியும், மகள் குடும்பமும் சோர்ந்து களைத்து வந்தவர்களை வரவேற்று இருக்க வைத்தார்கள். வீட்டுக்கு பக்கத்து முற்றங்களிலும் பின் வளவு களிலும் வாகனங்களை விட்டுவிட்டு வீட்டு விறாந்தை, தாழ்வாரம் பக்கத்து கொட்டில், முற்றத்து மணல்பரப்பு என்று கிடைத்த இடங்களில் களைப்போடு அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

பெரிய பாணையில் பச்சரிசிக்கஞ்சி காய்ச்சி சாமம் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் எல்லோரையும் எழுப்பிக் குடிக்க வைத்தார்கள். சிவம் மனவேதனையுடன் விறாந்தை தூணிலேயே சாய்ந்திருந்தார். வீடு வாசல் விட்டு இப்படி ஓடி வந்ததில் மனம் ஆடிப்போய் இருந்தது. வேலாயுதத்தின் நினைவு வந்தது. பரந்தன் சந்தியில் இத்தனை வெடிச்சத்தம் கேட்ட பிறகு அவர்கள் தங்கள் வீட்டில் இருந்திருக்க முடியாது. எங்கே போயிருப்பார்கள்.....

அந்த இருட்டுக்குள் தெருவில் அவர்கள் வந்திருந்தாலும் பார்த்திருக்க முடியாது.

அண்ணை வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட ஏலாது என்று நினைத்தும் இருக்கக்கூடிய ஆள் என்ற கவலையும் கூடவே எழுந்தது. இந்தக் கூட்டத்துக்குள் விநாசியின் குடும்பம் வரவில்லை. ஆனாலும் தன் வீட்டாரைக் கூட்டிக்கொண்டு உருத் திரபுரம் போகப்போவதாய் மகேசன் சொன்னதில் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருந்தது.

பொழுது விடிந்ததும் ஓவசியர் சந்தி வரை என்றாலும் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். பொழுது விடியும் வரை அப்படியே சரிந்து படுத்திருந்தார்.

காலையில் சத்தங்கள் நின்று விட்டன. சந்திக்கடையில் பாண் வாங்கி எல்லோரும் பகிர்ந்து தேனீருடன் சாப்பிட்டார்கள். அன்று ஓவசியர் சந்திவரை தான் போக முடிந்தது. வேலாயுதம் ஆட்கள் பற்றி தகவல் தெரியவில்லை. மத்தியான நேரம் தாங்கள் பண்டாகமத்து வீட்டிற்கு போகப்போவதாய் வேலாயுதம் சொன்னதாய் கறுப்பையன் சொன்னான். மரியக்கண்டுவையும் காணவில்லை. எல்லோருமாய் பண்டா கமத்து வீட்டில் தான் இருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அது கொஞ்சம் உள்ளே தான் இருக்கிறது. என்றாலும் இத்தனை வெடிச்சத்தங்களுக்கும் நடுவே பயமில்லாமல் எப்படி இருக்க முடியும்.....

போய்ப் பார்க்க முடியவில்லை. ஓவசியர் சந்தி தாண்டி யாரும் போகவில்லை.

“பரந்தன் குமரபுரம் எல்லாம் ஆயிநிற்குதாம்” என்ற கதை பரவியது.

இரண்டு நாட்களுக்கு பிறகு ஒவ்வொருவராக திரும்பிப்போக தொடங்கினார்கள்.

“எல்லாச் சனத்தையும் தங்கட வீடுகளில் வந்து இருக்கச் சொல்லுறாங்களாம்.”

விதானையார் வீட்டில் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களும் ஊருக்குத்திரும்பி வந்தார்கள். பூநகரி வீதியில் வரும்போது வேலாயுதத்தின் வீட்டைப்பார்த்தார். அமைதியாய் இருந்தது. யாருடைய நடமாட்டத்தையும் வெளியே காணவில்லை.

வீட்டுக்குப் போய் இவர்களை விட்டு விட்டு வந்து ஒருக்கா அண்ணையை விசாரிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டே போனார்.

தங்கள் வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் நெல்லறையைப் பார்த்து கதிகலங்கிப்போனார்கள். அகலமான கதவுகள் விரியத் திறந்துகிடந்தன. உள்ளே இருந்த நெல்லு மூட்டைகளுக்கு நெருப்பு வைக்கப்பட்டிருந்தது. கருங்குவியலாய் இப்போதும் புகைத்துக்கொண்டிருந்தது. மேல் கூரை மரங்கள் எரிந்து பாதி விழுந்திருந்தது.

அவர் பதறிக்கொண்டே சுற்றிலும் பார்த்தார். கடவுளே.... நெல்லுக்குப்போய் நெருப்பு வைத்தார்களே.....

அவர் இடிந்து போய் நின்றார். நெருப்பு புகையும் நெல்லின் கருகல் வாசனையும் மூக்கை வந்து நெருடியதை

அவரால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அப்போது மரியக்கண்டு பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடி வருவதைப்பார்த்தார். நெஞ்சின் ஓரத்தில் லேசான கலவரம் எட்டிப் பார்த்தது.

“பெரிய முதலாளிக்கு.....” மேலே சொல்ல இயலாமல் மூச்சு வாங்க நின்றான்.

“ஏன்.... அண்ணைக்கு என்ன?.... அவசரமாகக் கேட்டார்.

“ஆமிக் காரன் பரந்தனுக்கு வரும் போது ரோட்டுக்கரையில் இருந்த பெரிய முதலாளியின்ர வீட்டையும், மில்லையும் குண்டுவைச்சு இடிச்சிட்டாங்க. வீடு இடிஞ்சு போயிட்டுது எண்ட உடன ஏங்கிப்போய் நெஞ்சைப் பிடிச்சுக்கொண்டு விழுந்திட்டாரு. இப்போ நவஜீவனம் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கு. அம்மா அழுதிட்டே இருக்கு. உங்கள் உடன கூட்டியரசொன்னாங்க”

அவர் பதட்டத்துடன் காரில் மரியக்கண்டுவையும் பராசத்தியையும் ஏற்றிக் கொண்டு உடனும் புறப்பட்டார்.

பரந்தன் சந்தியில் நிறைய இராணுவம் நின்றிருந்தது. சந்தி கடந்து முரசுமோட்டை நோக்கி காரைச் செலுத்தினார். மனதினுள் பதட்டம் குறையவில்லை. ஸ்ரேறிங்கில் பதிந்திருந்த கைகள் நடுங்கின. கடவுளே..... அண்ணைக்கு ஒன்றும் வந்து விடக்கூடாது என்று மனம் பதறிக்கொண்டே இருந்தது.

அந்த வீடும், மில்லும் அண்ணையின் எத்தனை நாள் களவு. ஒவ்வொரு கல்லாய் தானே நின்று சுமந்து கட்டிய கட்டடம். பூநகரி வீதி வீட்டுக்கு இருக்க வந்து விட்ட பிறகும் அந்த வீட்டை எத்தனை அருமையாய் பாதுகாத்தார். அது சிதறியதாய் அறிந்ததும் மனமும் சிதறி விட்டதோ....

நெஞ்சின் ஆழம் வரை வலித்தது.

நவஜீவனம் வந்து காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே அவசரமாய் ஓடினார்கள். கட்டிலில் வேலாயுதம் கண்முடிப்படுத்திருந்தார். குழாய் மூலம் குளுக்கோஸ் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வருகையை உணர்ந்து மெதுவாய் கண்களைத் திறந்தார். தலைமாட்டில் நின்ற கனகம் மச்சாள் சேலைத்தலைப்பால் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு அழுதாள்.

கட்டிலின் ஓரத்தில் சிவம் அமர்ந்து அவரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ‘அண்ணை’ என்றார்.

உலர்ந்து போன அவரது வாய் “சிவம்..... என்று ஒரு தடவை அசைந்தது.

அவரால் பேச முடியவில்லை. கண்களிலிருந்து நீர் சிறு மணிகளாக உருண்டு வழிந்தது.

அண்ணை கண் கலங்குவதாவது.....

சிவத்துக்கு நெஞ்சு பதறியது.

வைத்தியரிடம் ஓடிப்போய் நிலமையை விசாரித்தார்.

“யாழ்ப்பாணம் கொண்டு போகலாம் எண்டாலும் சரி. சுகமாகி விடவேணும்”

“இந்த நிலைமையில் பிரயாணம் செய்யிறது ஆபத்தைத் தான் தரும். தவிரவும் அம்புலன்ஸைக் கூட ஆனையிறவில் மறிச்சு வைக்கினமாம், எங்களால் ஏலுமான அளவு பார்க்கிறம். அதிர்ச்சிதான் அவரைத் தாக்கியிருக்கு.”

வேலாயுதம் மயக்கத்துக்கும் விழிப்புக்குமிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தார். அவரின் முகத்தைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது.

அன்று இரவு பத்தேகால் மணிக்கு வேலாயுதத்தின் சகல துடிப்புக்களும் அடங்கிவிட்டது. நம்ப முடியாத நிலையில் பிரமை பிடித்தவராய் சிவம் சில நிமிடங்கள் நின்றுவிட்டார். கனகம் மச்சாளும் பிள்ளைகளும் கதறி அழுகின்ற ஓலம் அவர் நெஞ்சை அறுத்தது.

கடைசி நிமிடம் அவர் வேலாயுதத்தின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

விழிகள் முடியிருந்த வட்டமுகம், வாய் சற்று திறந்திருக்க பொன்றிற பல் ஒன்று லேசாய்த் தெரிந்தது. இறுக்கமான உணர்வை வெளிப்படுத்தும் முகம். அந்த இறுக்கத்துக்குள் தம்பிக்காக உருகுகின்ற ஒரு இதயம் ஈரமாகவே இருந்திருக்கிறது.

தான் உயரும்போதே தம்பியையும் கைதூக்கிவிடும் அக்கறை இருந்திருக்கிறது. அறுபத்திநான்கு வயதுக்குள் தன் உழைப்பால் உன்னத நிலைக்கு வந்தவர் இவர். கிளிநொச்சியில் ஒரு செல்வாக்கு மிகுந்த பிரமுகராக உயர்ந்தவர். தனது பண்பாலும் நடவடிக்கைகளினாலும் தனித் தன்மையுள்ளவராக கணிக்கப்பட்டவர்.

ஒரு மழை நாளில் இவருடன் முதன் முதலில் இந்த மண்ணுக்கு வந்தது நினைவில் எழுந்தது. பொங்கி வந்த கண்ணீரை அவரால் அடக்க முடியவில்லை.

தன் உயர்வுக்கு இவர் காரணம். சோர்ந்து போனபோதெல்லாம் தோள் அணைத்து உற்சாகப்படுத்தியவர். உழைப்பின் மீதான ஆர்வத்தையும் வாழ்வின் மீதான நம்பிக்கையையும் வளர்த்தவர். இவர் மட்டும் இங்கே கூட்டி வந்திருக்காவிட்டால் தென்மராட்சி கிராமத்தில் தரவை வெளியில் இப்போதும் மாடுகள் மேய்த்து கொண்டிருந்திருப்போமோ என்னவோ....

வேலாயுதத்தை சுடலையில் எரித்த போது தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. தன்னை மறந்து தன் வயதை மறந்து கதறி அழுதார்.

மரியக்கண்டு ஒரு ஓரத்தில் நின்று விம்மி வெடித்துக்கொண்டு அழுதான். அவர் மீது உயிரையே வைத்திருந்தவன். தனித்து வந்தவனை கண்டிப்பும் கனிவுமாக அரவணைத்து தன்னோடு வைத்துக்கொண்டவர் அவர். முதலாளி..... முதலாளி என்ற அவனது கலங்கிய குரல் தனியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

வேலாயுதத்தின் மறைவு எல்லாமே வெறுமையாகிப்போனது போன்ற உணர்வைத் தந்தது. அந்த துயரத்தை மறந்து வயல்வேலைகளில் மும்முரமாய் இறங்கவேண்டியிருந்தது.

காலபோக நெல்லின் பெரும் பகுதி எரிந்து அழிந்து விட்டதில் கவலையும் கலக்கமும் மனதில் நிறைந்து போயிருந்தது. திகைத்துப்போய் இருக்க முடியாமல் மிகுதிக்காணிகளில் நெல்லை அறுவடைசெய்து சூட்டித்து லொறிகளுக்கு கொடுத்தார். இம்முறை ஆதம்லெப்பைக் காக்கா வரவில்லை. ஐம்பத்தைந்தாம் சுட்டையிலிருந்து அரிவு வெட்டுக்கு ஆட்களை ஏற்றி இறக்க வேண்டியதாயிற்று.

சூடு வைப்பதைப்பார்த்து விட்டு வீடு திரும்பிய மதியப் பொழுதில் பரந்தன் சந்தியில் ஒரு வெடிச் சத்தம் கேட்டது. மனம் துணுக்குற்றது.

வீட்டுக்குள் நுழைந்த சில நிமிடங்களில் பரமு வேர்க்க விறு விறுக்க வந்துசொன்னான்.

“சைக்கிளில் மண்ணெண்ணை கானோட போன கார்த்திக்கை ஆமி சுட்டுப்போட்டுதாம். நிமால் தம்பி ஓடியிட்டானாம். பரந்தன் சந்தியைச் சுத்தித் தேடுறாங்களாம்.”

மனதுக்குள் 'திக்' கென்றது.

“ஆமி நிற்கிறது தெரியாமல் போனவனே.....”

“ஆமிக்காரங்கள் கடைக்குள்ள நிண்டவங்கள் இவன் கவனிக்கேலை பாவம். இப்பவும் ரத்தம் வ டுஞ்சுபோயிருக்க றோட்டுக்கரையில் கிடக்கிறான். பார்க்க தாங்க ஏலாம கிடக்கு அண்ணை”

பரமு கண்கலங்க சொன்னான்.

பொழுது சரியும் நேரம் கார்த்திக்கின் உடலை வாகனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ராணுவத்தினர் கிளிநொச்சிப் பக்கமாய் போனார்கள். இரண்டு நாளாய் சந்தியில் கெடுபிடிகள் இருந்தன. சந்திக்குப் போகவே பயமாய் இருந்தது.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் வடமராட்சி ஒபரேஷன் லிபரேஷன் நடவடிக்கைகளினால் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. தலைக்கு மேலாக இரைந்துகொண்டு குண்டு வீச்சு விமானங்கள் பறந்து திரிந்தன.

நெல் ஏற்ற வடமராட்சியிலிருந்து லொறிகள் வரவில்லை. எரிந்த முகட்டு மரங்களை எடுத்து புதிதாய் மரங்கள் போட்டு ஓடு போட்டு நெல்லறையை திருத்திக் கட்டியிருந்தார். இப்போது குட்டித்த நெல்முட்டைகளை நெல்லறைக்குள் கொண்டுவந்து அடுக்கினார். லொறிகளின் வரவு குறைந்தது கவலையைத் தந்தது, தொடர்ந்து நடந்த சண்டை பெரும் பதட்டத்தை ஏற்படுத்தியது.

எறிகணைகள் நான்கு திசைகளிலும் விழுந்து வெடித்தன. அதன் சத்தங்கள் காதுகளை அதிர வைத்தன. எறிகணை வீச்சுக்களிலிருந்தும் குண்டு வீச்சுக்களிலிருந்தும் தங்களை பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காக மக்கள் எல்லோரும் பதுங்குபுகழிகள்

அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று போராளிகள் வாகனங்களில் ஒலிபெருக்கிகள் மூலம் அறிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மரியக்கண்டுவும் ஆறுமுகமும் வந்து அவர்கள் வீட்டின் பின்பக்கத்தில் பெரிய பதுங்குபுகழி அமைத்து தந்தார்கள். அப்போது அங்கு வந்த யோகன் கவலையோடு சொன்னான்.

“பன்னங்கண்டி பிள்ளையார் கோவிலுக்கு பின்னால் எங்கட சொந்தக்காரர் வீட்டில வந்து வீழுந்து வெடிச்சதில் வயலில் வேலை செய்யிற பாலனும், மனிசியும் அதிலே செத்துப்போச்சதுகள். ரெண்டு பிள்ளையளையும் நவஜீவனத்தில் சேர்க்க கூட்டிப்போனனான். கிருபாண்ணை எங்கையோ வேலையாய் போய்ட்டாராம். அம்மாவும், ரஞ்சி அக்காவும் தான் நிண்டவை. சொல்லிச் சேர்த்துப்போட்டுவாறன். நிமிசத்தில அந்தக் குழந்தைகளை அநாதையாக்கிப் போட்டாங்கள்”

“உது மட்டுமே மோனை இன்னும் என்னென்ன நடக்கப்போகுதோ” கவலையோடு சொன்னார்.

அடுத்த சிறுபோக விதைப்புக்குரிய காலமும் வந்து விட்டது. எரிந்து போனவை போக இருக்கின்ற நெல்லை முழுவதுமாய் விற்றுக் கொள்ள முடியாத சூழலில் சிறுபோக விதைப்பு தொடங்கியது.

பச்சைப் பச்சேலென்று பயிராகியது.

வடபகுதி தமிழ் மக்களுக்கு உணவும் மருந்தும் கொடுக்கப்போவதாய் இந்தியா விட்ட அறிக்கை பத்திரிகைகளில் முதல் பக்கத்தில் வந்திருந்தது. மருந்தும் உணவும் வந்த படகுகளை இலங்கை கடற்படை திருப்பியனுப்பியது. அடுத்தடுத்த நாட்களில் இந்திய விமானங்கள் வட பகுதியில் உணவுப் பொட்டலங்களைப்போட்டது. எண்பத் தேழு யூலைமாதம் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

குடடித்து சிறுபோக நெல்லை உழவு இயந்திரப் பெட்டியில் அடுக்கி வீட்டுக்குக்கொண்டு வந்த அந்த நாளில்தான் இந்திய ஆமி இலங்கைக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது என்ற செய்தியை அவர் கேள்விப்பட்டார்.

“இந்திய ஆமி வந்திட்டுதாம். சனம் மாலை போட்டு வரவேற்குதாம்”

“இலங்கை ஆமி எங்களுக்கு செய்த அநியாயத்துக்கு எங் க ளைக் காப் பாற் றத் தான் இவங் கள் வந்திருக்கிறாங்களாக்கும்.”

“இந்திய ஆமி எண்டு இல்லையாம், இதுக்கு இந்திய அமைதிகாக்கும் படை எண்டு தான் பேராம்.”

சனம் தெருவுக்குத் தெரு நின்று கதைத்துக்கொண்டது.

குடடிக்களத்திலிருந்து சிவம் திரும்பியபோது ஓவசியர் சந்தியில் மாறனையும் இன்னும் சிலரையும் பார்த்தார்.

“என்னப்பன், இந்திய ஆமி வந்திருக்கு”

“இதெல்லாம் அவ்வளவு நல்லதுக்கு இல்லை ஐயா.”

அவனது கண்களில் கவலை இருந்தது.

“எங்களை இலங்கை ஆமியிட்டிருந்து காப்பாற்றத்தான் வந்திருக்கிறார்கள் எண்டுதானே சனம் கதைக்குது.”

“அவங்களுக்கு சனத்தை விட தங்கட அரசியல்தான் முக்கியம். தங்கட அரசியல் நலனை வைச்சுத் தான் எங்கட தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கிறார்கள். எல்லாத்தையும் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேணும்”

மாறனின் வார்த்தைகள் அவருக்கு புரியவில்லை.

சில நாட்களில் இந்திய ராணுவத்தின் துப்பாக்கிகள் குண்டுளை நிரப்பிக்கொண்டு தமிழ் மக்களுக்கு எதிராய் வெடித்தபோது ரத்த ஆறு மறுபடி ஓடத்தொடங்கியது. ராமசாமியின் மகன்..... ஏற்கனவே ஆனையிறவில் இலங்கை இராணுவத்தால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு குற்றயிராய் கிடந்து எழுந்த இருபத்திநாலுவயதுப் பிள்ளை.... கரடிப்போக்கு சந்தி வயல் கரைப் பாலத்தடியில் இந்திய இராணுவத்தால் சுடப்பட்டு இறந்ததைப் பார்த்து ஊரே தலையில் கை வைத்து ஏங்கிப்போய் நின்றது.

மதியம் சந்தைக்குப் போனபோது தியாகராசா விதானையார் பதற்றத்துடன் சொன்னார். “எங்கட குருகுலத்து அப்புஜி குடும்பத்தோட கோப்பாய் வெளியில் காரில வரேக்க இந்திய ஆமி அப்படியே எல்லாரையும் சுட்டுப்போட்டுதாம். ஒரு பேரப்பிள்ளை மட்டும்தானாம் தப்பினது. எண்டு இங்க ஒரே கதையாக்கிடக்கு.”

கடவுளே..... இதென்ன அநியாயம்..... நெஞ்சு பதறியது. அப்புஜியின் குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்ட முடிவை நினைத்து கிளிநொச்சியே சோகத்தில் ஆழ்ந்தது. அய்யோ..... எங்கிருந்து எங்க வந்தார்கள்.... என்ன செய்கிறார்கள். புரிந்து கொள்ள முடியாத திகைப்பு. இப்படி இப்படித்தான் எல்லாமே ஆரம்பமாகியது.

அவர்களின் குண்டுகள் தொடர்ச்சியாக எங்கும் வெடித்தன. மாறனின் வார்த்தைகள் இப்போது அவருக்கு சிறிது விளங்கியது போல் இருந்தது.

03

அத்தியாயம் 04

இப்போதெல்லாம் நினைத்தவுடன் பரந்தனாக்கோ கிளிநொச்சிக்கோ போய் வந்துவிட முடியாது. எங்கும் எதிலும் நிறைந்துபோய் நின்ற இந்திய ராணுவம் தங்களுடைய வசதிப்படி சனங்களை நடு ரோட்டில் இருத்தி வைத்தோ வாகனங்களை மறித்து வைத்தோ இளம் வயதுள்ளவர்களை விசாரணை செய்யஎன்று அழைத்துச் சென்றோ தம் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருந்தது. எந்த நேரத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம் என்ற அச்சத்தில் பிரயாணங்களையே மக்கள் தவிர்க்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆறு மணிக்கே ஊர் அடங்கிப்போனது.

இந்திய ராணுவத்தின் கெடுபிடுகள் அதிகரித்த பிறகு மாறன் ஆட்களை சிவம் காணவில்லை. உருத்திரபுரம் கூழாவடிச் சந்தியில் மாறனையும் வேறு தெரிந்த போராளிகளையும் பார்த்து கதைத்ததாக சிதம்பரி சொன்னார். நடுவீதியில் ரத்தம் பெருக கிடந்த கார்த்திக்கின் சாவின் துன்பம் இன்னும் ஆறாமலே இருந்தது.

“ஏற்கனவே கஸ்ட்ப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற பிள்ளையள். இப்ப காட்டுக்க இருந்து இன்னும் கஸ்ரப்படுகதுகள்.”

“சதாசிவத்தாற் பெடியன் இரவு வந்து தாய் தேப்பனை

ரகசியமாய் பார்த்திட்டு போறான். தருமலிங்கத்தின்ர பெடியன் போய் ரெண்டு வருசம் தாய் தேப்பன் காணேலை. எங்கயோ பயிற்சிக்கு போயிட்டானாம்”

எல்லோருக்குள்ளும் இருக்கிற தவிப்பு இது.

அவர் காண வளர்ந்த பிள்ளைகள்.

பொழுது நன்றாய் சரிந்து இருள் வந்து கொண்டிருந்த நேரம். அவர் அப்போதுதான் வயலிலிருந்து திரும்பியிருந்தார். வீட்டின் பக்க முற்றத்தில் மாறனுடன் நாலைந்து பேர் நின்றிருந்தார்கள். நான்கு நாளுக்கு முன் முருகானந்தனிடமிருந்து வாங்கிப் போன மோர்ட்டார் சைக்கிளை மாறன் தர வந்திருந்தான்.

“சேர். மோர்ட்டார் சைக்கிளை விட்டிருக்கு.” என்று திறப்பை முருகானந்தனிடம் கொடுத்தான். மாறனின் தலையிர் கலைந்திருக்க, முகம் களைத்துப் போய் இருந்தது. எங்கோ தொலைதூரம் பயணம் செய்து வந்திருக்கிறான்.

“பரந்தன் சந்தியில் ஆமி நிற்கின்றாங்கள். தம்பியவை கவனம்”

மாறன் தன்னுடன் நின்றவர்களை இவன் வசந்தன், இவன் இளங்கோ, இவன் ஆசாத் என்று ஒவ்வொருவரையும் பெயர் சொல்லி அறிமுகப்படுத்தினான்.

அந்த மங்கலான பொழுதில் வசந்தனைப் பார்த்தவருக்கு அவனது முகத்தை எங்கோ பார்த்தது போல தோன்றியது. மெல்லிய உயரமான தோற்றத்தில், நீளமான முகத்தில் ஒரு சிரிப்புடன் நின்றவனைக் கூர்ந்து பார்த்தார். ஊர்பேர் கேட்டால் இவர்களின் அநேகம்பேர் சொல்லுவதில்லை. எனினும் ஆவலோடு கேட்டார்.

“தம்பி எந்த ஊர் ”

“நான் உங்கட ஊர்தான். நடராசுவின்ர மகன்”

“அட அப்படியே. அவன்ர முகம் இருக்குதான். சின்னப் பிள்ளையில் கண்டது. நிண்டு சாப்பிட்டிட்டு போங்கோவன்.

“இல்லை ஐயா, சாப்பிட இன்னொரு நாள் வாறம், இப்ப அவசரமாய் பூநகரிக்குப் போக வேணும். ஓவசியர் சந்தியில் ஆமி நிற்குது, சுத்தி உள்பாதையால தான் போகவேணும். இப்ப போயிட்டு வாறம்.”

அவர்கள் இருட்டுக்குள் நடந்து போனார்கள்.

அன்று காலை பசளை ஏற்றி வர என்று கிளிநொச்சிக்கு போன மகேசன் மதியம் வரை வரவில்லை. கிளிநொச்சியில் என்ன தாமதமோ என்ற யோசனையில் பார்த்து வர அவர் கார் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். பரந்தன் சந்தியில் இந்திய ராணுவம் தெருக்கரையில் நிறைந்து போய் நின்றிருந்தார்கள். திலீபனின் ஓராண்டு நினைவு தினத்துக்காக இரவோடிரவாக பரந்தன் சந்தியில் கட்டப்பட்டிருந்த தோரணங் களையும் மஞ்சல், சிவப்பு கொடிகளையும் மக்களைக்கொண்டே அவிழ்க்கச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கயிறு அறுக்கப்பட்டு விழுந்த தோரணங்கள் தெருநீளத்துக்கு கிடந்தன.

பரந்தன் கடந்து கரடிப் போக்கு சந்தியை நெருங்கியபோது அங்கும் வாகனங்கள் வரிசையாய் நின்றிருந்தன. தொடர்ந்து நேரே செல்ல முடியவில்லை. உருத்திரபுரம் போகும் வீதியில் காரைத் திருப்பினார். சென்திரேசா பெண்கள் பாடசாலை கடந்து போக கணேசபுரம் குறுக்கு வீதி முகப்பில் விக்கினேஸ்வரனும் மரியதாஸ் மாஸ்டரும் கதைத்துக் கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து விட்டு காரை நிறுத்தினார். இரண்டு மாதத்துக்கு முன்னால் ராணுவம் வந்து அந்த சுற்றாடலை எரித்தபோது பக்கத்தே மரியதாஸ் மாஸ்டர் நடத்தி வந்த விஞ்ஞானக் கல்வி நிலையமும் முற்றாக எரிந்து

போயிருந்தது. இப்போது அதை மறுபடி கட்டிக் கொண்டிருப்பதாக அறிந்திருந்தார்.

“என்ன தம்பி டியூட்டரி கட்டி முடிஞ்சதோ..”

“கூரை வேலை நடக்குது. அங்க தமிழ் ஐயா நிண்டு செய்விக்கிறார். நான் இதில வந்தாப் போல நிற்கிறன்.”

“அப்ப கெதியாய் வகுப்புக்கள் தொடங்கியிடும்.”

“வாற கிழமை தொடங்கும். அவங்கள் இடிச்சால் என்ன, எரிச்சால் என்ன மறுபடி கட்டத்தானே வேணும், ஏதோ பிரச்சனையல் ஒரு புறம், படிப்புக்கள் இன்னொரு புறம். எல்லாம் நடக்குது, பயம் எண்டு படிக்காமல் விட ஏலுமே.”

“அது சரி தம்பி படிப்புத்தான் முக்கியம்” மரியதாஸ் மாஸ்டரைப்பற்றி அவருக்குத் தெரியும், மரியதாஸ் மாஸ்டரின் தந்தை அந்த நாட்களிலிருந்தே சிவத்துடன் சிநேகிதமாய் இருப்பவர். எத்தனையோ பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் இந்த கல்வி நிலையத்தை இவர் நடாத்தி வருவது பெரிய சாதனைதான், கிளிநொச்சியில் பலபேரின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இந்த கல்வி நிலையம் காரணமாய் இருந்திருக்கிறது.

“அப்பா சுகமாய் இருக்கிறாரே.”

“ஓம் இருக்கிறார். நீங்கள் எங்க இந்த பக்கம்”

“மகேசன் றக்ரரில் காலமை பசளை ஏத்தப் போனவன் இன்னும் வரேலை.” அவர் கவலையுடன் சொன்னார்.

“ஆமி சரியான கோவத்தில் நிற்குது. அவங்ட லெப்டினன்ட் ஜெனரல் கல்கட் 25ஆம் திகதி வரை யுத்தநிறுத்தம் அமுலில் இருக்கும். அதுக்குள்ள போராளியன்

ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கவேணும் எண்டு சொன்னவரல்லே, அவற்ற எண்ணப்படி எதுவும் நடக்கேலை எண்ட கோவத்தில எங்களை ஆடு மாடுகளைப் போல நடத்திறாங்கள்”

“தங்கட காம்ப்புக்கு முன்னால ஆட்களை பிடிச்ச இருத்தி வைச்சிருக்கிறாங்களாம். அங்க பாருங்கோ. அவங்கட வாகனங்கள் ஆனையிறவிலயிருந்து கிளிநொச்சிக்கு வருகுதாம் எண்டு போற வாற எல்லா வாகனத்தையும் மறிச்ச வைச்சிருக்கிறதை.”

இங்கே நின்று பார்க்கும்போதே கரடிப்போக்கு சந்தி தெரிந்தது. கடைக் கட்டடங்கள் எல்லாம் கரிப் புகையுடன் தெரிந்தது. எரிக்கப்பட்டு மீண்டும் அரைகுறையாய் எழுந்த கட்டடங்கள்.

கனரக வாகனங்களின் இரைச்சல்கள் வரவர அதிகமாயிற்று.

“ம். வாறாங்கள்.”

வரிசையாய் பிரதான வீதியில் வாகனங்கள் கிளிநொச்சி நோக்கி போய்க்கொண்டிருந்தது.

விதம் விதமாக எத்தனை வாகனங்கள்.....

அவை கடந்து போகவே அரைமணி நேரம் எடுத்தது. பத்து நிமிடங்களின் பின், வீதியில் வாகனங்கள் போய் வரத் தொடங்கின.

அப்போது மெல்லிய உயரமான இளைஞன் அங்கு வந்து மரியதாஸ் மாஸ்ரரிடம்

“சேர்! தமிழ் ஐயா உங்களை ஒருக்கா வரட்டாம். என்றான்.”

“வாறன் சண்முகம்” என்றவர் திரும்பி

“சண்முகத்தைத் தெரியும்தானே ஐயா, எங்கட கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் இருந்து முதல் முதலில எஞ்சினியருக்கு எடுபட்டிருக்கிறான். என்றார்.

“ஓம் தம்பி கேள் விப்பட்டனான். எவ்வளவு சந்தோஷமாக்கிட்டு”

சண்முகம் அவரைப்பார்த்து சிரித்து விட்டு சற்றுத்தள்ளி விக்கினேஸ்வரனுடன் கதைத்துக்கொண்டு நின்றான்.

“சரி நான் வாறன், இப்பிடி சந்திவழிய நிக்காதேங்கோ. உவங்களை நம்ப ஏலாது.”

அவர் காரைத் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டு போனார்.

பசளைக் கடையில் போய் விசாரித்தபோது பத்துமணிக்கே பசளைகளை உழவுஇயந்திரத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு மகேசன் போய்விட்டதாய் சொன்னார்கள். இவன் எங்கே டோனான்..... நெஞ்சுக்குள் கலக்கம் எழுந்தது.

இந்தியராணுவம் தங்கியிருந்த பிரதான வீதியின் பக்கத்து முகாமைப் பார்த்தவருக்கு “பகீ” ரென்றது.

முகாமின் முன்புறத்தில் நின்ற வாகனங்களுக்குள் அவரது உழவுஇயந்திரம் பசளைகள் ஏற்றப்பட்ட பெட்டியுடன் நின்றது. அதன் பக்கத்தே வெய்யிலுக்குள் இருந்த ஆட்களுக்குள் மகேசனும் இருப்பதை பார்த்தார்.

கடவுளே என்று மனம் பதறியது .

அவர் காரைவிட்டு இறங்கி உள்ளே போக முயல

வாசலில் நின்றவன் புரியாத மொழியில் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டே தடுத்தான். தலைப்பாகைக்கும் தாடிக்கும் நடுவேயிருந்த முகங்களில் இருந்த இறுக்கம் அச்சத்தையே ஏற்படுத்தியது.

“அஞ்சு மணிக்குப் பிறகு விடுவம் எல்லாம் போ” உரத்தக் குரலில் அதட்டினார்கள்.

அவர் வேறு வழியின்றி வீட்டுக்கு வந்தார். மாலை ஆறுமணிக்கு மகேசன் பசனையுடன் வந்து விட்டான்.

“ஏனாம் மறிச்சு இருத்தினவங்கள்.”

“மறிக்கிறதுக்கும் இருத்திறதுக்கும் எத்தினையோ காரணங்கள் அவங்களுக்கு. இண்டைக்கு திலீபன் நினைவு நாள்தானே, எதுவும் தாக்குதல் நடந்தாலும் எண்டு ஆட்களை மறிச்சு தங்களோட இருத்தி வைச்சிருந்தவங்கள். தேவையெண்டால் எங்களில நாலைஞ்சு பேரை சுட்டுப் போட்டு படமெடுத்து புலியெண்டு ரீவியில் காட்டலாமல்லே, இப்ப எங்களை விட்டிட்டு இனி போய் வாற ஆட்களை பிடிச்சு இருத்தி வைச்சிருப்பாங்கள்.”

“பகல் முழுக்க இருந்திட்டு வாறாய். கால் முகம் கழுவியிட்டு சாப்பிட்டு போ மோனை”

மகேசன் கிணற்றடிக்கு போய் முகம் கழுவியிட்டு வர பராசத்தி சாப்பாட்டை தட்டில் போட்டுக் கொடுத்தாள் அவசரமாய் அள்ளி அள்ளி சாப்பிட்டான்.

“காலமை போனவனை காணலை எண்டு வீட்ட தேடப் போகினம். காலமை எத்தின மணிக்கு வாறது.”

“சிதம்பரியின்ர முண்டு ஏக்கர் வயல் உழவேனுமாம். காலமை யோகன் வருவான் அவனோட போய் உழுது குடு”

“சரி - வெள்ளை வாறன்” மகேசன் போய்விட்டான்.

“நான் இவனை அவங்கட காம்புக்குள்ள பார்த்திட்டு ஒரு நிமிசம் பயந்தே போயிட்டன். என்ன நெஞ்சிடயப்பா” அவருக்குள் இன்னமும் அந்தக் கணம் பட்ட பதட்டம் தணிய வில்லை.

அடுத்து வந்த நாட்களில் கவலைக்குரிய நிகழ்வுகள்தான் எவ்வளவோ நடந்தேறின. கணேசபுரத்து கிளாக்கற்ற மகளை இந்திய ஆமி பிடிச்சுக்கொண்டு போட்டுதாம் என்ற பதறல் அடங்கமுன்னரே வட்டக்கச்சியை சுத்திவளைச்சு இளவயதுப் பெடியள் பதினைந்து பேர்வரை பிடிச்சுக் கொண்டு போட்டாங்களாம் தாய் தேப்பன் அமுது குளறிக்கொண்டு காம்ப் வாசலிலயே இருக்குதுகளாம்” என்ற செய்தி பரவியது. அது பற்றிக்கவலைப்பட்டிக்கொண்டிருந்தபோதே றக்கரில வந்த நாலு போராளிப் பிள்ளையளை தருமபுரம் சந்தியில வைத்து ஆமி சுட்டுப் போட்டுதாம். ஆரெண்டு பார்க்கக் கூட ஒருதரையும் விடேலையாம்” என்ற செய்தி வந்தது. யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ என்று மனம் அலைபாய்ந்தது.

“இலங்கை ஆமி ரோட்டுக்கரையாலதான் திரிவான். இந்திய ஆமி உள்ளுக்க ஊர் வழிய வந்திட்டான். உவங்கள் என்ன கொடுமைக்கு வந்தவங்களாக்கும், இவ்வளவு அநியாயம் செய்யிறாங்கள் தட்டிக் கேப்பார் ஒருவருமில்லை”

கார்த்திகேசவிற்கு தலைக்கு மேல் கோபம்.

அன்றைக்கு சாவகச்சேரியிலயிருந்து வரும்போது ஆனையிறவில் ஐந்து மணித்தியாலம் வெயிலுக்குள் இருக்க விட்டுவிட்டாங்களாம்,

“இப்ப ஆனையிறவில் இலங்கை ஆமி உள்ளுக்க இருக்க இவங்கள்தான் செக் பண்ணுறாங்கள். மாறி மாறி வந்து மனிசரைக் கொல்லுறாங்கள்”.

பொழுது சாயும் நேரம் கண்ணாடி சந்திரன் சைக்கிளில் களைத்துப்போய் வந்தான்.

“நெடுங்கேணியில் வைச்ச எங்கட 4 போராளியளை ஆமி சுட்டுப் போட்டான். நான் மயிரிழையில் தப்பியிட்டன். எங்களுக்கு கொஞ்ச நாளைக்கு உங்கட றக்ரர் வேணும் ஐயா” என்றான்.

“நெடுங்கேணியில் இருந்து சைக்கிளிலயே வாறாய்த் தம்பி.”

“ஓம் ஐயா இந்த சைக்கிள் இல்லைபென்டால் நடைதான்” அவர் அவனையும் சைக்கிளையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். சந்திரன் முதல் தடவையாய் கிளிநொச்சிக்கு வந்த நாட்களில் வீடு வீடாய்ப் போய் மக்களை சந்தித்த காலத்தில் வேலாயுதம் அவனுக்கு என்று வாங்கி கொடுத்தது இந்த சைக்கிள்.

“பாருங்கோ ஐயா, எங்களுக்கு வேலாயுதம் ஐயா புது சைக்கிள் வாங்கித் தந்திருக்கிறார் என்று அப்போதே கொண்டுவந்து காட்டியிருந்தான். இந்த சைக்கிள் கூட இல்லாவிட்டால் காடு மேடெல்லாம் நடந்துதானே திரிய வேண்டியிருக்கும். போற போக்கைப் பார்த்தால் இனி காடுகளுக்கத்தான் பெரும் சண்டை நடக்கப் போகுது. உவங்களை விடுறதில்லை இருந்து பாருங்கோ.. சந்திரன் சைக்கிளை உழவியந்திரப் பெட்டியில் போட்டுக் கொண்டு போனான்.

என்ன நடக்கிறது இங்கே என்று புரியவில்லை. ஆனாலும் ஏதோ ஒரு வளையத்துக்குள் அகப்பட்டு முச்சத்தினறும் நிலை வந்திருக்கிறது என்பது மட்டும் புரிந்தது.

அத்தியாயம் 05

அந்த வருடம் சித்திராவின் கல்பாணம் நிச்சயமாயிற்று. மாப்பிள்ளை வெளிநாட்டில் மகேந்திரனுடன் வேலை செய்பவன். மகேந்திரன் சித்திராவைக் கூப்பிட்டு தன்னோடு வைத்திருந்து திருமணம் செய்துவைக்கும் ஒழுங்குகளைச் செய்தான். கொழும்பு சென்று சித்திராவை அனுப்பிவிட்டு வந்தகையுடன் வயலில் அரிவுவெட்டு ஆரம்பமாகிவிட்டது.

அந்தத் தடவை சூட்டித்து நெல்லை வீட்டுக்குள் கொண்டு வருவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது. பரவிப்பாஞ்சானை சுற்றியிருந்த வயல்களில் சூடு வைக்கப்பட்டிருந்த நெற்கதிர்களை அப்படியே ராணுவம் எரித்து விட்டதில் எல்லோரும் கலங்கிப்போயிருந்தார்கள்.

சூட்டுக்குப்போய் நெருப்பு வைத்தார்களே என்று வயிறு எரிந்தது. ஒருமாதமாய் சரியான அலைச்சல் எல்லாவற்றையும் தாண்டி நெல் மூட்டைகளை வீட்டுக்குள் கொண்டு வந்து அடுக்கிய பின்னும் கலக்கம் தீரவில்லை.

வடபகுதியிலிருந்து லொறிகள் நெல் ஏற்ற வரவில்லை.

“ஆனையிறவுக்கு அங்கால ஒரு மைல் நீளத்துக்கு இப்ப ஒரு கிழமைக்கு மேலாய் எத்தினையோ லொறியள் நிற்குதாம்.” என்றார் தருமலிங்கம்.

சங்கங்களுக்கு முன்னால் நான் நீ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு சனங்கள் மொய்த்துக் கொண்டார்கள்.

அவசரமாக கொடுக்க வேண்டிய கடன் இருக்கிறது. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சிதம்பரியும் பியோன் ஏரம்புவும் நெல்லு விற்க ஓடித்திரிந்த கதைகளையேட்க பயமாய் இருந்தது.

“மனிசியின்ர தோடுகூட அடைவு அண்ணை. நெல்லை வித்திட்டால் அவள் பாவியின்ர நகையை எடுத்துக் குடுத்திடலாம்.”

பரமு கலக்கத்தோடு அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியார் தனது நெல்லு மூட்டைகளை வீட்டுக்குள் அடுக்கிவிட்டு ஏதோ நடக்கிறபடி நடக்கட்டும் என்று இருந்துவிட்டார்.

“வாத்தியார் மாதச்சம்பளக்காரன். ஏதோ நெல்லு விற்காட்டிலும் சீவித்துக்கொள்ளுவார். நாங்கள் அப்பிடையே..... நெல்லு வித்தாத்தான் அடுப்பில உலை ஏத்தலாம்.”

சிதம்பரி கவலையோடு சொன்னார்.

வீட்டில் இருக்க ஒரே யோசனை என்று கார்த்திகேசுவிடம் போனார். கார்த்திகேசுவும் அறை நிறைய நெல்லு மூட்டைகளை அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“வர வர நிலமை மோசமாய்த்தான் வருகுது. முல்லைத்தீவுப் பக்கம் சரியான பிரச்சனையாம். இந்திய ஆமிக்காரங்கள் காடுகளுக்க உள்ளட்டு தேடுதல் நடவடிக்கை செய்யுதாம். செய்தியள் சொல்லறதைக் கேட்டனியே.”

“அவங்கள் சொல்லுறதில் முக்கால்வாசி பொய்தானே.”

“அளம்பில் நாயாறு பக்கம் கடும் பிடிதான் பிடிக்கிறாங்கள் போல கிடக்கு. இருபதாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ராணுவத்தினர் இரவு பகல் தேடுதல் வேட்டை எண்டு இந்தியா ஆகாசவாணி சொல்லுது. காடுகளெல்லாம் பத்தி எரியுதாம். இதுதானாம் இறுதித் தாக்குதலாம். எப்படி இருக்குது கதை. அவங்களுக்குப் புதைகுழி எங்கட வன்னிக்காட்டுக்குள்ளதான். அவங்கள் துவக்கை நீட்டிக்கொண்டு உலகத்துக்கு லெக்ஷன் நடத்திக் காட்டிப்போட்டாங்கள். இங்க சனம் உவங்களால படுறபாடு உலகத்துக்குத் தெரியப்போகுதே. சீவிக்க வழியில்லாமல் பண்ணிப்போட்டாங்கள்.”

யாரிடம் போனாலும் இதே பேச்சுத்தான். இதே கவலைதான்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. முருகன் கோவிலில் மத்தியானப் பூசை நேரம், தீபாராதனை பார்த்து எல்லோரும் கும்பிட்டுக்கொண்டிருந்த நேரம். பரந்தன் சந்திப்பக்கமிருந்து அடுத்தடுத்து வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டன.

“பரந்தன் சந்தியில காலமையிலிருந்து ஆமி நிற்குது. என்ன கரைச்சலுக்கோ தெரியாது.”

கும்பிட்டகை நடுங்க சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியார் சொன்னார்.

பூசை முடியுமட்டும் சனங்கள் பதட்டத்தோடுதான் நின்றார்கள். திருநீறு வாங்கியதும் எல்லோரும் அவசர அவசரமாக வீடுகளுக்குப்போனார்கள். அவர் வீட்டுக்கு வந்தபோது பராசத்தியும் வாணி பிள்ளைகளும் முற்றத்தில் நின்றார்கள்.

“ஏன் இதில் நிற்கிறீங்கள். உள்ள வந்து வீட்டுக்குள்ள நில்லுங்கோவன்.”

220 ❀ தாமரைச்செல்வி

“பரந்தன் சந்திக்குப்போன சனத்துக்கு சரியான அடியாம். பரமுவினர தம்பிப்பெடியனுக்கு மண்டை உடைஞ்சு ரத்தம் வருகுதாம். அவனை தூக்கப்போன யோகனையும் மகேசனையும் அடிச்ச இருத்திப்போட்டாங்களாம். பரமுனர தாய்மனிசி குளறிக்கொண்டு ஓடுது.”

பராசத்தி கலக்கத்தோடு சொன்னாள்.

“ஐயோ அம்மா இங்கயும் ஆயி வருவானே...”

முகம் வெளிற பயத்தோடு கேட்ட சாந்தனை அணைத்துக்கொண்டார்.

“இங்க வரமாட்டான். பயப்பிடக்கூடாதப்பன்.”

தெருவில் எந்த நடமாட்டமும் இல்லை. எதிரே பாடசாலையிலும் பயம் கலந்த அமைதி நிலவியது.

“நீங்களும் விரதத்தோட இருக்கிறீங்கள். வாருங்கோவன் சாப்பிட...”

“கொஞ்சம் பொறுத்து சாப்பிடுவம். எனக்கும் மனம் சரியில்லை. கொஞ்சம் பொறு.”

அந்தநேரம் படபடவென்று ஏழெட்டு ராணுவத்தினர் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். என்ன ஏதென்று நிதானிக்கும் முன்பாக ஆளுக்கொருவரை பிடித்துக்கொண்டு உலுப்பினார்கள். சாந்தன் “அய்யோ ஆமிக்காரன் அடிக்கிறான்” என்று கத்தியபடி அவரை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“ஏய் சொல்லு, புலி எங்க ஓடினது.”

தாடிக்காரன் அவர் கழுத்தை இறுக்க முச்சு எடுக்க முடியாமல் திணறினார். துப்பாக்கியின் அடிப்பாகத்தால் நெஞ்சில் இடித்தான்.

“அய்யோ” என்று நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்தார். அவரிடம் ஓடிவந்த பராசத்தியின் தலையிறைப் பிடித்து இன்னொருவன் இழுத்தான்.

அய்யோ என்ற ஓலம் அங்கே எழுந்தது.

“யாரும் எதுவும் சொல்லுறதில்லை. உங்களையெல்லாம் கூடனும். இந்தபக்கமாதான் அவன் ஓடி வந்திருக்கிறான். எங்கே என்றால் தெரியாது. தெரியாதா உங்களுக்கு” கேட்டுக்கேட்டு அடித்தார்கள்.

“எல்லாம் நட. வீதிக்குப்போ”

முதுகில் கை வைத்து தள்ளினார்கள். பராசத்தி சுசீலனை வாணியிடம் கொடுத்தாள்.

“கையில் தூக்கி வைச்சிரு பிள்ளை”

குழந்தையை கையில் வைத்திருந்தால் அவர்கள் அடிக்காமல் விடுவார்கள் என்ற நினைப்பு. நாலு வயது சுசீலன் வாணியின் கழுத்தை இறுக கட்டிக்கொண்டான். பராசத்தியினதும் வாணியினதும் கண்களில் நீர் தழும்பிக் கொண்டிருந்தது.

வெய்யில் சுள்ளென்று எரித்த அந்த மத்தியானப் பொழுதில் வீதியில் வந்து நின்றார்கள். அப்போதுதான் பார்த்தார்கள், பாடசாலையின் அதிபர் ஆசிரியர்கள் உயர்வகுப்பு மாணவர்களும் தெருவில் நின்றிருந்தார்கள். முருகானந்தனும் கதிரவன் மாஸ்டரும் அவர்களிடம் வர அழுகை பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.

“எல்லாம் பரந்தன் சந்திக்குப் போ...”

அவர்கள் பரந்தன் சந்தியை நோக்கி நடந்தார்கள்.

மற்றைய வீடுகளுக்கும் நுழைந்து ஆட்களை வெளியேற்றினார்கள்.

“படுபாவியள் அடிச்சப் போட்டாங்கள். தள்ளி விழுத்தி காலால உதைஞ்சாங்கள்.” ஆளுக்காள் புலம்பினார்கள்.

இந்த அவமானம் தங்களுக்கு மட்டுமல்ல என்பது புரிந்தது. பரந்தன் சந்தியில் ஊரே வெய்யிலுக்குள் அமர்ந்திருந்தது. கடைகள் எல்லாம் சாத்தப்பட்டிருந்தன. விநாசியின் உதட்டோரம் ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அருகில் அமர்ந்திருந்த யோகனின் முகத்தில் கொதிப்பு இருந்தது.

“இவங்கள் ஆர் எங்களை அடிக்க....”

“ஆரடா அவன் முணுமுணுக்கிறது...”

சப்பாத்துக் காலால் யோகனின் முகத்தில் உதைத்தார்கள். முக்கிலிருந்து ரத்தம் கொப்பளித்து வழிந்தது. சுற்றிலும் வாகன இரைச்சல்களுக்கு நடுவே பல மொழிகளிலும் பேசிக்கொண்டே தங்கள் கோபத்தைக் காட்டிக் கொள்ளும் ராணுவத்தினரைப் பார்க்க அடிவயிறு கலங்கியது. அவர் மெல்ல தலையை நிமிர்த்தி சுற்றிலும் பார்த்தார்.

ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று அத்தனைபேரும் முகத்தில் பயஉணர்வுடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வெய்யில் வெக்கையுடன் பசியும் சேர்ந்துகொள்ள குழந்தைகள் அழத்தொடங்கினார்கள்.

அம்மா தண்ணி வேணும்..... என்று கசீலன் சிணுங்க,

“கொஞ்சம் இரு. வீட்டோய் குடிப்பம். என்ற செல்லம் அல்லே.....”

வாணி அவன் வாயைப் பொத்தி சமாதானப்படுத்தினாள்.

அவருக்கு தாங்க முடியவில்லை. நெஞ்சுக்குள் எதுவோ புரண்டு எழுந்தது.

மரியக்கண்டுவின் முகம் வீங்கிப்போய் இருந்தது.

“காலையில் சந்தைக்கு வந்த நேரம் மறிச்ச இருத்திப் போட்டாங்கள். ஏன்னு கேட்டதுக்கு அடிச்சிட்டாங்க”

“என்னடா அங்க பேச்சு”

மரியக்கண்டுவின் முகத்தில் இடித்தான் ஒரு நெட்டையன்.

“ஐயா நானும் இந்திய ஆள்தாங்க. இப்படி அடிக்கிறீங்களே.....”

“இந்திய ஆளா... அப்ப இன்னும் உதைக்கணும், நீங்க கூட காட்டித்தரமாட்டீங்க.”

அய்யோ என்று கைகளால் முகம்பொத்தி அழுதான் மரியக்கண்டு.

தோளில் சிவப்பு பட்டியுடன் அதிகாரிபோல் நின்றவன் முகம் சிவக்க ஆங்கிலத்தில் கத்தினான்.

“உங்கள் எல்லோரையும் சுட்டுத்தள்ளினால் என்ன உலக சனத்தொகை குறைந்தாபோகும்.”

“இவங்களுக்கு பயம், அதுதான் இத்தனை கோபம் வருகுது. போய் தங்கட நாட்டு எல்லையில் நிற்கிறதுக்கு.”

“பேசாமலிரு யோகன். பிறகும் அடிவாங்கப் போறாய்.

மாலை ஐந்து மணிக்கு மேலே எல்லோரையும் போகச்சொன்னார்கள். சாந்தனை ஒரு கையிலும் சுசீலனை மறுகையிலும் பிடித்துக் கொண்டு அவர் நடந்தார். பசி உணர்வு மறைந்துவிட்டது. நெஞ்சில் இன்னமும் வலி இருந்தது.

“எவ்வளவு மரியாதைகேடு. இவங்களிட்ட அடி வாங்கிக்கொண்டு.” வாய்விட்டுச் சொன்னார்.

“இவங்களிட்ட அடிவாங்காட்டித்தான் அதிசயம். விடுங்கோ அண்ணை. உதுக்கெல்லாம் கவலைப்படக்கூடாது.” சிதம்பரி சொன்னார்.

இது என்ன பெரிய விடயம் என்பது போலத்தான் தொடர்ந்த நாட்களில் பல நிகழ்வுகள் நடந்தன. ஆனையிறவு தடைமுகாமில் கெடுபிடிகள் இறுக்கமாயின. லொறிகளை குறிப்பிட்ட அளவில்தான் வர அனுமதித்தார்கள். இங்குள்ள சங்கங்களும் மில்களும் பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலையால் மிக குறைந்த அளவிலேயே கொள்வனவு செய்தன. நெல்லை விற்றுக்கொள்ள வழியில்லையே என்ற கவலையுடன் இருந்தவர்களை சுற்றிவளைப்பு, தேடுதல் நடவடிக்கை என்ற ராணுவத்தின் செய்கை மேலும் நோகவைத்தது.

கண்ணாடி சந்திரனும் இளங்கோவும் கோவில் வாசலில் வைத்து ராணுவத்திடமிருந்து மயிரிழையில் தப்பிப் போயிருந்தார்கள்.

ஐந்து நிமிடங்களுக்கு ஓயாத வெடிச் சத்தங்களினால் கிராமமே அதிர்ந்தது. மறுநாள் கதிரவன் மாஸ்டரும் யோகனும்தான் விபரம் சொன்னார்கள்.

“இளங்கோவுக்கு கால் சின்ன காயம், ரத்தம் வழியா ஓடித் தப்பியிட்டான். அவங்களைத் தேடிப்போன ஆமி பின் வயலில் வரம்பு செதுக்கிக்கொண்டிருந்த ரெண்டுபேரை

பிடிச்சுக்கொண்டு போட்டுதாம்.”

கேட்க கேட்க கவலைதான் அதிகரித்தது.

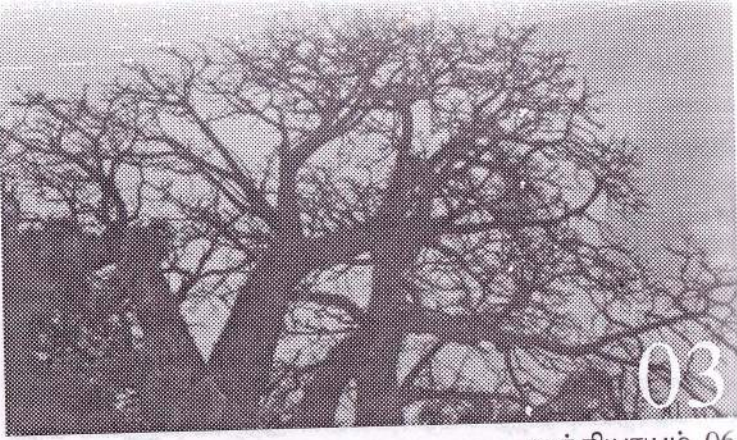
அன்று லேசான தலையிடையும் காய்ச்சல் குணமுமாக இருந்தது. அவர் எங்கும் போகாமல் சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்து படுத்திருந்தார். வானொலியில் ஒலிபரப்பாகிய இந்திய ஆகாசவாணி மாலைச்செய்தியில் பன்றிக்கெய்தகுளம் பகுதியில் ஒரு லொறியில் வந்த எட்டு புலிகளை இந்திய ராணுவம் சுற்றி வளைத்து சுட்டுக்கொன்றது என்றும் அதில் முக்கிய புலிகளின் தளபதியும் ஒருவர் என்றும் கூறப்பட்டது. செய்தி உண்மையா? பொய்யா? என்று தெரியவில்லை.

மனதுக்குள் பாரமாய் எதுவோ அழுத்தியது.

இரண்டாம் நாள் ஓவசியர் சந்தியில் விநியோகிக்கப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரத்தை எல்லா சனமும் பேயறைந்த முகங்களுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை கவனித்துவிட்டு அவரும் வாங்கிப்பார்த்தார்.

பன்றிக்கெய்த குளத்தில் வீரமரணமடைந்த நாலுபேரினது புகைப்படங்களுடன் கண்ணீர் அஞ்சலி தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. மேலே முதலாவதாக மேஜர்-மாறன் என்று மாறனின் புகைப்படம், கூர்மையான கண்களும் புன்னகை முகமுமாக மாறன்.

அவருக்கு நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு வந்தது.

அத்தியாயம் 06

சாய்வு நாற்காலியில் கண்களை மூடி படுத்திருந்தார் சிவம். சில நாட்களாக சூழலில் ஏற்பட்டிருக்கும் பதட்டம் அமைதியை இழக்கச் செய்திருந்தது. ஒன்று மாறி ஒன்றாக துன்பங்கள்தான் தொடர்கிறது. ஆனாலும் எத்தனை துன்பங்கள் வந்தாலும் அதை ஆற்றுகின்ற சக்தி காலத்துக்கு இருந்து விடுகிறது. வேலாயுதம் இறந்தபோது தன்னில் ஒரு பகுதியை இழந்து போனதாய் உணர்ந்தவர் சிவம்.

கிளிநொச்சி போகும் வழியில் வேலாயுதம் கட்டிய வீடும் மில்லும் இப்போதும் சிதைவுடனேயே இருக்கின்றது. கரடிப்போக்கு சந்தியில் அவரின் திரைஅரங்கையும் கிளிநொச்சி நகர மத்தியில் அவரது பெயர் எழுதப்பட்ட கடைத் தொகுதியையும் பார்க்கும்போது அவரையே காண்பது போல உணர்வார். கட்டடத்தின் மேல் பகுதியில் சீமெந்து சுவரில் பொறிக்கப்பட்ட 'வேலாயுதம்' என்ற எழுத்துக்களை ஆவலோடு பார்ப்பார். எத்தனை அழகாய் எழுத்து எழுத்தாய் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நேசிப்புக்குரியவர்களை இழக்கும் போது ஏற்படும் துக்கம் பெறுமதியானது. அப்படி ஆச்சி அண்ணை உறவு சுற்றம் இந்த போராளிப் பிள்ளையன்..... மாறனின் மறைவு இப்போது நினைத்தாலும் வலியை ஏற்படுத்துகிறது. எல்லோர் வீடுகளுக்கும் உரிமையோடு வந்து சாப்பிட்டுப் பழகியவன். எல்லா வலிகளும் கால நகர்வில் தான் மாற வேண்டியிருக்கிறது.

இந்திய ராணுவம் தமிழர் பிரதேசங்களில் தங்கள் குரூர முகத்தைக்காட்டி வதைத்துக்கொண்டிருந்த நேரம் நாட்டின் தென்பகுதியில் சிறிலங்கா ராணுவம் ஜே.வி.பி. ஆட்களை வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கும் இங்குமாய் ரத்தம் வெள்ளமாய் ஓடியது.

இந்திய அரசின் மாற்றம் இங்குள்ள தமிழரின் தலைவிதியையும் மாற்றி எழுதியது.

நம்ப முடியவில்லைத்தான். ஆனாலும் இந்திய ராணுவம் படிப்படியாய் திரும்பிப்போய்விட்டது. அவர்கள் வந்ததும் நின்றதும் போனதும் கனவு மாதிரி இருக்கிறது. எல்லோர் மனதிலும் நிம்மதி. ஆனாலும் இந்த நிம்மதி அதிக நாட்களுக்கு நிலைக்கப்போவதில்லை என்பது புரிந்தது. அவர்கள் போய் சில மாதங்கள்தான் ஆகிறது. சில நாட்களாகவே சண்டை மறுபடியும் தொடங்கிவிடுமோ என்ற அச்சம் மனதில் ஏற்படுகிறது. தொடங்கிவிட்டால் ஆனையிறவு ராணுவத்தின் முதல் தாக்குதலுக்கு இலககாகப்போவது தங்களுடைய கிராமம்தான் என்பதில் அவர்களுக்கு சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

எங்கு போவது.... என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

எத்தனையோ பிரச்சனைகளுக்கு நடுவே அவர்களது வாழ்க்கை இயல்பாகத்தான் நடக்கிறது. முருகன் கோவிலில் ஆனி உத்தரத் திருவிழா தீமிதிப்பு, காவடி ஆட்டம், பறவைக்காவடி, விநாசியின் நாட்டுக்கூத்துமாக நன்றாய்த்தான் நடந்துவருகின்றது. இப்போது பாடசாலையும் பெரிதாகி உயர்தரம் வரை வகுப்புக்கள் வந்துவிட்டன.

அயற்கிராமத்தைச் சேர்ந்த சோதிநாதன் அதிபராய் இருக்கும் இந்த சில வருடங்களில் பாடசாலை எவ்வளவோ முன்னேறியிருந்தது. அவர் சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியாரின் மகளைத் திருமணம்செய்து இந்த ஊரிலேயே இருப்பதால் தன் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தி பாடசாலையை நல்ல நிலைக்கு

கொண்டு வந்திருந்தார். ஒரு பிரச்சினை என்று வந்தால் எல்லாமே அடிபட்டுப்போய்விடும்.

தவிரவும் இது ஆனி மாதம், வயல் எங்கும் நிறைந்து பரவியிருக்கும் இளம் பயிர்களைவிட்டு எங்கு போவது.... காலபோகத்து பயிரைவிட சிறு' போகத்து பயிரைத்தான் கண்ணுக்குள் வைத்து வளர்க்க வேண்டும். குளத்து தண்ணீரை நம்பிச் செய்கின்ற வேளாண்மை. தண்ணீரை முறைதலையாய் பாய்ச்செய்வதற்குள் எத்தனை அடிதடி சண்டைகளை காணவேண்டி வந்து விடுகிறது. எத்தனையோ தடைகளை தாண்டித்தான் நெற்கதிர்கள் முற்றிச்சரிக்கிறது.

இதுவரை இரணைமடுக் குளத்திலிருந்து ஒழுங்காய் தண்ணி எடுத்து பயிரை வளரச் செய்தாயிற்று. இனி.... இந்தகாலத்தில் ஒழுங்காக சாப்பிடவோ உறங்கவோ முடியாமல் இருந்தது.

ஆனையிறவில ஆமியளை குவிக்கிறாங்களாம்.... பெரிய பெரிய வாகனங்கள் வந்து நிற்குதாம் என்ற செய்திகள் உலாவியதில் கலக்கம் இன்னமும் அதிகமாயிற்று.

“அண்ணை..... சிவமண்ணை.....”

சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து தலையைத் திருப்பி வாசலைப் பார்த்தார். சிதம்பரி வேர்க்க விழுவிறுக்க வந்தார்.

“அண்ணை இப்ப மத்தியானச் செய்தி கேட்டனீங்களே.....”

“இல்லையடாப்பா ஏன்?”

“அண்ணை மட்டக்கிளப்பு பக்கம் சண்டை தொடங்கியிருந்தாம். பிரச்சினை பெரிசாகும் போல கிடக்கு.”

அப்படியே அமர்ந்து விட்டார்.

தொடர்ந்து என்ன நடக்குமோ என்ற கலக்கம்.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் நிலமை மேலும் இறுகியது. உளவு விமானங்கள் தலைக்கு மேலாக பறந்து திரிந்தன. இதுவரை நடந்து கொண்டிருந்த கொழும்பு யாழ் புகையிரத சேவை நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. ஆனையிறவுக் கூடான யாழ்ப்பாணப் பாதை மூடப்பட்டது. பரந்தனுக்கு வடக்கே பயணம் செய்ய முடியாமற்போனது.

பொம்பார்களும் ஹெலி ஹொப்டர்களும் வளைந்து பறந்தபடி கிளிநொச்சி பரந்தன் பகுதிகளில் குண்டுகளைக் கொட்டிய போதுதான் நிலமையின் தீவிரத்தை உணர்ந்து கொண்டார்கள். கிராமத்தின் உட்புறங்களிலும் இளைஞர் வட்ட மைதானத்திலும் ஆனையிறவிலிருந்து ஏவப் பட்ட எறிகணைகள் வந்து விழுந்து வெடித்தன. ஒரு பனை உயரத்துக்கு மண் புழுதி எழுந்து காற்றில் கலந்தது. மின்சாரம் நின்றுவிட்டது. கிராமத்தின் வீதியோரமாக வரிசையாக ஆண்களும் பெண்களும் போராளிகள் வேகமாக நடந்து பரந்தனை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

“மலர்விழி அக்கா தன்ர குறுப்போட ஊர் எல்லையில் இருக்கிற சங்கக் கட்டடத்தில் இருக்கிறா. கெமிக்கல்ஸ் சுற்றாடல் எல்லாம் பெடியள் வந்து நிற்குதுகள். ஆமி பரந்தன் பக்கம் வரப்போறான் போல கிடக்கு....” என்று யோகன் சொன்னான். இரண்டு மாதமாய் மலர்விழி இந்தப் பக்கம் தான் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

இரவு பகல் என்றில்லாமல் எந்நேரமும் எறிகணைகள் வந்து விழுந்து வெடித்தன. தருமலிங்கம் வீட்டு முற்றத்தில் எறிகணை வந்து விழுந்து வெடித்ததில் காயப்பட்ட அவரது மனைவியை ரத்தம் பெருக ஏற்றிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினார்கள். இனியும் கிராமத்தில் இருக்க இயலாது. இந்த அகோரமான செல்லடிக்கு பதுங்கு குழிகளும் தாக்குப்பிடிக்காது என்றே தோன்றியது. எங்கே போகலாம் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்த விடிகாலை நேரம்.

கிராமமே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது.

“சுட்டீவுக்காட்டுக்க ஹெலியில் கொண்டு வந்து ஆமியை இறக்கிப் போட்டாங்களாம்.”

வெடிச்சத்தங்களும் குண்டுகள் வெடிக்கும் அதிர்வும் தொடர்ந்து கேட்டது. தோளில் ஆயுதச்சமையுடன் தன் குழுவோடு வேகமாய் நடந்த மலர்விழி “இங்க ஊருக்குள்ள இருக்காதேங்கோ. எல்லாருமாய் தூரப்போய் நில்லுங்கோ.” என்று சொல்லிக்கொண்டே போனாள்.

நாலைந்து வாகனங்கள் போராளிகளை ஏற்றிக்கொண்டு உள்வீதிவழியே புழுதி பறக்க விரைந்தது. அவர்கள் வீடு கடக்கையில் கை அசைத்துச் சிரித்துக் கொண்டே வசந்தனும் அதில் போவதைப் பார்த்தார்.

ஊரில் உள்ள அனைவரும் கையில் அகப்பட்டதை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறத்தொடங்கினார்கள். வானில் கேட்ட இரைச்சல்களும் மிக அருகாக விழுந்து வெடிக்கும் எறிகணைகளின் அதிர்வுகள் நெஞ்சைப் பதற வைத்தது. பாரிய சண்டைக்கான சத்தங்கள்.

காலையில் சத்தங்கள் கேட்கத்தொடங்கியதுமே சியாமளாவும் செந்தில்நாதனும் பிள்ளைகளுடன் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

“பிள்ளையள் பயந்து அழுகுதுகள். நல்ல காலம் இண்டைக்கு பள்ளிக்கூடம் இல்லை. என்ன நடக்கப்போகுதோ தெரியாது.” சியாமளாவின் குரல் நடுங்கியது.

“இனி இங்க நிற்க டாலாது. சத்தங்கள் பெரிசாய்க் கேட்குது. வெளிக்கிடுங்கோ கொஞ்சத்தூரம் போய் நின்று பார்த்திட்டு வருவம்.”

அவர் அவசரப்படுத்தினார். ஒரு உழவுயந்திரம் இரண்டு நாளுக்கு முதல் மூன்றாம் வாய்க்கால் காணிக்கு பசளை ஏற்றிக்கொண்டு போய் திரும்பி வராமல் கார்த்திகேசு வீட்டில் நின்றது. மற்ற உழவுயந்திரத்தையும் காரையும் எடுத்துக் கொண்டு அவர்களும் புறப்பட்டார்கள். கிராமத்து வீதி சனங்களினால் நெரிபட்டது. கையில் ஒவ்வொரு உரப்பை முடிச்சுடனும் குழந்தைகளை கைப்பிடியாய் பிடித்துக் கொண்டு அவசரமாய் நடந்து கொண்டிருக்கும் சனங்கள்....

முதலில் குஞ்சுப்பரந்தன் வரை போய் நிற்கலாம் என்று நினைத்துத்தான் புறப்பட்டார்கள். ஓவசியர் சந்திவரை எறிகணைகள் வந்து விழுந்து வெடித்தன. ஒவ்வொரு சத்தத்துக்கும் சனங்கள் குழறிக்கொண்டே விழுந்து எழும்பி நடந்தார்கள். இப்போதைய நிலையில் குஞ்சுப்பரந்தன் கூட பாதுகாப்பானதாய் தோன்றவில்லை. தவிரவும் விதானையார் வீட்டு முற்றம்வரை சனங்கள் நிறைந்துபோய் நின்றார்கள்.

நேராக பூநகரிக்கு போனார்கள். பூநகரியில் சிதம்பரி யின் தமயன் வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர்ந்த பிறகுதான் மூச்சு வந்தது. அவர்கள் வீட்டின் தலைவாசலுக்குள் தங்கள் பொருட்களை வைத்துவிட்டு அப்பாடா என்று அமர்ந்துவிட்டார்கள். அவர்களுடன் வந்த வேறு ஆட்கள் பூநகரி கடந்து சங்குப்பிட்டி கேரதீவு பாதையால் மீசாலை சாவகச்சேரி என்று தங்கள் சொந்தக்காரர் வீடுகளுக்கும் போவதாய் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

தலைவாசலுக்கு பக்கத்தில் அடுப்பு மூட்டி சமைத்தார்கள். தோட்டத்து கிணற்றில் குளித்து முழுகி விட்டு வந்து சாப்பிட்டார்கள். வானொலிச் செய்திகளை நேரம் தவறாமல் கேட்டார்கள்.

முருகானந்தனும் யோகனும் ஓவசியர் சந்திவரை போய் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள். அவர்களுடன் விக்கினேஸ்வரன் மனைவி பிள்ளைகளுடன் வந்தான்.

அவர்களைக் கண்டதும் நிம்மதியாக இருந்தது.

“பாலச்சந்திரன் னையவையள் உருத்திரபுரத்தில் இருக்கினாம். சொல்லிவிடச் சொன்னவை. அங்க இது வரைக்கும் ஷெல் வரேலை.”

“மரியக்கண்டு எங்க நிற்குது”

“ஓவசியர் சந்திக்கு இங்கால வந்து நிற்குது. பகலில் பண்டாகமத்தில் போய் நிற்கிறதாம். ஒரே சத்தமாய் இருக்கு. கிளிநொச்சிப்பக்கம் ரவுனுக்கு கொஞ்சம் தள்ளி இருக்கிற சனங்கள் இப்பவும் இருக்குதுகள். உங்களோட வந்து நிற்பம் என்று தான் நாங்கள் வந்தனாங்கள். பிள்ளையள் ஒரே பயந்து அழுதுதுகள்.”

“எது வரைக்கும் சனம் போய் வருகுது.”

“ஓவசியர் சந்திவரைக்கும் போகலாம். அதில நிண்டு பார்க்க பரந்தன் சந்திப்பக்கம் ஒரே கரும்புகையாய் தெரியுது. ஆயிவந்து நிண்டு கடை எல்லாத்தையும் எரிக்கிறான்கள் போல கிடக்கு.”

“பரந்தனில் காம்ப் போட்டு இருக்கிறாங்கள் என்று தான் சனம் கதைக்குது.”

அவர்களுக்கு சாப்பாட்டைத் தட்டுகளில் போட்டு பராசத்தி கொடுத்தாள்.

கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மாதம் ஊரை நெருங்கமுடிய வில்லை. ஆனையிறவிலிருந்து வந்த ராணுவம் பரந்தனில் நின்று கிளிநொச்சியிலிருந்த ராணுவத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு திரும்ப ஆனையிறவுக்குப் போனது. பரந்தன் கிளிநொச்சியில் இப்போது போராளிகள் நிற்பதாக கதை பரவியது. ஒன்றரைமாதத்தின்

பின் எல்லோரும் ஊருக்குத்திரும்பினார்கள். காரை பூநகரியிலேயே விட்டு விட்டு உழவுயந்திரப் பெட்டியில் ஏறி அமர்ந்து வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வீட்டுக்குள்ளிருந்த பொருட்களை எல்லாம் வீட்டின் நடுவில் போட்டு இராணுவம் நெருப்பு வைத்திருக்கிறது. சுவரில் கரும்புகை அப்பிக்கிடக்க மேல் முகட்டு மரங்கள் எரிந்து வீட்டின் ஒரு பக்கம் சரிந்திருந்தது. பல பொருட்களைக் காணவில்லை.

ஊருக்குள் பல வீடுகள் எரிக்கப்பட்டிருந்தன. குடிசை வீடுகள் எதுவும் தப்பவில்லை. வீட்டைப்பார்த்து ஏங்கிப்போய் நிற்க கார்த்திகேசு பதட்டத்துடன் வந்தார்.

“எங்கட வீட்ட நிண்ட உன்ர றக்ரர் என்ற ரெண்டு றக்ரர் எல்லாத்தையும் ஆயி கொண்டு போட்டான்.”

“அய்யோ..... றக்ரரை.....” பேச்சு வராமல் திகைப்புடன் நின்றார்.

“எங்கட இழப்பு பொருளோட போச்சு. மயிலரண்ணையை பற்றி அறிஞ்சனியா”

“இல்லையே ஏன்?”

“ஷெல் அடிக்க ஊரெல்லாம் ஓடிப்போன நேரம் மயிலண்ணை கடையுக்க சாமான்களை ஏத்திக் கொண்டு நிண்டிருக்க வேணும். ஆமிக்காரனை கண்டிட்டு ஓடியிருக்கிறார். அவங்கள் சுட்டுப் போட்டு பின் வளவுக் கிணத்துக்க போட்டிட்டாங்கள். முந்தநாள் மகன் வந்து தேடிப்பார்த்து கண்டு பிடிச்சான். அழுகி உக்கிப் போய் கூடாய் எடுத்து அடக்கம் செய்ததாம்.”

கேட்க தலை விறைத்துக் கொண்டுவந்தது.

“என்ன அநியாயமடாப்பா. அந்த நல்ல மனிசனுக்கு இந்த முடிவே.”

அன்று மாலை மரியக்கண்டு பதட்டத்துடன் வந்து சொன்னான். “முதலாளியினர் தியேட்டரை குண்டு வைச்ச இடிச்சப் போட்டாங்கள்.”

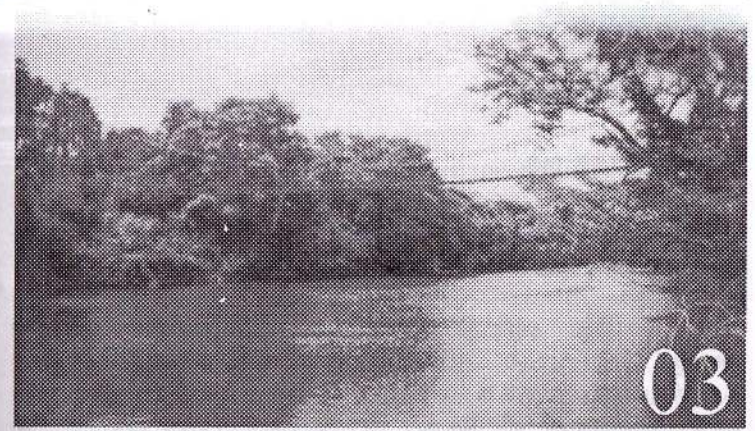
கடவுளே ஒன்று மாறி ஒன்றாய் என்னவெல்லாம் நடக்கிறது.

முருகானந்தன் மோட்டார் சைக்கிளில் அவரை கிளிநொச்சி வரை கூட்டிப்போனான். பரந்தன் சந்தி முற்றாய் அழிந்துபோயிருந்தது. மிஞ்சிய ஒன்றிரண்டு சுவர்களும் கருமை போர்த்து காணப்பட்டன. எறிகணை வீச்சில் தெருவெல்லாம் குண்டும் குழியுமாய் கற்கள் சிதறுப்பட்டு கிடந்தன. உக்கிரமான சண்டையின் பின் ராணுவம் கிளிநொச்சியைவிட்டு ஆனையிறவுக்கு போயிருக்கிறது. கரடிப்போக்கு சந்தி கடந்து பார்க்கையில் நெஞ்சுக்குள் எதுவோ கப்பென்று அடைத்துக் கொண்டதுபோல் இருந்தது.

படமாளிகை கற்குவியலாக இருந்தது.

இப்போது இந்த கோலத்தை அண்ணை இருந்து பார்த்திருந்தால் மறுபடி உயிரை விட்டிருப்பார். இந்த கற்குவியலுக்குள் இருப்பது அண்ணையின் உழைப்பும் வியர்வையும்.

அந்த கற்குவியலை இமைக்க மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

03

அத்தியாயம் 07

கிளிநொச்சி நகரமும் பலத்த சேதங்களுக்குள்ளாகியிருந்தது. எல்லாச் சுவர்களிலும் துப்பாக்கிச் சன்னங்களின் துளைகள். கருமை மண்டிக்கிடந்த கோலத்துடன் பல கடைகள் காணப்பட்டன. வேலாயுத்தின் கடைத் தொகுதி அவ்வளவு சேதமுறவில்லை. சுவரில் சன்னங்களின் சிறு துளைகள் இருந்ததே தவிர கட்டடம் அப்படியே இருந்தது.

“போவம் தம்பி வா” அவரால் நின்று பார்க்க முடிய வில்லை.

குமரபுரத்தில் தொடர்ந்து எறிகணைகள் வந்து விழுந்து வெடிப்பதால் ஊரில் இருக்க பயந்தார்கள். ஊரில் வேறு ஆட்களும் வந்து இருக்கவில்லை. வீடு முற்று முழுதாய் எரிந்த நிலையில் விநாசி தலையில் கை வைத்து அமுதபோது தேற்ற வகை தெரியாது நின்றார். ஊருக்குள் பலரது வீடுகள் முற்றாக எரிக்கப்பட்டுவிட்டன.

“இந்த ஆனையிறவுக்குப் பக்கத்தில இருக்கிறதால் எப்பவும் எங்களுக்கு அழிவுதான்.” பொருமிக்கொண்டிருந்த விநாசியை கவலையோடு பார்த்தார்.

“கொஞ்ச நாளைக்கு குஞ்சப்பரந்தனிலேயே இருப்பம்

எண்டு பார்க்கிறன்.”

“அதுதான் நல்லது விநாசி. நாங்களும் விக்கியோட தான் போய் இருக்கப் போறம். பிறகு பார்த்துச் செய்வம்.”

எரிந்து அழிந்து போயிருந்த வீடுகளுக்குள் மிஞ்சிய பொருட்களை மூட்டை கட்டிக்கொண்டு சனமெல்லாம் கொஞ்ச தூரத்துக்கு இருக்க என்று போனார்கள். அவர்களும் விக்கினேஸ்வரன் வீட்டுக்குப் போனார்கள். பகல் நேரங்களில் முருகானந்தனுடன் வந்து வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு போவார். வயலைப்பார்க்க மனம் கலங்கியது. இளம் பயிரை தொடர்ந்தும் காப்பாற்றி எடுக்க வேண்டுமே என்ற கலக்கம். பசளை போட்டார். ஆட்களைப்பிடித்து களை எடுப்பித்தார். குளத்து தண்ணியை கேட்டு விடுவதற்கும் நெருக்குதல் தோன்றியது. எனக்கு உனக்கு என்று சண்டை எழுந்தது.

இரவெல்லாம் தண்ணி பாயும் போது காவலுக்கு மரியக்கண்டுவும் ராமசாமியும் நிற்க வேண்டிய தாயிற்று. காரைக்கொண்டு வராததால் வயலுக்கு சைக்கிளிலேயே போய் வந்தார். அவரை வீட்டில் நிற்கச் சொல்லி விட்டு முருகானந்தனும் விக்கினேஸ்வரனும் இரவு நேரங்களில் மாறி மாறி வயலில் போய் நின்றார்கள்.

காலை நேரச் செய்தி ஒலிபரப்பாக்கி கொண்டிருந்தது.

“ஐயா செய்தி கேட்டீங்களே. ஆமியினர் கட்டுப்பாட்டுக் குள்ள இல்லாத தமிழர் பிரதேசங்களுக்கு பொருளாதாரத் தடையாம். அரசாங்கம் அறிவிச்சிருக்கு. இனி பசளை மருந்து வகை ஒண்டும் வராதாம். டீசல், பெற்றோலும் வராதாம்.” முருகானந்தன் செய்தியைக் கேட்டு விட்டுச் சொன்னான்.

“இதென்னடா. புதுப் பிரச்சனை. டீசல் இல்லாட்டி வயல் என்னெண்டு உழுறது. பசளை மருந்து இல்லாட்டி நெல்லு

என்னெண்டு விளையும். அது சரி பாதையும் அடைபட்டுப் போச்சு. லொறியன் நெல்லு எடுக்க வராது. நெல்லை எங்க போய் ஆருக்கு விற்கிறது.”

அவரின் தலைக்குள் விண் விண் என்று வலி ஏறியது. வர வர நிலமை மோசமாகிக்கொண்டே வந்தது.

“நினைச்ச நேரமெல்லாம் வந்து குண்டுகளைக் கொட்டிப் போட்டுப் போறாங்கள். ரெண்டை சுட்டு விழுத்தினால் தான் உவங்களுக்கு உறைக்கும்.”

எரிச்சலுடன் சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியார் சொன்னார்.

“கோட்டைக்குள்ளயிருக்கிற ஆமியனை வெளிக்கிட விடாமல் மறிச்சு வைச்சிருக்கினமல்லே. அந்த ஆத்திரத்தில் கொண்டு வந்து எங்கட தலையில் கொட்டுறாங்கள்.” ஏரம்பு ஏற்ற இறக்கத்தோடு சொன்னான்.

“அந்தப் பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இப்பவும் ஊர் எல்லைக் கட்டிடத்தில்தான் இருக்குதுகள். மலர்விழியும், அமுதினியும் சைக்கிளில் பசளைப்பை மூட்ட ஏதோ சாமான்கள் கட்டிக்கொண்டு போகுதுகள். அவங்களும் ஷெல் அடிச் சுக்கொண்டிருக்கிறாங்கள்.”

நேற்றுப் பின்னேரம் பார்க்கிறன் வள்ளலும் கொஞ்சப் பெடியளும் ஆயுதங்களோட கெமிக்கல்ஸ் பக்கமாய் ஒழுங்கையால நடந்து போகுதுகள். என்ன நடக்கப் போகுதோ எண்டு நினைக்க நெஞ்சிடியாக்கிடக்கு.

அடிக்கடி பரந்தன் சந்தியில் குண்டுகள் போடுவதால் சந்தி எப்போதும் வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது. ஊருக்குள்ளும் பகலில் மட்டுமே நடமாட்டம் இருந்தது. இப்போது ஓவசியர் சந்தியில் சந்தை கூடியது. தேனீர்க் கடை, சைக்கிள் ஒட்டும்கடை, பலசரக்குக்கடை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் அங்கு முளைத்தன.

அந்த பாதை வழியாக பூநகரி சங்குப்பிட்டி கேரதீவு போய் யாழ்ப்பாணத்துக்கான பிரயாணம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதனால் ஓவசியர் சந்தி ஆள் நடமாட்டமுள்ள இடமாக மாறிவிட்டது.

அந்தத் தடவை நெல்வெட்டி அடிப்பதற்குள் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது. சங்குப்பிட்டி கேரதீவு பாதை வழியாக குறைந்த அளவு நெல்லு மூட்டைகளே யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போகக்கூடியதாக இருந்தது. இங்கே விலை சரிந்து விட்டது. யூரியா இல்லாமல் அமோனியாவை போட்டதில் விளைச்சலும் குறைவு. நோய் வந்தபோது அடிக்க மருந்துகள் இல்லாமற் போய்விட்டது. முறை தலையாய் வயல் செய்து பழகியவருக்கு இப்படி அரை குறையாய் செய்ய மனம் ஒப்பவில்லை. அதுவே பெரிய பாறாங் கல்லாக மனதுக்குள் கனத்துக் கொண்டிருந்தது.

இப்போது ஊருக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஆட்கள் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். தங்கள் வீட்டைத் திருத்திக் கட்டிக்கொண்டு அவர்களும் இருக்க வந்து விட்டார்கள்.

பாடசாலைக்கும் பிள்ளைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வரத் தொடங்கினார்கள். பரந்தன் சந்தியில் இடிபாடு களுக்கிடையே ஒவ்வொன்றாய் கடைகள் தோன்றின.

அடுத்த தடவை குத்தகைக் காணிகளை விட்டு விட்டு சொந்தக் காணியை மட்டும் செய்தார். கொத்துக் கொத்தாக நெல்சுமந்த கதிர்கள் இப்போது போதிய உரமின்றி ஊசி ஊசியாக நின்றதைப் பார்க்க வயிறு எரிந்தது. டீசல் இல்லாததால் மரக்கறி எண்ணையை, மண்ணெண்ணயுடன் கலந்து விட்டு உழவுயந்திரங்கள் இயங்கின. பெற்றோல் இல்லாததால் காரை கொண்டுவரவில்லை. இனிமேல் கார் ஓட முடியும் என்றும் தோன்றவில்லை.

அன்று பொழுது சாயும் நேரம். ஆசாத்தும்,

இளங்கோவும் வந்து கிராமத்தில் இருந்த எல்லோருடைய உழவுயந்திரங்களையும் கேட்டு எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பிரதான வீதியிலும் போராளிகளின் வாகனங்கள் ஓடித்திரிந்தன. நடுச்சாமம் ஒரு மணிக்கு வந்து கதவு தட்டி வசந்தனும் கவிதனும் மண் வெட்டிகளை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். ஏதோ நடக்கப்போகிறது என்று உள்ளுணர்வு கூறியது. இரண்டு வாரங்களின் பின் ஒரு அதிகாலையில் ஆனையிறவுப் பக்கமாய் கேட்ட வெடிச்சத்தங்களில் ஊரே அதிர்ந்தது. விடிகின்ற நேரம் எல்லோரும் ஊரை விட்டு வெளியேறினார்கள். அவர்கள் விக்கினேஸ்வரன் வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

“ஆனையிறவு அடிபடுகுது”

சந்திக்கு சந்தி சனங்கள் கூடி நின்றார்கள். பதை பதைப்போடு வடக்குத் திசையை பார்த்தார்கள். இடைவிடாத சத்தங்கள் காதுகளை அதிர வைத்தது. வீட்டின் யன்னல்கள் கதவுகள் எல்லாம் அதிர்ந்து ஆடின.

“இவ்வளவு நாளும் உந்த ஆனையிறவு ஆமியால மனிசர் பட்டபாடு. இதோட உவங்களை அடிச்சக் கலைச்சுப்போட வேணும்.”

“ஆன சாப்பாடும் இல்லாமல் பிள்ளையள் நிண்டு சண்டை பிடிக்குதுகள். ஓவசியர் சந்தியில கொட்டிலில வைச்ச சமைச்சக் குடுக்க ஆயத்தம் நடக்குது. மாரியிட்ட மானோ மரையோ இறைச்சிக்கு சொல்லிக்கிடக்கு. தொடர்ந்து கொஞ்ச நாளைக்கு சாப்பாடு அனுப்ப வேணும். எல்லாரும் விரும்பின மாதிரி ஒத்துழைக்கினம், காசோ உழைப்போ...”

தியாகராசா விதானை சொன்னபோது “வடிவாய் சமைச்சக் குடுங்கோ” என்று காசு எடுத்துக் கொடுத்தார்.

ஓவசியர் சந்திக்கு அவர் போன போது சனம் திருவிழா போல நின்றது. சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தது. சாப்பாடு கட்டுகின்ற நேரம் பெரும் இரைச்சலோடு பொம்பர் தலைக்கு

மேல் சுற்றியது. குத்தி தாழ்ந்து அடுத்தடுத்து நாலு குண்டுகளை போட்டுவிட்டுப்போனது. பத்து நிமிடத்துக்கு அங்கே பதட்டம் நிலவியது. விழுந்து எழும்பிய சனங்கள் பிறகு இயல்பாக தங்கள் வேலையை தொடர்ந்தார்கள். தொடர்ந்து சத்தங்கள் அதிர்ந்து கொண்டேயிருந்தன.

“கிளிநொச்சி சனம் எல்லாம் மிக்சர், பருத்துறைவடை, முட்டைமா எண்டு செய்து பெட்டி பெட்டியாய் குடுத்து விடுகுதுகள்.”

“மனுவேற்பிள்ளை ஓவசியர் நேற்று மத்தியானத்துக்கு ஐநூறுசாப்பாடு கட்டிக்குடுத்தனுப்பினவராம். சனம் எல்லாம்நேர்த்தி வைச்சபடி. உந்த ஆனையிறவுக்கு ஒரு முடிவு வந்திடவேணும்.” ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகிவிட்டது.

கிளிநொச்சி பிரதேசமே ஒருவித எதிர்பார்ப்போடு காத்திருந்தது. வருகின்ற செய்திகள் கவலையையே தந்தது. திசையெல்லாம் அதிர்ந்த சத்தங்கள் நின்று விட்டது. எல்லோர் முகங்களிலும் கவலை சூழ்ந்தது.

சண்டை ஓய்ந்த பிறகு அதே அச்சுறுத்தல்களுக்கு நடுவே கிராமத்துக்கு அனைவரும் திரும்பினார்கள். இளங்கோ கையில் பெரிய கட்டுடன் வந்தான்.

“இண்டைக்கு பின்னேரம் எல்லாற்ற றக்ரரும் வந்திடும் ஐயா, கடலால கொண்டுவந்து இறக்கிப்போட்டாங்கள். அதால கஷ்டமாய்ப்போச்சு, வசந்தன் அண்ணைக்கும் காலில சின்னக்காயம். மற்றது மலர்விழி அக்கா காயப்பட்டு இருந்தவ. வீரமரணம். நேற்றுத்தான் புதை குழியில விதைச்சது.”

ஒரு நிமிடம் மௌனம் நிலவியது. நெஞ்சை கைகளால் நீவிவிட்டுக் கொண்டார். சுறுசுறுப்பும் சிரிப்புமாக திரியும் மலர்விழி...

இதென்ன துன்பம்.. இது போல் எத்தனையோ பேர்..

“இந்த ஆனையிறவுக்கு ஒருநாளைக்கு இருக்குது அடி”

முகம் இறுக சொல்லிவிட்டுப்போனான் இளங்கோ.

வேகமான நகர்வோடு நாட்கள் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. அடுத்தடுத்து இரண்டு போகமும் வயல் செய்து எடுத்தாயிற்று. லாபம் என்று எதுவும் இல்லாமலே. கை நிறைய காசு வந்த காலம் போய்விட்டது.

பொருளாதாரத் தடை கடுமையாக அமுல் செய்யப்பட்டதால் இனிமேல் காரை வைத்திருப்பதில் எந்த பயனும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தார். விற்றுவிடலாம் என்ற தீர்மானம் எழுந்ததுமே நெஞ்சுக்குள் மூச்சு சிக்குப்பட்டு நிற்பது போன்ற உணர்வு.

பூநகரியில் நின்ற காரை நைலோன் கயிறு மூலம் உழவுயந்திரத்தில் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வந்து சேர்த்தான் முருகானந்தன்.

“ஆரோ வாடகைக்கு ஓடுறவன் காரைக் கேக்கிறானாம். தியாகராசா விதானையார் சொன்னவர்.”

“சரி. கூட்டிக்கொண்டு வந்து குடு”

“இருவத்தையாயிரம் தான் கேட்கிறானாம்.”

மனம் துணுக்குற்றது. தன்னை நிதானப்படுத்திக்கொண்டார்.

“ஒரு லட்சத்துக்கு மேல பெறுமதியுள்ள கார்தான். ஆனா இப்ப உள்ள நிலையில... சரி கேட்டதுக்குக் குடுத்து விடு. என்னெண்டு ஓடுவானாம்.”

“இப்ப எல்லா வாகனமும் மண்ணெண்ணயில தானே ஓடுது”

“சரி குடுத்துவிடு”

அன்று சனிக்கிழமை. இருபத்தையாயிரம் கொண்டு வந்து அவரிடம் நீட்டியபோது 'வாங்கு தம்பி' என்று முருகானந்தனிடம் சொன்னார். நெஞ்சுக்குள் ஏதோ புரண்டு கொண்டே இருந்தது.

அவன் இன்னொருவனுடன் வந்து காரை கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போனான். மளக்கென்று கண்களில் நீர் திரையிட்டது. காரும் அவருக்கு குழந்தை மாதிரித்தான். எத்தனை வருடங்களாக ஓடுகிறார். இன்றைக்கு அதுவும் அவரை விட்டு போய்விட்டது.

கண்களை மூடிக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் படுத்துவிட்டார்.

ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் சாந்தனுக்கு வாணி கணக்கு சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த மாலை நேரம், மோட்டார் சைக்கிளின் பலமான இரைச்சல் கேட்க வாசலைப்பார்த்தார். பாலச்சந்திரன் இறங்கி வந்தான்.

“வா தம்பி. இங்கால இரு”

“கார் வித்திட்டங்களாம். மரியக்கண்டு சொன்னது”

“ம்” தலையசைத்தார்.

“நாங்களும் விற்பம் எண்டு பார்க்கிறம், காரையும் றக்ரையும் விற்கிறதுக்கு சொல்லியிருக்கு. கொழம்பு பக்கம் போவம் எண்டு யோசிக்கிறன். இனி இங்க இருக்க ஏலாது.” “ஏன் மோனை” அவர் திகைப்புடன் கேட்டார்.

“தியேட்டரையும் இடிச்சுப்போட்டாங்கள், கடையும் இப்ப நடத்த ஏலாது. தடை எண்டு ஒரு பொருளையும் வர விடுறாங்களில்லை. வயலும் விதைச்சக் கொள்ள ஏலாமல்

கிடக்கு. கொழும்பில போய் ஏதும் பிஸினஸ் செய்வம் எண்டு யோசிக்கிறன். பண்டாகமத்தை தியாகராசா விதானைக்கு குத்தகைக்கு குடுத்திருக்கு மற்றக்காணியளையும் பார்த்துக் கொடுக்கவேணும்.”

“அப்ப மரியக்கண்டு...”

“மரியக்கண்டுவும் குழம்பிப்போய் இருக்குது. இருக்கிற நாள்வரை பண்டா கமத்திலயே இரு எண்டு சொல்லியிருக்கு”

“அம்மா என்னவாம்”

“அம்மாவையும் கொழும்புக்கு கூட்டிக்கொண்டு போறம். தங்கச்சியவையும் தங்களோட வந்து இருக்கச் சொல்லி அம்மாவைக் கேட்டபடி. போனால் மாறிமாறி இருக்கலாம்.”

“உன்ர விருப்பம் போல செய் மோனை...”

பாலச்சந்திரன் போனபிறகு வெகு நேரமாய் நெற்றியில் கையை மடித்துக்கொண்டு படுத்திருந்தார்.

லட்சம் லட்சமாய் கொட்டித்தந்த இந்த மண்ணுக்கு என்ன நடந்து விட்டது... இல்லை இந்த மண்ணும் வளமும் அப்படியேதான் இருக்கிறது. குழல்தான் மாறிவிட்டது.

சொந்த மண்ணிலேயே நிம்மதியாய் வாழமுடியாத குழல் ஆழமான வலி நெஞ்சுக்குள் புரண்டு எழுந்தது.

அத்தியாயம் 03

கிளாலிக்கடலில் அலைகளைக் கிழித்துக் கொண்டு படகு வேகமாக போய்க்கொண்டிருந்தது. சுற்றிலும் கும்மென்ற இருட்டு பரவியிருந்தது. வானத்தில் தூரத்தூர மின்னும் நட்சத்திரங்கள். பிறை நிலவும் மறைந்துவிட்டது. நேரம் என்னவென்று தெரியவில்லை. எப்படியும் பன்னிரண்டு மணிக்கு மேலே தான் இருக்கக்கூடும். யாரிடமும் இப்போது நேரம் கேட்க முடியாது. பக்கத்தில் இருக்கும் நடராசுவின் முகம் கூட தெளிவாய் தெரியவில்லை. ஊய் என்று குளிர் காற்று முழுவேகத்தில் வந்து காதுகளை அறைந்தது. அந்த வெட்டவெளியில் கடற்காற்று அத்தனை குளிராய் வீசியது.

கிளாலிக் கடற்பரப்பில் சிவம் அன்றுதான் முதல் தடவையாக பயணம் செய்கிறார். அதுவும் நடராசு கூட வருவதால்தான் கொஞ்சமேனும் தைரியம் வந்திருந்தது. உயிரைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மூன்று மணிநேரப் பிரயாணம்.

படகின் ஆட்டமும் அதிர்வும் மனக்கலக்கத்தையே ஏற்படுத்தியது. ஆளுக்காள் தேவாரம் திருவாசகம் கந்தசஷ்டி சவசம் என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவரையும் அறியாமல் மனம் கந்தசஷ்டி கவசம் சொல்லியது. காக்க காக்க கனகவேல் காக்க நோக்க நோக்க நொடியினில்

நோக்க..... என்ற போது பயஉணர்வு தெரியவில்லை. ஒரு குழந்தையின் அழகைக்குரலும் சமாதானப்படுத்தும் தாயின் குரலும் இருட்டுக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

நேற்று வீட்டுக்கு வந்திருந்த நடராசவைப்பார்த்ததும் ஊரில் உள்ளவர்களைப் பார்த்தது போல் இருந்தது. தரவை வெளியும் புளி வெட்டையும் கிளித்தட்டு மறிப்பும் ஒரு நிமிடம் நினைவில் மின்னி மறைந்தது. “முரசுமோட்டையில் வசந்தனை பார்த்துக்கொண்டு வாறன் அண்ணை ஒருவருசத்துக்குமேல் பார்த்து. அதுதான் வந்தனான்.”

“பார்த்துக் கதைச்சனியே”

“ஓமண்ணை அரை மணித்தியாலம் நிண்டு கதைச்சிட்டு வாறன். இங்கதான் ஆனையிறவை சுத்தின சென்றியளில் நிக்கின்றான் போல கிடக்கு. உங்களிட்ட அவன் வந்து போறது எனக்கும் ஒரு ஆறுதல். நான் நாளைக்கு ஊருக்கு போவம் எண்டு பார்க்கிறன்”.

“அன்னம் பிள்ளையள் எப்படி இருக்குதுகள்”

“இருக்கினம். தெரியாதே கொஞ்சம் கஸ்ரம் தான். தோட்டம் துரவு செய்யிறது அங்கயும் குறைஞ்சிட்டுது. அன்னக்காவுக்கும் மாறி மாறி வருத்தம் வந்தபடி. செந்திருவை கட்டிக்குடுக்காமல் வைச்சிருகிறதுதான் அவவுக்கு பெரிய கவலை. கணைசனுக்கும் பெரிய குடும்பம். நாலஞ்ச பிள்ளையள். திரவியமும் கலியாணம் கட்டியிட்டான். ஏதோ பார்க்குதுகள்தான். எண்டாலும் கஸ்ரம்தானே அண்ணை” அவருக்கு கவலையாக இருந்தது.

அன்னத்தைப் பார்த்து மூன்று வருசத்துக்கும் மேலாகி விட்டது. பாதை அடைபட்டே இரண்டரை வருசத்துக்குமேல் ஆகிறது. அன்னத்தைப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது.

“நானைக்கு உன்னோட நானும் வாறன் நடராசு. அவன் நெல்லியடி மில்கார சிவசம்பு முந்தின நெல்லுக்காக கொஞ்சம் கார்திகேசுவிட்ட குடுத்திருக்கிறானாம். அதையும் வாங்கிவரலாம்”

“உந்த கிளாலி பிரயாணம் சரியாண கஸ்ரம். நீங்கள் போய் வரமாட்டீங்கள். காசை நான் போய் வாங்கிவாறன்” என்றான் முருகானந்தன்”

“இல்லைமோனை. நான் போறன் அவன் அன்னத்தை ஒருக்கா பாத்திட்டு வாறன். நடராசுவோடதானே போறேன்.”

“நான் திரும்ப கூட்டிவந்து விட்டுட்டுப் போறன் தம்பி. வருகில் வரட்டும்”

“அப்ப நானும் வாறன். ரெண்டு பேருமாய்ப் போவம்” என்றாள் பராசத்தி.

“நீ வரவேண்டாம். முதல்ல நான் போயிட்டு வாறன்.”

அரை மனதாய்தான் சம்மதித்து அனுப்பினார்கள்.

பராசத்தி புளுங்கல் அரிசி, பச்சை அரிசி, உளுந்து, பயறு, தேங்காய், என்று இரண்டு மூட்டை கட்டி கொடுத்து விட்டாள். அதை சாமான் படகில் நடராசு ஏற்றி கட்டி மத்தியானமே அனுப்பிவிட்டார். மறுகரைக்குப் போய் அவற்றை எடுத்து வானில் ஏற்றிக்கொண்டு போகலாம்,

அவர் தோளில் போர்த்தியிருந்த வெள்ளைத் துவாயை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டார். என்ன குளிர் இது. நெஞ்சின் ஆழம்வரை போய் ஊசியாய் குத்தியது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை கடற்பரப்பு கருமையாய் அசைந்துகொண்டிருந்தது. இருளுக்குள் தூரத்தூர படகுகளின் அசைவு தெரிந்தது. ஒவ்வொரு படகும் இரண்டு மூன்று படகுகளை நைலோன்

கயிறுகள் கொண்டு கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போனது.

“அங்க ஆனையிறவு காம்ப் தெரியுது பாருங்கோ அண்ணை”

வலது பக்கம் கை நீட்டி நடராசு சொல்ல அந்த திசையை உன்னிப்பாய்ப். பாத்தார்.

மிகவும் தூரத்தில் நிறைய மின்விளக்குகளின் வெளிச்சப் பொட்டுக்கள். முதுகுத்தண்டில் குளிர் இன்னமும் ஏறியது. அந்த வெளிச்சப்பொட்டுக்களின் ஏதோ ஒரு எல்லையில்தான் வசந்தனும் நிற்கக்கூடும். அவர் திரும்பி நாடாசுவைப்பார்த்தார். இருட்டுக்குள் முகம் தெரியவில்லை. ஆனால் நடராசுவுக்கும் வசந்தனைப் பற்றிய நினைவு இப்போது எழுந்திருக்கும்.

கடவுளே இந்தப் பிள்ளைகளை நினைத்தாலே எவ்வளவு கவலை. எங்கட ஊருக்குள்ளிருந்தே எத்தனை பேர் உயிரைக்குடுத்துட்டுதுகள். காத்தானிலயிருந்து சத்தியன், வள்ளல், மேகன், கதிரவன், என்று பத்து பதினைஞ்சு பேர் வரை எத்தனை பிள்ளையள். அவருக்கு தொண்டை காய்ந்து நா உலர்ந்து போனது.

அணியத்துக்கு மேல் இருந்தவனின் குரல் இருட்டுக்குள் கேட்டது

“ஆனையிறவு கம்பிலயிருந்து அவங்கள் அடிக்கிற ஒரு ஷெல் எங்கட படகில் விழுந்தால் நாங்கள் துலைஞ்சம். இங்கால பூநகரி பக்கமிருந்தும் ஆமி கண்போட்டில நிண்டு அடிக்கிறவங்கள். பயந்து பயந்து. போய் வரவேண்டியிருக்குது”

அவர் அந்த வெளிச்சப் பொட்டுக்களையே பார்த்தார். அவர் காண இருந்த ஒருசின்ன தடைமுகாம் எந்த விதமாய் ஒரு பயங்கர ராணுவமுகாமாக மாறிப்போயிருக்கிறது அந்த வெளிச்சப்பொட்டுக்கள் கண்ணிலிருந்து மறையும்பட்டும்

பதட்டம் தணியவில்லை.

காற்றின் வேகம் நேரத்துக்கு நேரம் அதிகமாகியது. படகில் ஏறிய நேரத்திலிருந்து அழுத குழந்தை இன்னமும் அழுகையை நிறுத்தவில்லை.

“இந்த இருட்டுக் கையும் குளிர் காத்துக் கையும் குழந்தையளைக் கொண்டு வெளிக்கிடுதுகள்தானே” நடராசு அலுத்துக்கொண்டார்.

“அதுகளுக்கும் என்னென்ன அலுவல்களோ”

உயிரைப் பணயம் வைத்து இப்படி ஒரு பயணம் செய்ய வேண்டும் என்ற விதி எத்தனை பேரின் தலைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. பிரயாணம் என்ன வீடு வாசல்களில் இருந்தும் சீவிக்க ஏலாத நிலைதானே தோன்றியிருக்கிறது.

அவருக்கு பாலச்சந்திரன் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு போனது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. போவதற்கு முதல் நாள் சொல்லிவிட்டுப்போக வந்த கனகம் மச்சாளின் வார்த்தைகள் இப்போதும் காதில் இரைகிறது.

“வயதுபோன நேரத்தில நிம்மதியாய் ஒரு இடத்தில் இருக்க ஏலாமல் அலைய வேண்டிக்கிடக்குது. இருவது வயதில இங்க வந்தனான். வந்து நாப்பத்தி நாலு வருசத்துக்கு மேல ஆச்சு. இனி எங்கபோய் இருந்தாலும் இங்க இருந்த நிம்மதி வராது. அவரோட எல்லாம் போச்சு. அவர் இருந்திருந்தால் ஒரு இடமும் அசையமாட்டார். என்ன கஸ்ரம் வந்தாலும் இங்கதான்” இந்த மண்ணில்தான்....” கண்ணில் நீர் தழும்ப சொன்ன வார்த்தைகள்,

அவர்கள் போன பிறகு அந்த பெரிய வீட்டையும் பண்டா கமத்து வீட்டையும் பார்க்கும் போதெல்லாம் நெஞ்சுக்குள் பாரம் ஏறியது போல் இருக்கும். கார்த்திகேசுவம் வயல் செய்வதை விட்டு விட்டு காணிகளை குத்தகைக்கு கொடுத்துவிட்டு சாவகச்சேரியிலேயே போய் இருந்துவிட்டார்.

எப்போதாவது ஒரு தடவை வருவார். நாலைந்து நாட்கள் நின்று விட்டுப்போவார் அதுவும் ஒருதடவை கொம்படி பாதையால் வரும் போது ஹெலிஹொப்டரிலிருந்து றொக்கற் அடித்ததில் கையில காயப்பட்டு ஒரு மாதம் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்து எழும்பி வந்தார் அன்றைக்கு ஓடுப்பட்டு விழுந்து எழும்பி கத்திக் குளறியதை நினைத்து பிரயாணமே வேண்டாம் என்று இருந்துவிட்டார்.

கொம்படி ஊரியான் பாதை மூடப்பட்ட பின்னர்தான் இந்த கிளாலி கடற்பாதை திறக்கப்பட்டது. எல்லாவற்றையும்விட மோசமான பாதையாக இது அமைந்து விட்டது. ஆனாலும் எத்தனை பேர் ஒரு நாளில் பயணம் செய்கிறார்கள்.

“இனி என்ன அண்ணை. வந்து சேர்ந்திட்டம். அந்தா கரை தெரியுது.”

அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். தூரத்தூர மங்கலான வெளிச்சங்கள்,

“அப்பாடா வந்து சேர்ந்தாச்சுது....”

ஒவ்வொருவரும் நிம்மதி மூச்சு விட்டார்கள்.

இதென்ன வாழ்க்கை. உழைக்க முடியாமல்..... வாழ முடியாமல்.... நிம்மதியாய் உறங்க முடியாமல்....

வெளிநாட்டிலிருந்து மகேந்திரனும் சித்திராவும் மாறி மாறி கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“ஆனையிறவிலிருந்து ஷெல் அடிக்கிறாங்களாம். நீங்கள் ஊரில இருக்க வேண்டாம். தூரத்தில் போய் இருங்கோ. ஒரே உங்களை நினைச்சு பயந்து கொண்டிருக்கிறம். வயல் செய்து நட்ப்பட வேண்டாம். நாங்கள் காசு அனுப்பிறம்.

நீங்கள் யோசிக்க வேண்டாம்.”

யார் என்ன சொன்னாலும் அவரால் வயல் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. புரட்டாதி மழையைக் கண்டதும் கையும் காலும் விறுவிறுக்கத் தொடங்கிவிடும். அறுபத்திஐந்து வயதாகிறது. வயல் வேலை என்றால் எந்த அலுப்பும் தெரிவதில்லை.

அவர் நிமிர்ந்து வானத்தைப் பார்த்தார். இருந்த நட்சத்திரங்களையும் இப்போது காணவில்லை. அடர்த்தியான கருமையில் பரந்திருந்தது வானம்.

“இருட்டிக் கிடக்கு. மழை எங்கையோ பெய்யிது. எங்கட பக்கங்களில்தானோ தெரியேலை. பயிரெல்லாம் கதிர் வந்ததும் வராததுமாய் கிடக்கு. இந்த காலபோகத்துக்கு பத்து ஏக்கர்தான் தீவதைச்சனான் நடராசு. இப்ப ரெண்டு வருசமாய் நடட்டம்தான். மண்ணிலிருந்து வந்ததெல்லாம் திரும்ப மண்ணுக்கே போகுது. வரவர நிலமையும் மோசமாய்தான் வருகிது. அவங்கள் ஆனையிறவிலிருந்து ஷெல் அடிச்சால் நாங்கள் வீடு வாசல் விட்டு தூரப்போய் நிண்டிட்டு வாறது, இப்படி விட்டுட்டு போனதில் வீடும் சேதம், வீட்டுப் பொருட்களும் சேதம் பாதி களவு போயிடும். என்ன வாழ்க்கை இது.”

அவரின் குரலில் ஆற்றாமை இருந்தது. தலைக்கு மேலாக சுப்பர் சொனிக்஑ும், அவ்ரோஷம் சுற்றிக் குண்டு போடும். சில நிமிட பதட்டத்திற்குப் பிறகு எல்லாம் இயல்பாக நடக்கும்.

இதுதான் வாழ்க்கை என்றாகிவிட்டது.

படகு நின்றதும் கால் அளவு தண்ணீருக்குள் இறங்கி நடந்தார்கள். நடுச்சாம நேரத்தில் அந்த கடற்கரை சனங்களினால் நிறைந்து போயிருந்தது. படகுகளிலிருந்து இறங்குபவர்களும் படகுகளில் ஏறிப்போக காத்திருப்பவர்களும் எத்தனைபேர்.....

அவரை ஒரு பக்கத்தில் நிற்கச்சொல்லிவிட்டு நடராசு போய் உரப்பை மூட்டைகளை எடுத்துவந்தான். ஒரு மணிநேரத்துக்கும் மேலாக காத்திருந்து ஊருக்குப்போகும் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள்.

விடியற்காலை நாலு மணிக்கு வீட்டுக்குப்போய் சேர்ந்தார்கள். முன்விறாந்தையில் மெல்லிய வெளிச்சத்தோடு லாம்பு எரிந்துகொண்டிருந்தது. முற்றத்தில் நின்று கூப்பிட்டார்கள். அன்னம் எழுந்து லாம்பை தூக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு பார்த்தாள்.

மெலிந்து ஒடுங்கிப்போய் நின்ற அன்னத்தை லாம்பு வெளிச்சத்தில் பார்த்து கவலையோடு

“என்னடியாத்தை உன்ர கோலம்” என்றார். அந்த நேரத்தில் அவரை அன்னம் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. திகைப்புடன்,

“உந்த கடலுக்குள்ளால் வந்தனியே, வா.... வா...” என்றாள். நடராசு மூட்டைகளை வைத்துவிட்டு

“போட்டுவாறன், திரும்பி போகேக்க சொல்லுங்கோ அண்ணை நானும் கூட வந்து விட்டிட்டு வாறள்.” என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிட்டார்.

“உப்புக்காத்துக்க வந்தது கால் முகம் கழுவியிட்டு வந்து முதல்ல தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு இரு. ஏதும் சாப்பிட்டனியே”

“ஓம் கடற்கரையில் கடையில் சாப்பிட்டுட்டு வந்தனாங்கள்.

“சரி வா.” அவரைப்பார்த்ததில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

முகம் கை கால் எல்லாம் கழுவிவிட்டு வந்தார்.

“எப்பிடி இருக்கிறீர்கள்.”

“நானும் செந்திருவும்தான். இங்க இருக்கிறம். றக்ரரில உழைப்பு வாற நேரம் கணேசனும் தரும். தோட்டம் துரவு செய்யிற நேரம் திரவியம் ஏதும் தரும். மற்றதுகளும் கிட்டக்கிட்டத்தான் இருக்கதுகள். ஏதோ எங்கட சீவியத்தை அதுகள் பார்க்கதுகள்”

செந்திரு அடுப்பை மூட்டி கேத்திலை துலக்கி வைப்பது தெரிந்தது.

“இவளுக்கு இருபத்தெட்டு வயதாச்சிது, ஒரு வழியும் பிறக்குதில்லை” கண்களில் நீர் தழும்ப சொன்னாள் அன்னம்.

அவர் அன்னத்தின் சுருக்கம் விழுந்த முகத்தைப் பரிவோடு பார்த்தார். இவளுக்கு பதினெட்டு வயதானபோதே கலியாணம் செய்து வைக்க முடியவில்லையே என்று ஆச்சிபட்ட கவலை நினைவுக்கு வந்தது நேற்றுப்போல் இருக்கிறது. எத்தனை காலம் இடையே ஓடிப்போய்விட்டது.

நீளமான பெருமூச்சு அவர் அடி நெஞ்சிலிருந்து எழுந்தது.

அத்தியாயம் 09

சிவம் கிளாலிக் கடல் கடந்து வீட்டுக்கு வந்து சேர நடுச்சாமம் பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது முதலாவது படகில் வந்த படியால்தான் இந்த நேரத்துக்காவது வரமுடிந்தது.

உடம்பெல்லாம் விண்விண்ணென்று வலித்தது எவ்வளவு அலுப்பைத் தரும் பிரயாணம்.... நான்கு நாட்கள் ஊரில் நின்ற சந்தோசத்தில் அந்த அலுப்பைப் பொருட்படுத்தத் தோன்றவில்லை.

அந்த நடு இரவுக் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் உப்புக் காற்றின் பிகபிகப்பைப் போக்க நன்றாய் குளித்துவிட்டு கடக்கட தேனீர் குடித்து விட்டு அப்படியே படுத்துவிட்டார்.

ஊரிலிருந்து புறப்படும்போது அன்னம் கண்ணீர் தழும்ப நின்ற கோலம் நெஞ்சில் பாரமாய் கனத்துக் கொண்டிருந்தது. கொண்டு போயிருந்த காலையும் அவளிடம் கொடுத்து

“நீ கவலைப்படாதயடி. செந்திருவுக்கு கலியாணம் எண்டா நானும் காசு தாறன். எங்கயாவது பார் நான் வரட்டே” என்றபோது தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது.

“இந்தப் பாதையால நீயும் அடிக்கடி வர ஏலாது. இனி

எப்ப எப்ப காண முடியுமோ.... அண்ணையின்ர செத்த வீட்டுக்குப் பிறகு நானும் அந்தப் பக்கம் வரேலை. எங்கயாவது சுகமாய் இருந்தால் சரி.”

சேலைத்தலைப்பால் கண்களை துடைத்துக் கொண்டு தலையசைத்தாள். பெரிய பாறாங்கல்லைத் தூக்கி நெஞ்சில் வைத்தது போன்ற பாரத் துடன் தான் திரும்பினார். கார்த்திகேசுவைப் பார்த்து காதையும் வாங்கிக் கொண்டு அவரும் நடராசுவமாக கடற்கரைக்கு வந்தார்கள்.

கடற்கரையில் தியாகராசா விதானையாரைக் கண்டதும்

“நான் இவரோட போறன், நீ வீணாய் அலையாதே” என்று நடராசுவைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். பயங்கரமான அந்த பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்ததே போதும், இன்னொரு தடவை இந்த மாதிரி ஒரு பிரயாணம் செய்யமுடியும் என்று தோன்றவில்லை. அலுப்போடு கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

மறுநாள் பகல் பரந்தன் சந்திக்குப் போனபோது சூழலில் தென்பட்ட பரபரப்பு மனதை உறுத்தியது.

“ராத்திரி கிளாலிக் கடலில் வந்த படகுகளை நேஷி சுத்திவளைச்சு சனங்களை சுட்டும் வெட்டியும் போட்டுதாம். காயப்பட்டு தப்பி வந்த சனங்களை கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வருகினமாம்.”

அவருக்கு திக்கென்று மனம் அதிர்ந்தது.

“அண்ணை நீங்களும் ராத்திரிதானே வந்தனீங்கள் மயிரிழையில் தப்பி வந்திட்டீங்கள்”

சந்தையில் நின்ற சிதம்பரி அவரைக் கண்டதும் சொன்னார்.

“நீங்கள் தியாகராசா விதானையாரோட முதல் படகில் இடம் பிடிச்ச வந்ததால் தப்பமுடிஞ்சது. கடற்கரையில் எத்தனை சனம் நிண்டதுகள். அதில ஆரார் அம்பிட்டுதுகளோ.”

மாலை வீட்டுக்கு வந்த கதிரவன் மாஸ்ரரும் யோகனும் மாறி மாறி சொன்னார்கள்.

“சனங்கள் பதறியடிச்சுக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடுதுகள்.”

“கரையில் ஒதுங்கிற பிரேதங்களை கொண்டு வருகினமாம். பெற்றோல் குண்டு போட்டு படகோட சனம் எரிஞ்சதாம். கண்ணால கண்டதுகள் சொல்லிச் சொல்லி குளறுதுகளாம்.”

“நேவிக்காரங்கள் சுத்திவளைச்சு கொஞ்ச படகுகளை தங்களோட கொண்டு போயிட்டாங்களாம். அந்த சனத்துக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியேலை.”

“முன்னூறு சனத்துக்கு மேல அம்பிட்டுதுகள் எண்டு கதைக்கினம்”

ஒவ்வொரு கதைகளையும் கேட்கக் கேட்க நெஞ்சுக்குள் எதுவோ செய்தது. மறுநாளும் கடற்கரையில் ஒதுங்கிய உடல்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வந்தார்கள். யாரோ எவரோ என்று அடையாளம் பார்க்க சனம் அலை மோதியது.

“குடுபட்டு காயப்பட்ட ஆட்களை வாளால் வெட்டியிருக்கிறார்கள். குட்டுக்காயத்தோட வெட்டுக்காயங்களும் உடலில் கிடக்கு. அதில எனக்கு தெரிஞ்ச வட்டக்கச்சி ஆளும் இருக்கு. மனிசி பிள்ளையல் கத்தி அழ, பார்க்க ஏலாம கிடக்கு. என்ன கொடுமை இது.”

சிதம்பரி குரல் நடுங்க சொன்னார்.

“ஒரு படகு சனங்கள் காயத்தோட தப்பி வந்திட்டுதுகள். அதில நாலைஞ்சு பேருக்கு புத்தி கலங்கியிட்டுது. வெட்ட வாறாங்கள் எண்டு கத்திக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரி முழுக்க ஓடித்திரியுதுகள். அந்த பரிதாபத்தை கண்கொண்டு பார்க்க ஏலாமக் கிடக்கு.”

ஊரெங்கும் இதே கதைதான்.

பொழுது சாயும் நேரம் முருகானந்தன் கலக்கத்தோடு வந்து சொன்னான்.

“கரையில் ஒதுங்கிக் கிடந்து எடுத்து வந்ததில் எங்கட ஏ.டியின்ர பொடியும் இருக்கு, டிப்பாண்மென்ட் ஆட்கள் முழுப்பேரும் ஆஸ்பத்திரியில்தான் நிற்கினம். தண்ணியில் கிடந்து உடம்பு ஊதிப்போய் இருக்கு.”

“படிச் சவனோ படிக் காதவனோ ஏழையோ பணக்காரனோ தமிழனெண்டா இந்த வெட்டும் குத்தும் தான்.”

“இப்பவும் கரையில் ஒதுங்கிற பிரேதங்களை கொண்டு வருகினம். கனபேரை அடையாளம் தெரியுதில்லை.”

“கடவுளே... ஆமி சுத்திவளைச்சு கட சனம் என்ன பாடுபட்டிருக்குங்கள். கொஞ்சம் பிந்தியிருந்தால் நான் கூட அம்பிட்டிருப்பன்.” அவருக்கு நினைக்கவே நெஞ்சு நடுங்கியது.

“கடற்கரையில் மனுவேற்பிள்ளையையும் கண்டு கதைச்சனான். எங்களுக்கு வந்து விறகு கொத்தித்தாற ஆறுமுகமும் அவரோட நிண்டது. தப்பி இங்கால வந்திட்டுதுகளோ தெரியாது.”

“ஆறுமுகம் பாவம் பிள்ளைகுட்டிக்காரன்” பராசத்தி கவலையோடு சொன்னாள்.

“அண்ணை! மயிலற்றை கடைசிப் பொடியன்ர பிரேதமும்

வந்திருக்காம். திருவையாறு சோதிலிங்கத்தின்ர வீட்டிலயும் செத்தவீடாம்.”

தருமலிங்கமும் சதாசிவமும் சொல்லி விட்டுப் போனார்கள். கிளிநொச்சியில் அங்கும் இங்குமாய் அழுகுரல்கள் வாளை முட்டியது. ஒரு வாரமாய் கிளாலிக் கடலில் படகுகள் ஓடவில்லை. வட பகுதிக்கு செல்ல என்று வந்தவர்கள் எல்லாம் கிளிநொச்சி கந்தசாமி கோவில் முன்மண்டபம், தேவாலயம், என்று நிறைந்துபோய் நின்றார்கள். ஒரு வாரத்தின் பின் படகுகள் ஓடத் தொடங்கின.

“வெட்டினா என்ன? குத்தினா என்ன? சனம் போய் வரவேண்டித்தானே இருக்கு. நானும் நாளைக்கு ஒருக்கா மீசாலைக்கு போய் வர வேணும், பரமு சொன்னான்.

அன்று மாலை வீட்டுக்கு வந்த மரியக்கண்டுவின் முகம் சோர்ந்து போய் இருந்தது.

“நான் நம்ம ஊருக்கு போகப் போறன் முதலாளி. வார கிழமை கூட்டிப் போக மகன் இங்கிட்டு வற்றான்,”

“என்ன மரியக்கண்டு திடீரெண்டு...”

“இனிமே இங்க சீவிக்க முடியாதுங்க. ரோட்டில வெளிக்கிடவே பயமாய் இருக்கு. கிளாலிக் கடலில் செத்த சனங்களை ஆஸ்பத்திரியில் போய்ப் பார்த்தேனுங்க. எனக்கு உடம்பெல்லாம் ஆடிப்போச்சு. வயசான காலத்தில போய்ப் பிள்ளையளோட இருந்திடுவோம்.”

நன்றாகத் தளர்ந்து, போய் சுருக்கம் விழுந்த முகத்துடன் இருந்த மரியக்கண்டுவை பார்க்க கவலையாக இருந்தது.

“அதுதான் நல்லது மரியக்கண்டு. இனியாவது உன்ர குடும்பத்தோட போய் இரு.”

மரியக்கண்டு சொன்னது போலவே அடுத்த வாரம் கூட்டிப்போக மகன் வந்து விட்டான். அன்று காலை மரியக்கண்டு புறப்படுவதாக இருந்ததால் அவர் பண்டாகமத்துக்கு போனார். ஒரு உரப்பைக்குள் அடக்கப்பட்ட உடைமைகளுடன் மரியக்கண்டு புறப்பட ஆயத்தமாய் நின்றான்.

பண்டாகமத்து வீட்டு முற்றத்து மண்ணைத்தொட்டு முகத்தில் ஒற்றிக்கொண்டான். கண்களிலிருந்து பொங்கி வந்த கண்ணீரை துடைத்துக்கொண்டே

“போயிற்று வாரன் முதலாளி” என்றான்.

தொண்டைக்குள் எதுவோ சிக்கிக்கொண்டது போன்ற உணர்வில் சிவம் நின்றார். கூலிக்கு வேலை செய்பவன் என்ற நிலைக்கும் அப்பால் இந்த மரியக்கண்டுவுடன் ஏதோ ஒரு பிணைப்பு இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 50 வருடங்களுக்கு மேலாக உள்ள பிணைப்பு அது இந்த நிமிடத்தில் உணர்வுகளாய் நெஞ்சுக்குள் கரைந்து தழும்புகிறது. அவரையும் மீறி கண்களில் ஈரம் படர்ந்தது.

“போயிட்டு வா மரியக்கண்டு. போய் மகனிட்ட சொல்லி கடிதம் போடு. எங்கெயெண்டாலும் ‘சுகமாய் இரு.’ குரல் அடைத்துக்கொண்டுது.

மரியக்கண்டு போன பிறகு ஒரு வெறுமையான உணர்வு நூலிழையளவு அவர் மனதில் தங்கிக் கொண்டது.

அந்த தடவை நெல் விளைச்சல் மிகவும் குறைந்து விட்டது. அடுத்த வருடமும் நெற் செய்கை சரிவரவில்லை. அத்தோடு நாட்டு நிலைமைகளும் மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது. கிராமத்துக்குள் எறிகணைகள் வந்து விழுவதனால் வீடுகளில் இருக்கமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற கலக்கம் தோன்றியது. இனிமேல் பெரிய அளவில் வயல் செய்யா

முடியாது என்றே மனதுக்குட்பட்டது. உழவுயந்திரத்தை தியாகராசா விதானையாருக்கு விற்று விட்டார்.

ஐந்தாம் வாய்க்கால் காணிகளை குத்தகைக்கு கொடுத்து விட்டு குமரபுரக்காணி மூன்று ஏக்கரை மட்டுமே இந்தத்தடவை விதைத்தார். இந்தக் காணியில் நெல் விதைப்பதிலும் ஆபத்து இருப்பது அவருக்கு தெரியும் ஆனையிறவிலிருந்து இராணுவம் வந்தால் இதையும் கைவிட்டு ஓடவேண்டியிருக்கும். ஆனால் ஒரு காணியையாவது விதைக்காமல் விட அவருக்கு மனம்வரவில்லை.

தொண்ணூற்றி நான்காம் ஆண்டு இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பிரதேசங்களில் பெரும் ஆரவாரத்தோடு தேர்தல் நடந்து முடிந்தது. ஆட்சி மாற்றம் மனங்களுக்குள் ஒருவித எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்தியது. அதற்கேற்ப பத்திரிகைகளில் வரும் செய்திகள் பெரும் ஆச்சரியத்தையே தந்தன.

“சமாதானம் வரவேணும், அதுக்காகவே பாடுபடுவன். எண்டு சொல்லுறா. உண்மையாய் நடக்குமா..... சமாதானம் வருமா?....”

எல்லோர் மனங்களிலும் இதே கேள்வி.

“யாழ்ப்பாணத்துக்கு பேச்சு வார்த்தைக் காக ஹெலிக்ஹொப்டரில் வந்து இறங்கினம். ஏதும் சரி வருமோ”

வாறதும் போறதுமாய்த்தான் இருக்கினம். தீர்மானம் எடுக்கிற அதிகாரம் உள்ளவை ஒருதரும் வரேலையாம். சும்மா அதிகாரிகள் குருமார் வந்து என்ன செய்யிறது.”

“ஏதோ சரி வந்திடவேணும். இனியும் எங்கதான் ஓடுறதும், அலையிறதும்,”

நொந்து போன மனங்களின் அங்கலாய்ப்புகள்.....

“பதவிக்கு வாறதுக்காக வாயால சும்மா சொல்லுறதுதான் உது ஒண்டும் சரிவரும் போலத்தெரியேல்ல”

சிதம்பரியின்ர வாய்க்கு சக்கரைதான் போட வேணும். ஏப்ரலில் மறுபடி போர்மேகம் சூழ்ந்தது. கிழக்கில் தொடங்கியது. வடபகுதியில் முனைப்புப் பெற்றது. வடக்கின் வெடியோசையின் அதிர்வுகள் மெலிதாய் இங்கும் கேட்டன.

வானத்தில் தலைக்கு மேலாக குண்டுவிச்சு விமானங்கள் உறுமிக்கொண்டு பறந்து திரிந்தன. போகின்ற போக்கில் அவை குண்டுகளைக் கொட்டிவிட்டு கடந்து மறைந்தன.

கரடிப்போக்குச் சந்தியில் “சுப்பர் சொனிக்” போட்ட குண்டு வெடித்ததில் மனுவேற்பிள்ளை அந்த இடத்திலேயே பலியானதாய் அறிந்து சிவம் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனார்.

கட்டி அணைத்து அழக்கூட, உடல் மிஞ்சவில்லை. கூட்டி அள்ளிய தசைகளை பெட்டிக்குள் வைத்து அடக்கம் செய்தார்கள் கிளாலிக்கடலின் கொலையில் இருந்து தப்பிய மனிதர் நடு வீதியில் சிதறிச்சாக தலையில் எழுதியிருந்திருக்கிறது. கடந்துபோன பொழுதுகள் மட்டுமே உயிருக்கு உத்தரவாதமானவை.

குண்டு விழுந்த இடம் பெரிய கிணறு போல இருந்ததைப் பார்க்க தலை விறைத்தது. செய்திகளைக் கேட்கும் போதும் படிக்கும் போதும் நிலைமைகளின் தீவிரம் மனதில் உறைத்தது.

வடக்கில் சூரியக்கதிர் என்ற பெயரில் பாரிய இராணுவ நடவடிக் கையை இராணுவம் தொடங்கியிருப்பதாக பத்திரிகைகளின் முன்பக்கத்தில் செய்திகள் வந்திருந்தன. சத்தங்களின் அதிர்வுகளும் அதிகரித்தன.

“கடவுளே.. என்ன அநியாயம். அவள் பாவி சொன்னதென்ன செய்யிறதென்ன...”

“இது தெரிந்த விசயம் தானே பலாலியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வாறாங்களாம். ஒரே ஷெல்லடியாம். புக்காராவும், சுப்பசொனிக்கும் மேலயிருந்து குண்டுகளை போட்டுத்தள்ளுதாம். சனம் பாவம் என்ன செய்யும்...”

யாரை யார் சந்தித்தாலும் இதேதான் கதையாக இருந்தது.

அவருக்கு நேரம் தவறாமல் செய்திகள் கேட்பதும் பத்திரிகைப் பார்ப்பதும்தான் முக்கிய வேலை என்றாகிவிட்டது.

பத்திரிகைகளும் வானொலியும் மனதை அசைக்கும் செய்திகளையே தந்தன.

கந்த சஷ்டி விரதத்தை முடித்துக்கொண்ட நாள் அது.

வலிகாம மக்கள் ஒட்டுமொத்தமாய் வீடு வாசல்களை விட்டு வெளியேறி நாவற்குழி பாலம் கடந்து தென்மராட்சிக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்களாம்.

மழையும், குளிரும், வெடிகளின் அதிர்வும் சூழ்ந்திருந்த அந்தப் பொழுதில் ஐந்து லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் எப்படி அந்த ஒற்றைப்பாலம் கடந்து வெளியேறி வந்தார்கள் என்ற பிரமிப்பும் கவலையும் அவர் மனதில் ஒருசேர எழுந்தது.

அத்தியாயம் 10

சிவம் தங்கள் நெல்லறைக்கதவுகளை நன்றாகத் திறந்து விட்டார். அதற்குள் நான்கு குடும்பங்கள் குடிவந்தன. மொத்தம் இருபத்தினாலுபேர், அறைக்குள் இருந்த சாக்குகள் படங்குகள் மற்றும் எல்லாப் பொருட்களையும் ஒரு பக்கத்தில் அடுக்கிவிட்டு மிகுதி இடத்தில் ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்கள். உழவுயந்திரங்களோ காரோ இல்லாததால் வெறுமையாக இருந்த விறாந்தையின் ஒரு ஓரம் அடுப்பு மூட்டி சமைத்தார்கள்.

பெண்களும் குழந்தைகளும் உள்ளே படுக்க ஆண்கள் விறாந்தையில் படுத்தார்கள். அவர்களும் பெருந் துக்கத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு கண்ணீர் வழிய இருந்தது தான் இவர்களுக்கு அதிகவேதனையைத் தந்தது.

“நாங்கள் இடம் பெயர்ந்து வந்து இங்காலவாறுதுக்கு கிளாலிக் கரையில் நிண்டனாங்கள். அப்ப பொம்பரில் வந்து சனத்துக்கு மேல குண்டு போட்டாங்கள். அந்தக் கடற்கரை வெளியில எங்க ஓடுதும் ஒளியிறதும். கத்திக் குளறிக் கொண்டு நிலத்திலயே விழுந்து கிடந்தம். எங்கட கண்ணுக்கு முன்னால எங்கடபிள்ளைக்கு மேல குண்டு விழுந்து அதிலயே சிதறிப்போச்சு. கடவுளே..... எடுத்து அடக்கம் செய்ய ஏலாம பத்தைக்குள்ளயே கிடங்கு கிண்டி சேர்த்து அள்ளிப் போட்டு மண்ணால மூடிப் போட்டு வாறம் ஐயா...”

முற்றத்தில் நின்று அவர்கள் கதறி அழுதபோது தேற்ற வார்த்தைகள் இல்லாமல் அவர்கள் கவலையோடு நின்றார்கள்

“வழியில எல்லாம் பிரேதங்கள் கிடக்கு அதுகளைக் கடந்துதானே வர்தனாங்கள்”.

எத்தனை துன்பம், யாரோ எவரோ.... முகம் தெரியாத அந்தச் சனங்கள் எல்லாம் எத்தனை அவலப்பட்டிருக்குங்கள்...

கிளிநொச்சி தெருக்களில் விலத்தமுடியாத அளவுக்கு சனங்கள் நிறைந்து போயிருந்தார்கள். படகுகளில் இக்கரைக்கு வருபவர்களை நல்லூரில் வைத்து பதிந்து விட்டு வாகனங்களில் ஏற்றிவந்து கிளிநொச்சி நகர பாடசாலைகளில் இறக்கினார்கள். அங்கிருந்து பலர் தெரிந்தவர் உறவினர் வீடுகளுக்குப் போக சிலர் இப்படி ஒவ்வொரு இடம் கேட்டு தங்கிக் கொண்டார்கள். குமரபுரத்துக்குள்ளும் இப்படி வந்து சிலர் இருந்தார்கள். பலர் ஒவ்வொரு காணி பார்த்து குடிசைபோடக் கேட்டுப் போட்டுக்கொண்டு குடியிருந்தார்கள்.

அது விதைப்புக் காலந்தான் ஆனாலும் வழக்கம் போல எந்த ஆரவாரமும் தெரியவில்லை. தொடர்ந்து நட்டம் ஏற்பட்டதில் பலர் வயல் விதைக்காமலே விட்டு விட்டார்கள். விதைக்காமல் விடப்பட்ட வயல் களில் புற்களும் பற்றைகளும் முடிக்கிடந்தன.

நெல் விதைத்தவர்கள் ஒருவித பதட்டத்தில்தான் இருந்தார்கள். ராணுவம் முன்னேறி வந்தால் வயல் நிலம் எல்லாம் விட்டு ஓடவேண்டி நேரிடும். இப்படி எத்தனை தடவை எல்லாம் விட்டு ஓடிப்போயிருக்கிறார்கள்.

ஆணையிறவிலிருந்து பரந்தன் கிளிநொச்சிப் பக்கங்களை நோக்கி எறிகணை வீச்சு தீவிரமானது. இரவில் அதிரும் அந்த சத்தங்களைக் கேட்டு இடம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் பதறினார்கள்.

“அங்கிருந்து இந்தத் தேசம் வந்தும் நின்மதியில்லை.

நாலைஞ்சு மாதம் தாக்குப்பிடிச்ச இங்க இருந்திட்டம். இனி இருக்கப் பயமா இருக்கு. இன்னும் தூரவாய் போய் இருக்கப்போறம்”

வீட்டில் இருந்தவர்கள் உருத்திரபுரத்தில் ஒரு காணியில் குடிசை போட்டுக்கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

தொடர்ந்து இதே பதட்டம்தான். சித்திரை வருடப் பிறப்பைக் கூட இயல்பாய்க் கொண்டாட முடியவில்லை. வடதிசையிலிருந்து வரும் சத்தங்களைக் கேட்கும் போது என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ என்று கலக்கமாக இருந்தது. தென்மராட்சி வடமராட்சியில் இடம் பெயர்ந்து தங்கியிருந்தவர்களில் அநேகம் பேர் திரும்ப யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சண்டையுடன் கிளாலியில் படகுகள் ஓடுவது நின்றுவிட்டது. எல்லாப் பாதையும் அடைபட்டுப் போனது. ஆனையிறவுடன் குறுக்காக பாரிய சுவர் எழுப்பப்பட்டது போன்ற நிலை வந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் யோசனையிலேயே கடந்து போனது.

முன்பெல்லாம் இங்குவரும் நடராசவிடம் அன்னத்தைப் பற்றி விசாரிப்பார். இனி நடராசதான் எப்படி வருவது.....?

“யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடிச்சிட்டு சனத்தை வரச்சொல்லி கூப்பிட்டு இருக்கச் சொல்லிப் போட்டாங்கள். சனம் ஆமிக்குள்ள நெஞ்சிடையோடதான் இருக்குதுகளாம். தியாகராசா விதைனையாற்ற தமயன் கடிதம் போட்டிருக்கிறாராம். எழுதி ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகுதான் கடிதம் வந்திருக்குதாம். இளவயதுப் பிள்ளையளை வைச்சுக் கொண்டு பயத்தோட இருக்குதுகளாம். என்ற அக்கா குடும்பமும் திரும்பிப் போய் இருக்குதுகள். என்ன பாடோ...” தருமலிங்கம் சொல்லிக் கவலைப்பட்டார்.

நாட்கள் நகர நகர ஆனையிறவைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலும் பதட்டம் அதிகரித்தது. எறிகணைகள் அடுத்தடுத்து

வந்து எல்லா இடங்களிலும் விழுந்து வெடித்தன. குண்டு வீச்சு விமானங்கள் இரசலுடன் வந்து குண்டுகளைக் கொட்டிவிட்டு போய் மறைந்தன வெளிக்கிடப் போறாங்களோ.... அதுதான் இப்படி அடிக்கிறாங்களோ... சந்தேகம் வந்தது.

பாடசாலை வாசலில் குண்டு விழுந்து வெடித்ததுடன் பாடசாலை மூடப்பட்டுவிட்டது.. ஊரிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஆக்கள் வெளியேறத் தொடங்கினார்கள். அவருக்கும் யோசனையாகத்தான் இருந்தது. வாணி பிள்ளைகள், சியாமளா பிள்ளைகள் எல்லோரையும் விக்கினேஸ்வரன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார். அவரும் பராசத்தியும் முருகானந்தனுமே வீட்டில் இருந்தார்கள். பரந்தன் சந்தியில் சனம் நின்று கதைத்ததைக் கேட்டு விட்டு வந்து முருகானந்தன் சொன்னான்.

“முல்லைத்தீவு காம்ப் அடிபடுகுதாம். ஆட்லறி எல்லாம் எடுத்தாச்சாம். சனம் கதைக்குதுகள்.”

இந்தச் செய்தியில் மனம் பரபரத்தது. மாலை யோகன் வந்து மேலும் விபரம் சொன்னான்.

“காம்புக்குள்ள இருந்த ஆமிக்காரரை பெடியள் சுத்தி வளைச்சு நிற்கினமாம். நிறைய ஆமி செத்துப் போச்சதாம். அந்த நேரம் விநாசியும் வந்தார். முகத்தில் மகிழ்ச்சி அப்பிக் கிடந்தது.

“ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆமியள் சரி எண்டு கதைக்கினம் இனி ஆனையிறவுக்காரர் இந்தக் கோபத்தை எல்லாம் எங்களில் காட்டப் போறாங்கள்.”

“கவனமாய் இருக்கத்தான் வேணும்”

“நாங்களும் குஞ்சுப் பரந்தனில் இருந்து என்ன செய்யிறது. புதுக்குடியிருப்போட போவம் எண்டு பார்க்கிறன். மனிசியினர் தமயனவை அங்க இருக்கினம். போனா மகேசனை

ஏதும் கடையிலே நிற்க விடலாம். இளையவனை ஏதும் கராச்சில சேர்த்து விடலாம்.”

“ஆள் உதவி உள்ள இடத்தில் போயிருக்கிறது நல்லது விநாசி.”

“நீங்களும் ஊரிலே இருக்காமல் கொஞ்சம் தூரத்தில் போய் இருங்கோ.

“ஓம். பார்த்துச் செய்வம் ஓடி ஓடி களைச்சுப் போனம்.”

“பரந்தன் சந்திக்கடைக்காரர் எல்லாம் சாமான்களை ஏத்திக் கொண்டு தூர இடங்களுக்குப் போகினம்” என்றான் யோகன்.

“நாங்களும் இங்க இருக்க வேண்டாம் ஐயா. வாங்கோ விக்ரி வீட்ட போய் இருப்பம்.”

“ஓம் மோனை நாளைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. முருகன்ர பூசையைப் பார்த்திட்டு சனிக்கிழமை போவம்.”

அன்று இரவு ஆனையிறவிலிருந்து தொடர்ச்சியாக எறிகணைகள் வந்து வீழ்ந்து வெடித்துச் சிதறின. சத்தங்கள் அதிர் வைத்தன.

“அய்யோ என்னப்பா இப்பிடிச் ஷெல் அடிக்கிறார்கள்” பராசத்தி பயத்தோடு சொன்னாள். இரவு முழுக்க சரிந்து படுக்க முடியவில்லை. கதவு நிலைகள் எல்லாம் அதிர்ந்து ஆடின.

தொண்ணூற்றி ஆறாம் ஆண்டு யூலை மாதம் இருபத்தாறாம் நாள். விடியும் போதே எறிகணைகளின் அதிர்வோடு விடிந்தது. அதிகாலை ஹெலிஹொப்டர்களும் குண்டு வீச்சு விமானங்களும் அந்த பிரதேசத்து வானில் சுற்றிச் சுற்றி வந்து குண்டு மழை பொழியத் தொடங்கின.

“இனியும் இங்க இருக்க ஏலாது. ஐடென்ரிக் கா’ குடும்பக் காட், எல்லாத்தையும் எடுத்து வை” அவர் காசு, காணி உறுதிகள் எல்லாவற்றையும் பைக்குள் போட்டு எடுத்துக்கொண்டார். வீட்டைச் சுற்றிலும் பார்த்தார்.

“ஊர்சனங்கள் எல்லாம் வெளிக்கிட்டுப் போகுதுகள்.

கெதியாய் வாங்கோ” முருகானந்தன் அவசரப்படுத்தினான். வீட்டைக்கூடப் பூட்டவில்லை மனப்பாரத்துடன் தெருவில் இறங்கினார்கள்.

“ஐயா நீங்கள் நடந்து வாங்கோ. நான் அம்மாவைக் கொண்டுபோய் விக்ரி வீட்ட விட்டிட்டு உள் பாதையால வாறன், ஓவசியர் சந்தியில் வந்து நில்லுங்கோ.”

முருகானந்தன் பராசத்தியை மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு வேகமாய் போனான். ஒழுங்கைகள், வீதிகள் எல்லாம் சனங்கள் நெரிசல். அய்யோ என்ற பதறலுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்த சனங்களுடன் அவரும் வேகமாய் நடந்தார். எறிகணை குத்தும் ஒலி கேட்டதும் அத்தனை சனமும் அய்யோ என்று குளறிக் கொண்டு நிலத்தில் விழுந்தார்கள். சத்தம் அடங்கியதும் எழுந்து ஓடினார்கள். மிக அருகில் விழுந்து வெடிக்கும் போது மண்புழுதி எழுந்து காற்றில் பரவியது. சிறுகற்கள் சிதறிப் பறந்தன. கந்தக மணம் தலையைச் சுற்ற வைத்தது. வெள்ளிக்கிழமையும் அதுவுமாய் வீடு வாசலை விட்டுப் போகிறேமே என்று கவலையாக இருந்தது.

“ஆமிக்காரங்கள் கிளிநொச்சிக்குத்தான் வாறாங்கள் போலகிட்டு. அந்தப்பக்கம் போகாதேங்கோ....”

“அம்மாவைக் கண்டனீங்களோ எங்களோட வந்தவா இப்ப காணலை சனத்துக்க எங்க எண்டு தேடுறது...”

ஏரம்பு ஆட்களுக்குள் தாயைத் தேடிக்கொண்டிருந்தான். ஒருவரை ஒருவர் கூப்பிட்டுக்கொள்ளும் அவலங்களிடையே கிராமமே வெளியேறி பூநகரி வீதியில் நடந்தது. றோட்டுநீளத்துக்கு கிளிநொச்சிவரை இருக்கிற சனங்களும் எழுப்பி ஓடுதுகளாம்” அவருக்குத் திக்கென்றது.

விக்ரி வீட்டிலும் இருக்க முடியாமல் வரப்போகிறது. இரண்டு கால்களும் சோர்ந்து போக சிரமப்பட்டு நடந்தார்.

ஓவசியர் சந்திவரை நடக்க முருகானந்தன் வந்து ஏற்றிக் கொண்டு போனான். மேலே பயமுறுத்தும் விமானங்களைப் பயத்தோடு பார்த்தபடி தடுமாறி விழுந்து எழும்பி ஓடும் சனங்களுக்குள் மோட்டார் சைக்கிள் ஓடுவதே சிரமமாய் இருந்தது.

விக்கினேஸ்வரன் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த போது எல்லோரும் உழவுஇயந்திரப் பெட்டியில் ஏறிப்புறப்பட ஆயுத்தமாய் இருந்தார்கள்.

“ஷெல் அடிக்கின்ற வேகத்தைப் பார்த்தால் இனி இங்கயும் இருக்க ஏலாது. குஞ்சுப் பரந்தனுக்குப் போவம்”

“ஓம் மோனை விதானையார் வீட்டோவம். அங்க இருந்து பார்த்துச் செய்வம்”

அன்று மத்தியானம் குஞ்சுப்பரந்தனுக்குப் போனார்கள். ஏற்கனவே அங்கு இருந்த ஆட்களுடன் எட்டு நாட்கள் அவர்களும் இருந்தார்கள். விநாசி குடும்பம் இரணைமடு குளக்கட்டு வழியாக வட்டக்கச்சி, தர்மபுரம் என்று பயணித்து புதுக்குடியிருப்புக்கு போய் விட்டார்கள். ஓவசியர் சந்தியிலிருந்து குஞ்சுப்பரந்தன் பெரிய பரந்தன்வரை எறிகணைகள் விழத்தொடங்கின. அவர்கள் பக்கத்தில் சொல்லி ஒரு உழவியந்திரம் ஒழுங்கு செய்து புறப்பட்டார்கள்.

“எல்லாச் சனங்களும் ஸ்கந்தபுரம், அக்கராயன்குளம், எண்டு போகுதுகள். நாங்களும் அதுவரை போவம்”

அவர்கள் உருத்திரபுரம் போய் சிவன்கோவில் கடந்து நீவில் குளக்கட்டு வழியாக கோணாவில் போய் ஸ்கந்தபுரத்தை அடைந்தார்கள். தெரு நீளம் புழுதிபடிந்து களைத்துப் போன முகங்களோடு சனங்கள் மூட்டை மூடிச்சுக்களோடு நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வெய்யில் எரித்த மத்தியானப் பொழுதில் ஸ்கந்தபுரம் சந்திக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். வயிற்றுக்குள் பசி உணர்வு.

தலை கிறு கிறுவென்று சுற்றுவது போல் இருந்தது. பசிக்குது பசிக்குது என்று சாந்தன் தொடக்கம் சியாமளாவின் குழந்தைகள் வரை சிணுங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். எங்கு நிற்பது... எங்கு சமைப்பது..... எப்போது சாப்பிடுவது..... சந்தி கடந்து தூரத்தில் மாமரச் சோலை தெரிந்தது.

“முதலில் அந்த நிழலில் போய் நிற்பம்”

சிறிது தூரம் போய் அந்தக் காணிக்குள் மாமர நிழலில் இறங்கி நின்றார்கள். ஏற்கனவே அங்கு ஆட்கள் நின்று அடுப்புமூட்டி சமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அடர்ந்த கிளை பரப்பியிருந்த ஒரு மரத்தின் கீழ் அவர்களும் கல்லு எடுத்து வைத்து அடுப்பு மூட்டி பானையைத் தூக்கி வைத்தார்கள். கொண்டு வந்த பச்சரிசி, மரக்கறி எல்லாம் போட்டு ஒன்றாக அவித்து இறக்கி தட்டுகளிலும் பூவரச இலைகளைச் சேர்த்தும் போட்டுச் சாப்பிட்டார்கள்.

இரவு விக்கி வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்த பாயில் படுத்து கொண்டார்கள். நிமிர்ந்து பார்க்க வானத்தில் பிறை நிலவு, நிறைந்து போயிருந்த நட்சத்திரங்கள்.

கடவுளே..... இப்படி ஒரு நிலை வந்ததா.....

நெஞ்சுக்குள் மனக்கென்று எதுவோ புரண்டது.

வீடுவாசல் விட்டு வெகுதூரம் வந்ததாகி விட்டது.

கிளிநொச்சிப் பக்கம் இன்னமும் அதிரும் சத்தங்கள்

ஈரம் கசிந்த கண்களை இறுக்கி மூடிக்கொண்டார்.

அத்தியாயம் 11

வேப்பமரத்தின் கீழ் இருந்த மரக்குற்றியில் அமர்ந்தபடி முற்றத்து மரக்கிளையில் கட்டப்பட்ட ஊஞ்சலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சிவம்.

அவர்களின் சிரிப்பையும் உற்சாகத்தையும் பார்க்கும் போது மனதுக்குள் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருக்கிறது.

சூரியன் எதிரேயுள்ள வயல் வெளியில் சிவப்பாய் தாழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரம். குறுணிக்கற்கள் நெருடும் மண்சாலையில் வீட்டுப் பொருட்களை ஏற்றிய மாட்டுவண்டில் ஒன்று சலங்கைச் சத்தத்துடன் போய்கொண்டிருந்தது.

திடுமென குண்டு வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டு வடக்குப் பக்கமாய் நிமிர்ந்து பார்த்தார். கிளிநொச்சி பரந்தன் பக்கமாய்த்தான் குண்டுகள் போடுறாங்கள். கட்டடங்கள் வீடுகள், மனை எதுவும் மிஞ்சாது போலிருக்கிறது. கவலையோடு நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். தொடர்ந்து அதிர்வுகள் கேட்டுக் கொண்டேதானிருக்கிறது. உயிரை கையில் ஏந்திக்கொண்டு வீடு வாசல் விட்டு ஓடி ஸ்கந்தபுரம் வந்தும் இரண்டு வருடங்களுக்கும் மேலாகிவிட்டது. கிளிநொச்சி நகரமே துடைக்கப்பட்டு விட்டது போன்ற வெறுமையுடன்தான் இருக்கும், நாய்கள் மட்டுமே

ஊளையிட்டுத் திரிகின்ற தெருக்களில் இப்போது ராணுவம் நிற்கும். எல்லாச்சனங்களும் பிரதான வீதிக்கு இந்தப்பக்கமும் அந்தப்பக்கமுமாய் பிரிந்து தூர இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து விட்டார்கள். இந்தப்பக்கம் வந்தவர்களில் ஸ்கந்தபுரம், அக்கராயன் குளம் என்று சிலர் இருக்க பலர் இதையும் தாண்டி ஜெயபுரம், முழங்காவில் என்றும் துணுக்காய் மல்லாவி என்றும் போய் குடியிருந்தார்கள்.

காடுகளின் அமைதி கலைந்து போனது. தெரு ஓரங்களில் காடுகளைக் குடைந்து பிளாஸ்டிக் படங்குகளால் கூரை அமைத்துக் கொண்டு நிறையச் சனம் குடியிருந்தது.

இப்போதைக்கு ஊர் திரும்பும் சாத்தியம் இல்லை என்றே தோன்றியது. கிளிநொச்சியில் ராணுவம் இருக்கும் வரை ஊர் திரும்ப முடியாது.

இந்த இடம் பெயர்வு வாழ்க்கையே தொடர்ந்து இருக்கப் போகிறதோ என்ற பயம் எழுகிறது. ஏதோ சங்கரப்பிள்ளையின் புண்ணியத்தில் இந்த இடம் கிடைத்து இப்படி இருப்பதே போதுமானது.

ஆரம்பத்தில் இந்த இடத்தில் வீடு கட்டும் போது எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார்கள். வீடு போடும்வரை மாமர நிழலிலேயே இருந்தார்கள். முருகானந்தனும் விக்கினைஸ்வரனும் அக்கராயன் குளத்தில் இருந்த மரக்காலையில் மரங்கள் வாங்கி மாட்டு வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

“அப்பையாவும் இடம் பெயர்ந்து இந்தப்பக்கமாய்த்தான் வந்ததாம். விசாரித்துப் பார்த்து ஆளைக் கூட்டிவா. மரவேலை செய்து தரும்” ஊரில் அவர்களுக்கு எல்லா மரவேலைகளும் செய்து தருவது அப்பையாதான்.

“இத்தியடி அம்மன்கோவில் வாசலில் அப்பையாவை நேற்றுக் கண்டனான். கேட்டுக் கொண்டு வாறன்.”

சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டுபோன முருகானந்தன் அரைமணியில் அப்பையாவையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான்.

“நீங்கள் கேட்டு நான் மாட்டன் எண்டு சொல்ல ஏலுமோ அண்ணை. வந்து செய்து தாறன். கச்சேரிக்கு இங்க கொட்டில்கள் போடப்போகினம். நாங்கள் தான் மரவேலை செய்து குடுக்கிறம். மகனும் நிற்கிறான் தானே. மாறிமாறி நாங்கள் செய்து தருவம்”

“கொஞ்சம் பெரிசாய் போடவேணும் அப்பையா. இங்க நாங்கள் கனக்கப்பேர் இருக்கிறம்.”

“அதுக்கென்ன அண்ணை. இந்த ரெண்டு மரத்துக்கும் நடுவில நாப்பது அடிவரை நீளக்கொட்டில் போடலாம்.”

“சரி போடு”

மளமளவென்று அலுவல்கள் நடந்தன.

ராமசாமியும் ஆறுமுகமும் வந்து நின்று சேர்ந்து வீடுபோட்டு முடித்தார்கள். பக்கத்து மில்லில் விற்ற பழைய சீற் வாங்கி மேலே போட்டார்கள். மண்ணிலே கல் அரிந்து ஒரு அறைகட்டி தகரத்தில் கதவு போட்டார்கள். மிகுதி இடத்துக்கு அரைச்சுவர் வைத்து மேற்புறத்துக்கு உரப்பைகளை விரித்து அடித்து விறாந்தை அறை என்று பிரித்துக் கொண்டார்கள். குசினிக்குக் காட்டுத்தடிகள் வாங்கி வரிந்து கட்டினார்கள்.

பின்காணிக்குள் குளிப்பதற்கு கிணறு இருந்தது. பக்கத்துக் காணிகளில் இருப்பவர்களும் அந்தக்கிணற்றில் குளிக்க வருவார்கள். குடிப்பதற்கு நல்ல தண்ணீர் கரும்புத் தோட்டத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ள கிணற்றில் அள்ளிவர வேண்டும். பிளாஸ்டிக் கான் கொண்டு போய் நிரப்பி சைக்கிளில் கட்டிக் கொண்டு வருவார்கள்.

தெருக்கரையின் ஒரு பக்கம் ஓடும் அக்கராயன்குள

வாய்க்காலில் தண்ணீர் பாய்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும். குளிக்கவும் உடுப்புத் தோய்க்கவும் நிறைய ஆட்கள் வாய்க்கால் தண்ணீரையே பயன்படுத்தினார்கள். வாய்க்காலின் கரைகளில் வரிசையாய் குடிசைகள் போட்டு பல குடும்பங்கள் இருந்தன. வெய்யில் எறித்தால் என்ன மழை கொட்டினால் என்ன அந்தக் குடிசைகளிலேயே இருக்க வேண்டிய நிலை தான்.

முன் பின் தெரியாமல் எங்கெங்கோ இருந்து வந்தவர்கள் இப்போது அயலவராய் சுற்றத்தாராய் ஆனார்கள். கிளிநொச்சியிலிருந்து இயங்கிய அனேக நிர்வாகங்கள் இடம் பெயர்ந்து இங்கு வந்து விட்டது.

ஸ்கந்தபுரத்தில் போடப்பட்ட கொட்டில்களில் கச்சேரி இயங்குகிறது. கல்வித் திணைக்களம் அக்கராயன் மகாவித்தியாலயத்திற்கு இடம் மாறியது. புதிதாகப் போடப்பட்ட கொட்டில்களில் பிரதேசசபையும் நூலகமும் இயங்கியது. சந்தையும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. தெரு நீளத்துக்கு இருபுறமும் கடைகள் வரிசை வரிசையாக முளைத்தது. கிளிநொச்சி வைத்தியசாலை அக்கராயன் வைத்தியசாலையுடன் இணைந்து கொண்டது. புதிதாய் கொட்டில்கள் போடப்பட்டும் நோயாளிகள் வரிசை தெருவரை நீண்டது.

ஒரு தடவை தொடர்ந்து காய்ச்சல் இருந்ததால் அவரை முருகானந்தன் அக்கராயன் வைத்தியசாலைக்கு கூட்டிப்போயிருந்தான். அங்கு போய் வரிசையில் தெருவரை நீண்டிருந்த சனங்களைப் பார்த்து வேர்த்து விறு விறுத்துப் போனார். இடம் பெயர்ந்து சாப்பிடவே வழியில்லாமல் கஷ்டப்படும் சனங்களுக்கு நோய் வந்தால் என்ன செய்வது.... ஒரு பனடோல் பத்து ரூபாக்கும் வாங்க முடியாத நிலையில் சனங்கள் வைத்தியசாலையிலேயே தவமிருந்தார்கள்.

அவரும் வரிசையில் நின்று ரத்தம் சோதித்து மலேரியா என்று குளிசைகள் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வர மூன்று

மணியாகிவிட்டது. தலைசுற்ற அவர் அப்படியே படுத்து விட்டார்.

அதன் பின் ஏதோ ஒரு வருத்தம் மாறிமாறி வந்து கொண்டு தான் இருந்தது மனதிலும் உடலிலும் இயலாத்தன்மை வந்து விட்டது. ஓர் இடத்தில் இருப்பதே பெருந் துன்பமாய் இருந்தது.

முன்பெல்லாம் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் சிறிது நடந்து கரும்புத் தோட்டப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கோ, அப்பால் உள்ள முருகன் கோவிலுக்கோ போய் கும்பிட்டு வருவார். இப்போது எப்போதாவது ஒரு தடவைதான் போய் வர முடிகிறது. நிறைந்து போயிருந்த சனங்களினால் ஸ்கந்தபுரம் வீதி திணறிக் கொண்டிருந்தது.

ஊர் ஆட்கள் அறிந்தவர் தெரிந்தவர் என்று அவரைத்தேடிக்கொண்டு வந்து கதைத்து விட்டுப் போவார்கள், அப்போது மனதுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருக்கும். ஊரே ஒவ்வொரு திசையில் சிதறிப்போய்விட்டது.

பரந்தனுக்கு அந்தப்பக்கமாய் தர்மபுரத்தில் போயிருந்த பரமுவின் மனைவி எறிகணை வீச்சில் இறந்ததாய் சிதம்பரியும், யோகனும் வந்து சொன்ன போது மனதுக்குள் பாரம் அழுத்தியது. வளர்ந்த பொம்பிளைப்பிள்ளையளையும் வைச்சுக்கொண்டு பரமு என்ன செய்யப்போறானோ.... அவ்வளவு தூரம் அயலில் இருந்த பழகியவர்களின் செத்த வீட்டுக்குக்கூட போக இயலாத நிலை அதிக துன்பத்தைத் தந்தது.

கேட்கிற ஒவ்வொரு செய்திகளும் கவலையைத்தானே தருகிறது. அவர் தூர வானத்தையும் வயல்வெளியையும் பார்த்தார்.

சூரியன் முற்றாய் மறைந்து இருள் மெதுவாய்ப் படரத் தொடங்கியது.

“பொழுது படுறநேரம். காத்துக்க இதில்

இருக்காதேங்கோ. உள்ள வாங்கோ” பராசத்தி வந்து கூப்பிட்டாள்.

“விளையாடினது போதும் எல்லாரும் வாங்கோ. கால்முகம் கழுவியிட்டு படிக்கவேணும்”

அவர் மெதுவாய் எழுந்தார். உடம்பே சோர்ந்து போகிறது. ஏன் இந்த தளர்வோ தெரியவில்லை.

வீட்டின் உள்ளே நுழைந்து விறாந்தையில் இருந்த கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டார். அவருக்காக வாங்கப்பட்ட பழைய கட்டில். மற்றவர் எல்லோரும் மெழுகப்பட்ட தரையில் பாய் விரித்துப் படுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

வாணி இரண்டு லாம்புகளைக் கொழுத்திக் கொண்டு வந்து விறாந்தையில் வைத்தாள். சாந்தனும், சசீலனும் ஒரு லாம்பின் முன்னால் படிக்க அமர்ந்தார்கள். சியாமளாவினதும் விக்கினேஸ்வரனதும் பிள்ளைகள் மற்ற லாம்பைச் சுற்றி புத்தகங்களுடன் அமர்ந்துகொண்டார்கள். மண்ணெண்ணெய் லீற்றர் இருநூற்றைம்பது ரூபா விறாறாலும் வீட்டுக்கு தேவைப்படும் விளக்குகளைக் கொளுத்தத்தானே வேண்டும்

இவர்கள் கிளிநொச்சியில் படித்த பாடசாலை இப்போது நீள நீளக்கொட்டில்கள் போடப்பட்டு அக்கராயனில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தளபாடங்கள் இல்லாததால் தரையில் பாய்விரித்து அமர்ந்து கொண்டு தான் படிப்பு நடக்கிறது. சில்நேரம் நிழல் மரங்களின் கீழும் வகுப்புக்கள் நடக்கும். இடம் பெயர்ந்து வந்த ஆரம்ப நாட்களில் மரங்களின் கீழேயே சில பாடசாலைகள் நடந்திருக்கின்றன.

“ஏய் சத்தம் போடாமல் படியுங்கோ. ஆரும் சத்தம் போட்டால் அடிதான் விழும்” சியாமளாவின் அதட்டலில்

அமைதியானார்கள்.

“எனக்கு பசிக்குது அம்மா”

“கொஞ்சநேரம் படிச்சிட்டு வந்தால் தான், சாப்பாடு. இருந்து படியுங்கோ”

“பிள்ளையளுக்குச் சாப்பாடு குடுங்கோவன்”

அவர் குசினியைப் பார்த்து குரல் கொடுத்தார்.

“பத்து நிமிசம் படிக்கட்டும். சாப்பிட்டால் படிக்காமல் படுத்திடுவினம். இப்பதான் புட்டு அவிக்கிறம்.

தடி வரிந்த பக்கத்துக் குசினிக்குள் அவர்களது நடமாட்டம் தெரிந்தது. காட்டுத்தடிகள் விளாசி எரிந்த அடுப்பின் முன் பராசத்தி இருந்து நீத்துப் பெட்டியில் புட்டை அவிய வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். வாணி தேங்காய் துருவ சியாமளா தட்டுக்களைக்கழுவ முற்றத்துக்கு எடுத்துப்போனாள். விக்கியின் மனைவி தண்ணீர் வாளியை எடுத்து வைத்தாள்.

“கொஞ்சம் வெள்ளை உந்த சாப்பாடுகளைச் செய்தால் என்ன. நாலுபேரும் சேர்ந்து என்ன செய்கிறீர்கள். பிள்ளைகளுக்குப் பசியல்லே...”

அவர் அலுப்புடன் கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டார்.

அவருக்கு அன்னத்தின் நினைவு வந்தது. இடம் பெயர்ந்து வந்த இத்தனை நாட்களில் அந்தப்பக்கத்திலிருந்து ஒரு தகவலையும் அறிய முடியாதுள்ளது.

முற்றாகப் பாதை அடைக்கப்பட்ட பிறகு நடராசாவும் வரவில்லை.

நடராச வருவதென்றால் காங்கேசந்துறையிலிருந்து

கப்பலில் திருகோணமலைக்கு வந்து பிறகு பஸ்ஸில் வவுனியாவிற்கு வந்து வன்னிக்கு வரவேண்டும். இந்த சுற்றுப் பாதையால் வருவது எவ்வளவு சிரமம். ஐம்பத்தைந்து மைல்கள் நீளமுள்ள பாதையில் பயணிக்க முடியாமல் சுற்றுப்பாதையால் ஐம்பத்தைந்து மணி நேரம் பயணிக்க வேண்டியிருப்பது எத்தனை துன்பம். அப்படித்தான் அவ்வளவு தூரம் சுற்றி வசந்தனைப் பார்க்க வந்தாலும் இவர்கள் இருப்பது நடராசாவுக்குத் தெரியாது. அவருக்குள் எந்நேரமும் அந்த யோசனையே இருந்தது.

இரவு சாப்பிட்டு விட்டு சுருட்டுப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

வீடு அமைதியாகிவிட்டது. விறாந்தையில் லாம்பு மெல்லிய வெளிச்சத்துடன் எரிந்து கொண்டிருந்தது. வெம்மையான காற்று புளுக்கத்தைத் தந்தது. வானத்தில் வட்ட நிலவு வெளிச்சத்தை அள்ளி இறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த காணிக்குள் இருந்த குடிசைகளில் விளக்கு வெளிச்சத்தைக் காணமுடியவில்லை. நிலவு எறிக்கும் நாட்களில் குடிசைகளின் விளக்குகள் எரிவதில்லை. அனேகம் பேரின் நிலை இந்த விதமாகத்தான் இருக்கிறது. வாய் கசந்து ஊறிய எச்சிலை எழுந்து போய் துப்பி விட்டு மறுபடியும் வந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

இருளை ஊடுருவிக்கொண்டு பெருங்குரலில் ஓலமிட்டு அழும் பெண்ணின் குரல் பக்கத்துக் குடிசையிலிருந்து கேட்டது.

அத்தியாயம் 12

அமைதியான இரவுப் பொழுதில் எழுந்த அந்த அழகைக்குரல் வெகு நேரத்துக்கு கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. தரையில் பாய்விரித்துப் படுத்திருந்த பராசக்தி எழுந்து அமர்ந்தாள்.

“பாவம், இரவுபகல் எண்டில்லாமல் மங்கை அழுது கொண்டிருக்குது. அதின்ர நிலை பெரிய பரிதாபம்.”

அவர் அந்தத் திசையை உன்னிப்பாய் பார்த்தார். ஜெயந்தி நகரிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து பக்கத்து காணியில் குடிசை போட்டு இருப்பவர்கள். ஊர்க்கார ஆட்களுடன் போனகிழமை தங்கள் வீடற்கு தேங்காய் பிடுங்கி வரப்போன இவளின் கணவன் அங்கு நின்ற இராணுவத்தினரால் சுடப்பட்டு விழ மற்றவர்கள் ஓடி வந்து விட்டார்கள்.

அவர்கள் சொல்லித்தான் விபரம் தெரிந்தது. நடுத்தெருவில் விழுந்த அவன் உடலைக்கூட எடுத்து வர முடியவில்லை.

நாலு பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு இந்தப் பெண் என்ன செய்யப் போகிறாளோ.

“ஒரு கிழமையாய் இப்படித்தான் ஒரே அழகை.

சமையலும் இல்லை சாப்பாடும் இல்லை தாய்தகப்பன் இருந்து என்ன செய்யிறது.”

இப்பிடி எத்தினை சம்பவங்கள்.

வீடு பார் க்கப் போனவர்கள்... பொருட்கள் எடுக்கப்போனவர்கள் என்று எத்தினைபேர் திரும்பியே வராமல் போயிருக்கிறார்கள். சனமும்தான் என்ன செய்யும். இன்னொரு இடத்தில் வந்து இருந்துகொண்டு என்ன தொழிலைச் செய்ய முடியும்.

சுலி வேலை செய்து சீவியம் நடத்தியவர்கள் இப்போது பசி பட்டினியுடன் வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ராமசாமி ஆறுமுகம் எல்லாம் முட்கொம்பன் காட்டுக்கோ குமரன்தாழ்வுக் காட்டுக்கோ போய் விறகு வெட்டி சயிக்கினில் கட்டிக் கொண்டு வந்து விற்று சீவிக்கிறார்கள். அரைவயிறுக் கஞ்சி குடிக்கக் கூட அந்த வருமானம் போதுமாதாக இல்லை. நாலு நாட்கள் பட்டினி இருந்து விட்டு ஐந்தாம் நாள் அவர்களிடம் வருகிறார்கள்

என்ன வேலையை அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். இம்முறை மகேந்திரன் எங்கள் பிள்ளையின் பிறந்த நாளை நாம் கொண்டாடவில்லை. அதற்கு ஆகும் செலவை உங்களுக்கு அனுப்புகிறோம். ராமசாமி ஆறுமுகம் மற்றும் எங்களிடம் வேலை செய்தவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் என்று அனுப்பிய காசை அவர்களுக்கெல்லாம் பகிர்ந்து கொடுத்திருந்தார். எவ்வளவு சந்தோசமாய் வாங்கிப்போனார்கள்.

அவர் கட்டிலில் சரிந்து படுத்துக் கொண்டார்.

மறுநாள் காலையிலிருந்தே கிளிநொச்சிப்பக்கம் தொடர்ந்து சத்தங்கள் கேட்படி இருந்தன. இத்தனைதூரம் வந்தாகிவிட்டது. இந்த பத்துமைல் தூரம் கூட பாதுகாப்பானதா என்று தெரியவில்லை.

“ஜெயசிக்குறு” என்ற பெயரில் தெற்குப் பக்கத்திலிருந்தும் இராணுவ நடவடிக்கை தீவிரமாய் நடந்து கொண்டிருந்தது. வடக்கிலும் தெற்கிலுமாக நிற்கும் இராணுவம் முன்னேறி வந்து விடுமோ என்ற பதைபதைப்பிலேயே வாழ்க்கை போய்க் கொண்டிருக்கிறது. போனமாதம் கூட அவர்களின் தலைக்கு மேலாக கூவிக் கொண்டு போன எறிகணைகள் அக்கராயன் வைத்தியசாலையில் விழுந்து நாலுபேர் இறந்திருக்கிறார்கள். இலக்கு எது என்றில்லாமல் எல்லா இடங்களிலும் வந்து விழும் எறிகணைகள்

முறிப்பில் தேவாலயத்துக்குப் போன பாதிரியாரை காணவில்லை என்று ஊரே பரபரத்துக்கொண்டிருந்தது. முறிப்பில் இருந்து சனங்களும் எழும்பி இந்தப்பக்கம் வந்துவிட்டார்கள். இங்கே இருந்த சனங்கள் உட்பக்கமாய் போய்விட்டார்கள். வாய்க்கால் சரிவுகளில் இருந்த பல குடிசைகளை இப்போது காணவில்லை. அம்பலப்பெருமாளுக்குளம், கோட்டைகட்டியகுளம், வன்னேரிக்குளம் என்று போய்விட்டார்கள்.

பதைபதைப்புடனான இந்த வாழ்க்கையே இப்போதெல்லாம் பழகிவிட்டது. நல்ல தண்ணீருக்கு அலைவதும் புழுதி படிந்த வீதிகளில் நடப்பதும் விறகு வெட்டிச் சுமப்பதும் இயல்பான வாழ்வாய் அமைந்து விட்டது.

ஊரில் அவரின் வயல் வேலைகளுக்கு வருகின்ற தங்கள் அன்று காலை கலைந்த தலையும் சிவந்த கண்களுமாய் வந்தான்.

“பந்தல் போட தடிகள் இருக்குதா ஐயா.”

“எல்லாம் விட்டு வெறுங்கையோட ஓடி வந்த எங்களிட்ட தடியள் எங்காலை, ஏன் மோனை தடி.”

“மனிசி செத்துப்போச்சது. முத்தத்தில் பந்தல் போடவேணும்.” விக்கித்துப் போய் அவனைப் பார்த்தார்.

‘மனிசியை ஆஸ்பத்திரியில் வைச்சிருந்தனியல்லே’ பராசக்தி கேட்டாள்.

“ஓம் அம்மா. ஆன சாப்பாடோ மருந்தோ குடுக்கஏலாமல் போச்சு. இப்ப செத்தவீட்டுக்குக்கூட காசு இல்லை.” தலைகுனிந்து நின்றான்.

“ஊரில் செத்தவீடு என்றால் எல்லாரும் காசு போட்டுச் செய்யிறது. இங்க விட ஏலுமே. இங்கதான் கட்டாயம் செய்ய வேணும்” முருகானந்தனைப் பார்த்தார்.

“தம்பி! எனக்கு உடம்பு ஏலாம கிடக்கு. விசயம் கேள்விப்பட்டு எங்கட ஊர்ச்சனமீ வரும். நீ போய் காசு ஒழுங்கு செய்துவிடு.”

முருகானந்தன் தங்கனோடு போக அவர் அப்படியே அமர்ந்து விட்டார்.

“மனிசி அங்க செத்துக்கிடக்க இவன் தடி தேடித்திரியிறான். பாவம் நாலைஞ்சு பிள்ளையள், தாய்க்கிழவிதான் இருக்குது. என்ன செய்யப்போகுதோ எப்பிடி வளர்க்கப் போகுதோ...” அவருக்கு உடம்பு குளிர்ந்து கொண்டு வந்தது.

“காய்ச்சல் வரப்போகுது போலக் கிடக்கு. உள்ளுக்க நடுங்குது.”

இப்போதெல்லாம் அதிக நேரம் படுக்கையிலேயே படுத்திருந்தார். பத்திரிகைகள் மட்டும் தவறாமல் பார்ப்பார். பத்திரிகைகளில் செய்திகள் என்றவகையில் எத்தனையோ நிகழ்வுகள்.

அதிகமானவை துக்கமான சம்பவங்கள் தான். ஆனாலும் விடிந்தால் அவருக்கு பத்திரிகை படிக்க வேண்டும்.

அப்படி ஒருநாள் பத்திரிகை பார்த்தபோது இளங்கோவின் வீரச்சாவு பற்றி அறிந்து கொண்டார். உடன் வசந்தன், ஆசாத், கவிதன் என்று தனக்குத் தெரிந்த எல்லோரையும் வரிசையாய் நினைத்துக் கொண்டார்.

வசந்தனைப் பார்த்து எவ்வளவு நாளாகி விட்டது. இப்போது கிளிநொச்சியைச் சுற்றியுள்ள இடத்திலோ புளியங்குளப்பக்கமோ எங்கேதான் நிற்கிறானோ தெரியவில்லை.

திரும்பவும் ஊருக்குப் போகும் ஆசை நிறைவேறுமா என்ற ஏக்கம் அடிமனதை உலுப்பிக் கொண்டிருந்தது. வீடு வாசல் எப்படி இருக்கிறதோ... வயல் எல்லாம் புல் படர்ந்து பற்றைகள் வளர்ந்திருக்கும். ஆள் அரவமற்ற அந்த வயல் வெளியில் இப்போது கொக்குகள் பறக்குமா... அல்லது அவையும் இடம்பெயர்ந்து எங்கேனும் போயிருக்குமா...

ஒவ்வொன்றையும் நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு வலித்தது. உடலும் மனமும் பலவீனமடைய காய்ச்சல்தான் திரும்பத் திரும்ப வந்தது. இம்முறை மூளை மலேரியா வந்து அவரை நன்றாக வாட்டி எடுத்துவிட்டது. வீட்டைவிட்டு அவர் எங்கும் செல்வதில்லை.

படுக்கையில் படுத்திருப்பது கூட துன்பம்தான்.. யோசனையிலேயே மனம் குழம்பிப் போகிறது. எப்போதேனும் ஒருதடவையேனும் மரியக்கண்டுவின் நினைவு வரும். மரியக் கண்டுவுக்கு ஏதும் நடந்தால்கூட அவர்களால் அறிவிக்க இயலாது. இந்த விலாசம் தெரியாது.

எல்லோரும் எங்கெங்கு சிதறிப்போனார்கள், கார்த்திகேசு எப்படி இருக்கிறாரோ என்று யோசிப்பார். விநாசி இந்த இடப் பெயர்வு வாழ்வில் எவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவிக்கக் கூடும். ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கக் கூட முடியாதிருப்பது எத்தனை துயரம்.

அன்று மத்தியானம் விக்கினேஸ்வரனுடன் வசந்தன் வந்திருந்தான். அவனைப்பார்த்ததும் சோர்வு மறைய எழுந்து அமர்ந்தார்.

“தற்சயலாய் அண்ணா சிலையடி ரோட்டில கண்டு கூட்டி வாறன்.”

“உள்ள வாமோனை”

“சரியாய் மெலிஞ்சு போனீங்கள் ஐயா”

கையைப் பிடித்து பரிவோடு கேட்டான்.

“எனக்கென்ன மோனை நீங்கள் எப்பிடி இருக்கிறீங்கள். இளங்கோவினர் விசயம் கேள்விப்பட்டனாங்கள்.”

“கவிதனுக்கும் சரியான காயம் கால் எடுத்தாச்சு.”

“கடவுளே...” வேதனையுடன் கண்களை மூடித்திறந்தார்.

“இந்தா தேசிக்காய்த்தண்ணி குடிச்சிட்டு இருந்து கதை.”

பராசக்தியிடம் வாங்கி மடமடவென குடித்தான்.

“அப்பா பிறகு வரேலயே...”

“இல்லை ஐயா பாதை அடைபட்டு இடம்பெயர்ந்து வந்த பிறகு அவர் இந்தப்பக்கம் வரேலை.”

“அப்பா வந்தால் எங்களிடையும் வரச்சொல்லு மோனை. நாங்கள் ஊருக்குப் போட்ட கடிதமும் கிடைச்சதோ இல்லையோ ஒரு தகவலும் வரேலை.”

“இந்தா கை கழுவு சாப்பாடு கொண்டு வாறன்.”

“நேரம் போயிட்டுது போகவேணும்”.

“சாப்பிட்டுப் போவன். ரெண்டு மணியாகுது.”

வசந்தன் கை கழுவிவிட்டு வந்து அவசர அவசரமாய் சாப்பிட்டான்.

“இப்ப உங்கட இடம் தெரியும்தானே. இன்னொரு நாள் ஆறுதலாய் வாறன். என்னை ஏத்திக்கொண்டு போய் இத்தியடி அம்மன் கோயிலடியில் விட்டு விடுங்கோ.” சாந்தன் அவனை சைக்கிளில் ஏத்திக் கொண்டு போனான்.

“நடராச வந்தால் கட்டாயம் எங்களைப் பார்க்க வரும்.” என்றாள் பராசக்தி.

“மகேந்திரன் காச அனுப்பிற நேரங்களில் அன்னத்துக்கும் கொஞ்சம் குடுத்து விடலாம் பாவம் என்ன கஷ்டப்படுறானோ. அங்கயும் இந்த நேரம் உழைப்பு பிழைப்பு செய்ய ஏலாமல் தானே இருக்கும். போட்ட கடிதத்துக்கும் பதில் இல்லை. நாங்கள் இங்க இருக்கிறதெண்டு அதுகளுக்கும் தெரியாது. அதுகளும் ஊரை விட்டு போயிட்டுதுகளோ என்னவோ”

அவர் மனது அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அன்னத்தை பார்க்க வேண்டும்போல இருந்தது. இனிமேல் ஒருதடவை கூட அவளைப்பார்க்க முடியாமல் போய்விடுமோ என்ற கவலை எழுந்தது.

வன்னியின் தெற்குப்பக்கமாக ராணுவம் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. அதிரும் சத்தங்களுடனேயே ஒவ்வொரு அதிகாலைகளும் விடிந்தன.

மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு அதிகாலையில்

கிளிநொச்சிப் பக்கம் தொடர்ச்சியாக சத்தங்கள் கேட்கத்தொடங்கின.

“கிளிநொச்சியில் பெரிய சண்டையாம்.” என்ற கதை எங்கும் பரவியது. பத்திரிகைகள் பரபரப்பான செய்திகள் தந்தன.

மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது. இடி மின்னல் வெட்ட கொட்டித்தள்ளியது. காற்று குளிரோடு வீசியது. வாய்க்கால்களில் வெள்ளம் பொங்கிப் புரண்டு ஓடியது. தெரு சேறும் தண்ணீருமாய் நீண்டிருந்தது.

“கிளிநொச்சி ஆமிக் காம்ப் அடிச்சாச்சாம். செத்தவைபோக மிச்சப்பேர் ஆனையிறவுக்கு தப்பி ஓடியிட்டாங்களாம்.”

கூட்டம் கூட்டமாய் சனம் நின்று கதைத்தது.

“யோகன் கிளிநொச்சிவரை போய் பார்த்திட்டு வந்தவன். எல்லாக் கட்டிடமும் இடிஞ்சபோய் சுகாடாய் கிடக்காம். கந்தசாமி கோயில் கூட சேதம்தானாம்.” சிதம்பரி வந்தபோது சொன்னார்.

“கிளிநொச்சி மீட்டாலும் இப்போதைக்கு குடியிருக்கப் போகேலாது.”

“உண்மைதான் அண்ணை. ஆனையிறவில் ஆமி இருக்கும் மட்டும் போய் இருக்க ஏலாது”

ஆனையிறவு என்ற சொல் அவர்களின் மனங்களில் ஏற்படுத்திய காயம் ஆழமானது. அந்த பெருவெளியும் தழும்பிநிற்கும் பரந்த நீர்ப் பரப்பும் தமது அழகை தொலைத்து நீண்ட காலங்களாகிவிட்டது.

“இனி என்ன எங்கட கடைசிக்காலம் தானே. ஒருக்கா

எங்கட ஊருக்கு போகவேணும். அதுதான் என்றை ஆசை.” அவரது குரல் தளுதளுத்தது. சிதம்பரி அவரைக் கவலையுடன் பார்த்தார்.

திடீரென அதிக முதுமையடைந்தவர் போல தோற்றம் தந்த முகவரிகள்..... எதிரே தெருவை.... அதற்கும் அப்பால் தெரிந்த வயல் வெளியை வெறித்துப் பார்க்கும் அந்த வெற்றுப் பார்வை...

“கவலைப்படாதேங்கோ அண்ணை. ஒரு நாளைக்கு எங்கட ஊருக்குப் போகத்தான் போறம். நிலைமை எப்பிடி மாறும் எண்டு சொல்ல ஏலாதுதானே”

ஒரு வருட நகர்வில் நிலைமை மாறியது.

ஒட்டுகட்டான் பக்கத்தில் முதல் அதிர்வு கேட்டது. தொடர்ந்து காடுகள் அதிர்ந்தது. தெற்குப் பக்கமாய் அவர்களை நெருங்கி வந்த ஆபத்து விலகியது. தென்பக்கம் சத்தங்கள் ஓய்ந்து வட பக்கத்தில் கேட்க ஆரம்பித்தது.

குடாரப்பு கரையில் தரையிறக்கம் என்று பத்திரிகையில் செய்தி படித்தபோது இலக்கு எதுவென்று புரிந்தது.

தூரத்தில் பளிச்சென்று ஒரு நட்சத்திரம் மின்னியது. முருகா... என்று பல உயிர்களுக்காய் மனம் பிரார்த்தித்தது.

அத்தியாயம் 13

“ஆனையிறவைப் பிடிச்சாச்சாம்”

“ஆனையிறவில் நிண்ட ஆமியெல்லாம் சரியாம்.”

“கடவுளே இனித்தான் நிம்மதி...”

திருவிழாக்கூட்டம் போல சனமெல்லாம் திரண்டு தெருவில் நின்றது. வீதியில் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு வாகனங்கள் ஓடித்திரிந்தன. வட திசையில் கேட்ட அதிர்வுகள் இப்போது நின்றுவிட்டது.

சந்திக்குச் சந்தி சனங்களின் கூட்டம். ஒவ்வொன்ற உற்சாகம் அவர்களுக்குள் பொங்கித் தழும்பிக்கொண்டிருந்தது.

சாந்தன் வானொலியை திருப்பி சிறப்புச் செய்தியை சத்தமாய் ஒலிக்க வைத்தான். அவருக்கு கண்களில் நீர் நிரம்பி நின்றது. நாடி நரம்பெல்லாம் சிலிர்த்தது. கடவுளே முருகா என்று அப்படியே அமர்ந்துவிட்டார்.

இது கனவல்ல உண்மைதான். கனமாக முடிக்கிடந்த கரிய இருள் மேகம் உண்மையாகவே கலைந்து போய்விட்டது. வதைபட்டும் வலிபொறுத்தும் வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு இனி

விடுதலை. பதுங்கு குழிக்குள் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கெண்டிருந்த அவலத்துக்கு இனி முற்றுப்புள்ளி.

மூச்சை நன்றாக இழுத்துக்கொண்டு விட்டார். நடுங்கும் கரங்களால் நெஞ்சை நீவிவிட்டுக்கொண்டார்.

வெளியே நடக்கின்ற பரபரப்புக்களை சாந்தனும் சசீலனும் உடனுக்குடன் அவருக்கு ஓடிவந்து சொன்னார்கள். தெரிந்தவர்கள் அறிந்தவர்கள் அவரையும் தேடி வந்து தங்கள் மகிழ்ச்சியை பகிர்ந்து கொண்டு போனார்கள். இந்தப் பரபரப்புக்களோடு நாட்கள் நகர்ந்தது தெரியாமல் நகர்ந்து போனது.

பளையெல்லாம் தாண்டி முகமாலை வரை சண்டை தொடர்ந்தது. மறுபக்கத்தால் தென்மராட்சிப் பக்கங்களில் வெடிகளின் அதிர்வுகள் கேட்டது. சில மாதங்களில் ராணுவம் சாவகச்சேரி, நுணாவில், மட்டுவில் பக்கம் திரும்பி தாக்குதல் தொடர்ந்த போது அந்த அதிர்வு கடல் தாண்டி இங்கு வரை கேட்டது.

“மலரிபரல் எண்டு கொண்டுவந்து அடிக்கிறாங்களாம். ஒரே நேரத்தில் எத்தனையோ குண்டுபோய் வெடிக்குமாம். அதுதான் விடாம இப்பிடி சத்தம் கேட்கிது.” என்று விபரம் சொன்னான் சாந்தன்.

சாவகச்சேரியின் அழிவு பற்றி அறிந்த போது சொல்லத்தெரியாத கலக்கம் மனதுள் எழுந்தது. சுற்றுப்புற ஊர்களெல்லாம் அடிபடும் போது எங்கட ஊர் மட்டும் தப்பப் போகிறதா.... என்ற கலக்கம், சாவகச்சேரிப் பக்கங்களிலிருந்து உடுத்த உடுப்புக்களுடன் சங்குப்பிட்டிப்பாதை கடந்து ஓடிவந்தவர்களின் கதைகளைக் கேட்க தலை விறைத்துப் போனது. எறிகணைகள் பட்டு விழுந்த உறவுகளை எடுக்கக்கூட அவகாசமில்லாமல் ஓடிவந்த பரிதாபம். ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொரு கண்ணீர்க்கதைகள்.

இரவு பத்துமணியான பின்பு கூட உறக்கம் வர மறுத்தது. எழுந்து அமர்ந்து கொண்டு பராசத்தியிடம் கவலையோடு சொல்லிக்கொண்டார்.

“எங்கட ஊர்ச்சனங்களும் எவ்வளவு அல்லற்பட்டிருக்குங்கள். இதுக்குள்ள இந்த அன்னம் என்ன செய்தாளோ..... பிள்ளைகுட்டியளோட எங்கபோனாளோ செந்திருவும் கல்யாணம் கட்டினாளோ என்னவோ.... அதுகளை நினைக்க நெஞ்சுக்க அடைக்குது.

அவர் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“நீங்கள் யோசிக்காதேங்கோ. ஊரோட ஒத்து எங்காவது பாதுகாப்பாய் போயிருப்பினம்.” பராசத்தி சமாதானம் சொன்னாலும் அவளுக்கும் கவலையாகத்தான் இருந்தது.

“ஒரு தகவலையும் அறிய ஏலாமல் கிடக்கு. கார்த்திகேசு ஆட்களும் என்ன மாதிரியோ. தெரியேலை. தெரிஞ்சவை அறிஞ்சவை சொந்தக்காரர் எண்டு எத்தினைபேர்....”

அதன் பிறகு இரண்டு மூன்று தடவை வசந்தன் வந்திருந்தாலும் தனக்கும் எந்தத் தகவலும் தெரியாது என்று சொன்னான்.

“ஆனாலும் எங்கட ஊரிலயும் ஒருதரும் இருக்கமாட்டினம். அநேகமாய் எல்லாரும் வடமராட்சிப்பக்கம்தான் போயிருப்பினம்.”

“வடமராச்சியில் அதுகளுக்கு ஒருதரையும் தெரியாதே. எங்கபோய் இருக்குங்கள்”

“ஆட்களைத் தெரிஞ்சவச்சுக்கொண்டே இத்தினை சனங்களும் இடம் பெயர்ந்து வந்ததுகள். ஓடி வந்த உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு நிழல் கிடைச்சதுதானே ஐயா. அது போல அவைக்கும் எங்கையோ ஒரு நிழல் கிடைக்கும் தானே.”

“உன்னைப் பார்க்க அப்பாவும் வரேலை நடராச வந்தால் என்ன ஏதெண்டு விவரம் கேட்கலாம்.”

“கவலைப்படாதையுங்கோ ஐயா. எல்லாரும் சுகமாய் இருப்பினம்.”

கவலைப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை. யோசித்ததில் மனமும் உடலும் சோர்ந்து போனது.

ஆனையிறவில் ராணுவம் இல்லாமல் போனாலும் கிளிநொச்சிப் பக்கம் குடியிருக்க உடனடியாகப் போக முடியவில்லை.

“கிளிநொச்சியை சுத்தியிருக்கிற இடங்களில் வெண்புறா ஆட்கள் தொடர்ந்து கண்ணிவெடி, மிதிவெடிகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கினம்” என்றான் முருகானந்தன்.

“அது மட்டுமே. வேலிக்கரையளிலும் வாய்க்கால் பத்தைக்குள்ளையும் எலும்புக் கூடுகளும் கிடந்து எடுக்கினம்” என்றான் சாந்தன்.

“ஊருக்குள்ள போனதுகளை காணேலை எண்டு தேடிக்கொண்டிருந்த சனம் இப்ப எலும்புக்கூடுகளை அடையாளம் பார்க்க ஓடிப்போகுதுகளாம்.”

“அதில் உடைபட்ட எலும்புகள்தான் கூடுதலாய் எடுபடுகுதாம்.”

பக்கத்துலீட்டு மங்கை முற்றத்து மாமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து பராசத்தியிடம் சொல்லி அழுததை அவரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நானும் ஒவ்வொரு முறையும் பார்க்கப் போறனான்

எலும்புக்கூடாய் பார்க்க அடையாளம் தெரியுதில்லை. மனிசனை அப்படி எண்டாலும் கண்டால் என்றமனம் ஆறும். ரெண்டு வருசமாய் அழுது கொண்டிருக்கிறன் அம்மா. பிள்ளையளையும் வைச்சுக்கொண்டு நான் என்ன செய்வன்...” அந்தப் பெண் தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அந்தப் பெண்ணின் துயரம் எத்தனை பெரியது. ஈடுசெய்ய முடியாதது..... இப்படி எத்தனை பேருக்கு இந்த பரிதாபநிலை ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். கணக்கெடுப்பு என்று வந்தால்தான் விபரம் தெரியவரும்.

கனகபுரம், உருத்திரபுரம் பகுதிகளில் உள்ள தங்கள் வீடுகளுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஆட்கள் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். நகரத்தைச் சுற்றி கண்ணிவெடி எடுத்து துப்பரவு வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது.

அன்று மாலை விறாந்தைத் திண்ணையில் அமர்ந்து தெருவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு மோட்டர் சைக்கிள் வேலி கடந்து வந்து முற்றத்தில் நின்றது. வசந்தனுக்குப் பின்னால் இருந்து இறங்கியவரைப் பார்த்ததும் சட்டென்று எழுந்து விட்டார்.

“நடராச..... வாடாப்பா. எத்தனை நாளாச்ச உன்னைப் பார்த்து. எப்ப வந்தனி”

“அண்ணை!” கண்கலங்க அவரிடம் வந்தார்.

“நடராச! நீ என்ன சரியாய் வாடிப் போனாய். ஊரில்தான் இருக்கிறீங்களோ அல்லது வேற இடத்துக்கு போனீங்களோ...”

“ஊரில் ஒரு சனம் இல்லை அண்ணை. எல்லாரும் வடமராச்சிப் பக்கம் போயிட்டம். நீங்கள் ஒரு விசயமும் அறிஞ்சிருக்க மாட்டீங்கள். நான் என்னென்று சொல்லுவன்....”

திண்ணையில் அமர்ந்து தோள் துவாயால வாய் பொத்தி அழுதார். அவருக்கு நெஞ்செல்லாம் பதறியது.

“என்னடா நடராசு. என்ன விசயம். அன்னம் பிள்ளையள் சுகமாய் இருக்குதுகளே...”

நீர் வழிந்த கண்களோடு அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“அன்னக்கா மோசம் போயிட்டா அண்ணை.”

“என்னடா சொல்லறாய்.... எப்படா நடந்தது...”

“நாலு மாசமாச்சு அண்ணை...”

“என்ற கடவுளே”

அவர் நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு விறாந்தைக் கப்பில் சாய்ந்து விட்டார். நெஞ்சுக்குள் ஒரு நடுக்கம் உருவாகி உடம்பெல்லாம் ஊடுருவியது.

அவள போய் நாலு மாதமாய் எனக்கு தெரியாமல் போச்சே... அவளின்ர முகத்தை கடைசியாய் ஒருக்கா பார்க்கக்கூட வழியில்லாமல் போச்சேடா...” கண்களில் நீர் பொங்கி வழிந்தது. அடிமனதிலிருந்து விம்மல் வெடித்துக்கிளம்பியது....

“அண்ணை.... கணேசவும் ஷெல் அடியில் அம்பிட்டு செத்துப் போயிட்டான். அந்த இடிதான் அன்னக்காவை படுக்கையில் போட்டது.. அது பெரிய கொடுமை அண்ணை”

அவர் விக்கித்துப் போய் நடராசவைப் பார்த்தார்.

“சாவகச்சேரியை சுத்தி ஷெல் அடிச்சவங்களல்லே எங்கட ஊருக்கையும் மழை மாதிரி வந்து விழுந்தது. நாங்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை அண்ணை. கையில் ஏதும் எடுக்கக்

கூட எங்களுக்கு நேரமில்லை. அப்படியே ஓடுனாங்கள். அன்னக்காவையளும் கணேச ஆட்களோட சேர்ந்து வந்தவை. றக்ரரை விட்டுட்டு என்னெண்டு போறது எண்டு எங்களை புளிவெட்டையில் நிற்கச் சொல்லிப் போட்டு கணேசவும் திரவியமும் திரும்ப ஊருக்குள்ள போனவங்கள். றக்ரரை எடுத்தக் கொண்டு வர ஷெல் விழுந்து கணேச அந்த இடத்திலேயே சரி. திரவியம் காயத்தோட தப்பி ஓடி வந்திட்டுது. அதுதான் அன்னக்காவுக்கு பெரிய இடியாப்போச்சு. கணேசவின்ர மனிசியையும் பிள்ளையளையும் கூட்டிக்கொண்டு எல்லாருமாய் வடமராச்சியில் ஒரு வீட்டில் இருந்தனாங்கள். கணேசவை நினைச்சு நினைச்சு ஒரே அழுகை தான் எல்லாரும், உழைச்சு எல்லாரையும் பார்த்தவன் கடைசி நேரம் சித்திரின உடம்பைக்கூட பார்க்க முடியேலை...”

நடராச அழுது கொண்டே சொன்னார்.

“ஐயோ..... இதென்ன கொடுமை”

பராசத்தி பெரிதாய் அழத்தொடங்கினாள். அதிர்ந்து போய் இருந்த அவர் குரல் அடைக்கக் கேட்டார்.

“செந்திரு...”

“செந்திருவை உங்கட தியாகனண்ணையின்ர மகன் நித்தியானந்தன் தான் கலியாணம் கட்டினவன். நித்தியும் செந்திருவும் தான் எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் தங்களோடு வைச்சுப் பார்க்குதுகள். ஓடிப்போன நாளிலிருந்து நாலைஞ்சு மாதமாய் அன்னக்கா ஒரே படுக்கைதான். கடைசி நேரத்திலயும். உங்களைத்தான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தா உங்களைத்தான் பார்க்க வேணும் எண்டு ஒரே அழுவா.”

அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. கைகளால் முகத்தில் அறைந்து கொண்டு அழுதார். சிறிது நேரம் அவர் அழட்டும் என்று நினைத்து நடராச எதுவும் பேசவில்லை.

“அவள் செத்துப் போனது கூட தெரியாமல் இருந்திருக்கிறனே நடராச. இடம் பெயர்ந்துபோய் ஆர் வீட்டு முத்தத்திலேயோ செத்துப்போயிட்டாளே...” குரல் அடைத்துப் போனது.

“கணேசுவின்ர மனிசியும் பிள்ளையளும்...”

“முத்ததுகள் கலியாணம் கட்டி போயிட்டுதுகள். கடைசி ரெண்டு பிள்ளையளும் தாயோட நித்தி செந்திருவோடதான் இப்பவும் இருக்குதுகள். நீங்களும் இடம் பெயர்ந்து இருக்கிறதால் உங்களுக்கும் அறிவிக்க ஏலாமப்போச்சு”

சிறிது நேரம் மரக்கப்பில் சாய்ந்தபடி அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்து கொண்டேயிருந்தது. சிலவிநாடிகள் பொறுத்து நடராசவிடம் கேட்டார்.

“நீ எப்ப திரும்ப போறாய்”

“ஒரு கிழமையில் திரும்பிப் போக வேணும் அண்ணை. திருகோணமலைக்கு கப்பலில் வந்து சரியாய் கஷ்டப்பட்டு இங்க வந்தனான். இவனைப் பார்த்தும் எத்தினை வரிசமாச்சு. இவனையும் பார்த்து உங்களையும் பார்த்திட்டன். திரும்பவும் சுத்திக்கொண்டு போய்ச் சேர்ந்திடவேணும்.”

அவர் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு முருகானந்தனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“நீங்கள் கவலைப்படாதையுங்கோ ஐயா. நாங்கள் செந்திருவுக்கு காசு குடுத்து விடுவம்.

“தம்பி தாற காசை செந்திருவிட்ட குடுத்துவிடு. எங்களால் வேற என்ன செய்ய ஏலும் வந்து ஒருக்கா அதுகளை பார்க்கிற நிலையிலையும் நான் இல்லை.”

மறுபடியும் விம்மிக் கொண்டு அழுதார்.

“அவளின்ர முகத்தை கடைசியாய் ஒருக்கா பார்க்க ஏலாமல் போச்சே.... அதைத்தான் என்னால தாங்க ஏலாதாம்.”

ஊர் பிரிந்த கவலை உறவு பிரிந்த கவலை எல்லாமாய்ச் சேர்ந்து அவரை படுக்கையில் விழுத்தியது.

படுக்கையில் படுத்த படியே எதிரே வயல்வெளிகளைப் பார்ப்பதும் வானத்தைப்பார்ப்பதுமாக அவரது பொழுது கரைந்து போனது.

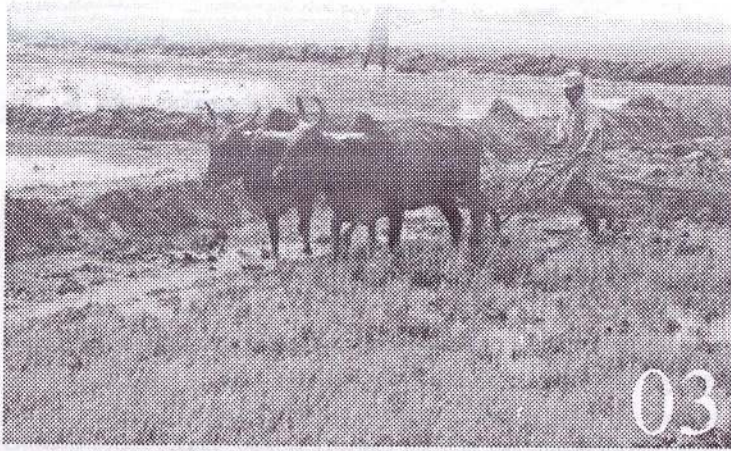
திரும்பவும் ஊருக்கு போக வேண்டும் என்ற ஆசைதான் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது.

அந்த மண்ணில் மறுபடி கால் பதிக்க வேண்டும்.

“இப்போதைக்கு எங்கட ஊருக்கு போக ஏலாது ஐயா. கண்ணிவெடி மிதிவெடிகள் எடுக்கிற வேலை நடக்குது. பாதையும் திறந்து போக்குவரத்து நடக்கத்தொடங்கினால் ஊரில் போய் இருக்கலாம்.”

முருகானந்தனும் விக்கினேஸ்வரனும் ஆதரவாய்ச் சொன்னார்கள்.

ஏப்ரல் 8ம் திகதி A-9 பாதை திறக்கப்படும் என்ற அந்தச் செய்தி மனதுக்கு உயிர்ப்பைக் கொடுத்தது.

அத்தியாயம் 14

சிவம் கண்களை மூடிப்படுத்திருந்தார். நெஞ்சின் ஆழத்தில் நிரந்தரமாய் ஒரு ஒரு வேதனை குடி கொண்டிருந்தது. “அப்பப்பா”

கண்களை மெதுவாக திறந்து பார்க்க சாந்தனின் பரிவான முகம். இவன் முகத்தைப் பார்த்ததும் வாழ்ந்து வந்த அத்தனை நாட்களையும் மனம் நினைத்துக்கொண்டு விட்டது. நினைவுகளுக்கு இத்தனை வேகமும் சக்தியும் இருக்கிறதா.

“எனக்கு ஒண்டுமில்லையப்பன், கொஞ்சம் படுத்திருக்கிறேன்.”

“சரி அப்பப்பா படுங்கோ” என்று தலையணையைச் சரிப்படுத்தி வைத்துவிட்டு அப்பால் போனான்.

மனம் என்னவோ ஒரு நிலையில் இல்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தது. விநாசியை நீண்ட நாட்களுக்குப்பின் பார்த்தது அதிக கவலையை ஏற்படுத்தியது. கார்த்திகேசுவம் இந்தமாதிரி படுக்கையில் தான் படுத்திருக்கிறார் என்று அறிந்த போது இரக்கம் வந்தது. யாரும் யாரையும் போய்ப்பார்க்கும் நிலையில் இல்லை.

நேசித்த ஒவ்வொருவரையும் இழந்துகொண்டே வந்தாகிவிட்டது. அன்னத்தின் இழப்பு என்னவோ அவர் மனதை

ஒரேயடியாக அடித்துப்போட்டு விட்டது. இன்றைக்கும் அன்னத்தை நினைத்தால் கண்ணில் நீர் நிரம்பிவிடுகிறது.

நீண்ட பெருமூச்சு அடிமனதிலிருந்து எழும்பியது. நெஞ்சுக்குள் லேசான வலி நிரந்தரமாய் இருக்கிறது. ஆழ மூச்சு எடுத்தால் சுள்ளென்று வலிக்கிறது. இனி என்ன மிச்சம் இருக்கிறது என்று நினைக்கக்கூடாது. ஒன்று இருக்கிறது, ஊருக்குப் போகவேண்டும்.

“யோகன் ஏரம்புவோட சேர்ந்துபோய் குமரபுரம் எல்லாம் பார்த்திட்டு வந்தவன். பத்தையாய் காடு வளர்ந்து கிடக்காம். இப்ப இப்பத்தான் சனம்போய் வருகுதுகள். கண்ணிவெடி, மிதிவெடி எடுக்கிற வேலை முடியுதாம். ஊர்ப்பெடியன் எல்லாம் சேர்ந்து மைதானத்தையும் ஊர் ரோட்டையும் திருத்தப்போகினமாம் கதிரவன் மாஸ்டர் சொன்னவர். ஒற்றையடிப்பாதைதான் இருக்காம்.” என்றார் சிதம்பரி.

“பாதை திறப்பட்டதால் இனி சனங்களும் போய்வரத்தொடங்கியிடும்” என்றார் தருமலிங்கம்.

“அண்ணை நீங்கள் ஊருக்க இருக்கப்போனால் நாங்களும் வந்திடுவம்.”

“போகத்தானே வேணும்” குரல் அடைக்கச் சொன்னார்.

அடுத்தநாள் சுசீலன் வந்து விட்டான். பளைவரை சைக்கிளில் போய்வந்த களைப்பு இல்லாமல் உற்சாகமாக இருந்தான். பாதை திறந்த நிகழ்வுகளை கதைகதையாய் சொன்னான். கேட்கும்போதே அவர் கண்களில் ஈரம் படர்ந்தது.

பன்னிரண்டு வருடங்களாக அடைபட்டிருந்த பாதை இப்போது அதற்கு விடிவுகாலம் வந்திருக்கிறது. இனிமேல் ஆனையிறவால் நிம்மதியாய் போய்வரலாம். முன்னைய நாட்கள் போலவே அதன் அமைதி மீண்டும் திரும்பிவிடும். கோடை காலங்களில் மறுபடியும் கூழைக்கிடாக்கள் வந்துபோகும்.

மழைக்காலங்களில் தெருக்கரையில் மோதி அடித்துக்கொண்டு தழும்பி நிற்கும் தண்ணீரில் அழகு தெரியும்.

தாமோதரியின் வண்டியில் கிடுகுகளுக்கு மேல் அமர்ந்து கொண்டு முதன்முதலில் ஆனையிறவு கடந்து வந்தநாள் அவரது நினைவில் வந்து நின்றது.

“தம்பி!” முருகானந்தனைக் கூப்பிட்டார்.

“என்ன ஐயா”

“தம்பி ஒருக்கா வீட்டபோக வேணும்.”

“மிதிவெடியள் எடுக்கிற வேலை நடக்குது. இப்பபோய் இருக்க ஏலாது ஐயா. எல்லாம் காடு பத்திக்கிடக்கு.”

“ஒருக்கா பாத்திட்டுவருவம். உள்ள போகாமல் வாசலில நிண்டு பார்த்திட்டு வருவம்.” முருகானந்தன் அவர் முகத்தை கவலையோடு பார்த்தான்.

“சரி ஐயா வாறஞாயிறு போயிட்டு வருவம்.”

“கிளியன்ர காருககுச் சொல்லி வச்ச விடு.”

ஞாயிற்றுக்கிழமை கிளியனின் கார் வாசலில் வந்து நின்றது. முன்புறம் முருகானந்தன் ஏற, பின்புறம் அவரும் விக்னேஸ்வரனும் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

“கவனமப்பா உள்ளுக்க போகாதேங்க, வாசலிலே நிண்டு பார்த்திட்டு வாங்கோ” பராசக்தி நாலாவது தடவையாக சொன்னாள்.

கார் புறப்பட்டது. கரும்புத்தோட்டம் பிள்ளையார் கோவில் தாண்டி ஸ்கந்தபுரம் சந்தி கடந்து திரும்பியது.

கிரவல்கள் நெருடும் அந்த செம்மண் சாலையில்

இப்போது சனங்களின் நடமாட்டம் சிறிது குறைந்திருந்தது. இப்போதே வெய்யில் சூடாக எறித்துக்கொண்டிருந்தது. வாகனங்கள் கடக்கையில் தெருவில் புழுதி பறந்தது.

“சித்திரை வெய்யில், அது தான் இந்த வெக்கை” அவர் துவாயால் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டார்.

அமைதியாய் காட்சி தந்த மாவீரர் துயிலுமில்லம் கடந்து கனகபுரம் டிப்போ வீதியில் கார் சென்றது. அங்கு ஆட்களின் நடமாட்டம் தென்பட்டது. மோட்டார் சைக்கிள்கள் விரிரென்று வேகமாய் கடந்து கிளிநொச்சி நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தன.

“கிளிநொச்சிக்கு இப்ப இப்ப சனங்கள் வந்திட்டுதுகள், கடையள் வீடுகளைத் திருத்தத் தொடங்கியிட்டுதுகள், டிப்போ சந்தியில்தான் பஸ் ஸ்டாண்டும் சந்தையும், முக்கால் வாசி நிர்வாகமும் பழையபடி வந்திட்டுது.” என்று கிளியன் சொல்லிக்கொண்டே வந்தான்.

“ஆனா வீடுகள் கட்டடங்கள் ஒண்டும் இல்லை. எல்லாம் இடிச்சப்போட்டாங்கள்.” அவர் வெளியே பார்த்துக்கொண்டே வந்தார். காற்றிலே வெம்மையான தூசி பரந்து முக்கை நெருடியது.

செம்மண் தூசி முகத்திலும் தலையிலும் படிந்து கிடக்க நாலைந்துபேர் தலையில் உரப்பை முடிச்சுக்களை சுமந்தபடி வெறும் கால்களுடன். அந்த வெய்யிலுக்குள் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். டிப்போ சந்தியில் ஏறி வடதிசையில் பரந்தன் பக்கமாய் கார் திரும்பியது.

“முந்தி ரவுண் என்ன வடிவாய் இருந்தது. இப்ப கல்லுக்குவியலாய் கிடக்கு. அதை துப்பரவாக்கி கன கடையள் கட்டியாச்சு. சிதைவுகளுக்கு நடுவே மெல்ல மெல்ல கிளிநொச்சி நகரம் உயிர்ப்பு பெற்றுக்கொண்டு வருகிறது. சில கடைகளில்

வியாபாரம் நடந்துகொண்டிருந்தது. கற்குவியல் களை அப்புறப்படுத்தி புதிதாய் கட்டடங்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன. றொட்டிக்கோ மைதானத்தை துப்பரவு செய்யும் பணியில் நிறையப்பேர் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மைதானம் கடந்து போக “கொஞ்சம் காரை அதில் நிப்பாட்டு” என்றார். கார் நின்றது.

அவர் இடதுபுறம் திரும்பிப் பார்த்தார். வேலாயுதத்தின் கடைத்தொகுதி ஏராளமான காயங்களுடன் ஒருபக்க சுவர் இடிந்து கரிப்புகை படிந்துபோய் இருந்தது. மேற்புறம் பதிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தின் பெயரின் பின் பாதி பிளந்து சுவரோடு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

நெஞ்சவலிக்கப் பார்த்தார் அடிமனதுக்குள் எழுந்த வேதனை அலைஅலையாய் பரவி மூச்சை இறுக்கியது ஒரு தடவை கண்களை மூடித்திறந்தார். “சரி போ” கார் நகர்ந்தது.

எத்தனை இடிபாடுகள், அதற்குள்ளிருந்து தெருநீளம் தோற்றம் பெறும் புதுப்புதுக்கட்டடங்கள்.

கந்தசாமி கோவில் பார்த்துக் கும்பிட்டுக்கொண்டார். கரடிப்போக்கு சந்தி கடந்து போகையில் மனதுக்குள் வேதனைதான் நெருடியது.

இடிந்து இன்னமும் அதிகமான பற்றை படர்ந்து கிடந்த படமாளிகையும் கண்டிவீதியில் வேலாயுதம் மகளுக்கென்று கட்டியவீடு இடிந்து கிடந்த கோலமும் தரையோடு கிடந்த அவரது மல்லும் வீடும் பிரதான வீதியில் இடிந்துக்கிடந்த அத்தனை வீடுகளின் சிதைவுகளும் மனதை பாரமாய் அழுத்தின.

கிடுகுகளுடன் போய்க்கொண்டிருந்த மாட்டுவண்டினை விலத்திக்கொண்டு கார் போனது. பார்த்தன் சந்தியை நெருங்குகையில் அவரை அறியாமல் மனதுக்குள் படபடப்பு

எழுந்தது. தெரு குண்டும் குழியுமாக அள்ளப்பட்டுக்கிடந்தது. இடிந்தும் எரிந்தும் போயிருந்த அந்த கரிபடிந்த சுவர்களுக்குள் இரண்டு தேநீர்க்கடைகளும் இரண்டு சைக்கிள் ஓட்டும் கடைகளும் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. இரண்டு மூன்று கடைகள் திருத்தும் வேலைகள் நடந்தன.

மயிலரின் மகன் தங்கள் கடைச் சுவர் கட்டும் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். கூடவே ஏரம்புவும் நின்றான்.

“அங்கால முரசுமோட்டை சனங்கள் தங்கட வீடுகளைத் திருத்தி இருக்க வந்திட்டுதுகள். பரந்தன் பக்கமும் திருத்து வேலை நடக்குது. எங்கட ஊர்தான் இப்பவும் காடுபத்திக் கிடக்குது.” கிளியன் கவலையோடு சொன்னான்.

அவர்களை கடந்து ஒரு பஸ் ஆட்களுடன் ஆனையிறவு நோக்கிப்போனது. பரந்தனிலிருந்து குமரபுரத்துக்கு போகும் பாதையில் கார் திரும்பியது. சந்தி முகப்பில் அதே அரச மரம் இன்னும் அதிகமாய் கிளை பரப்பி நின்றது. இரு பக்கமும் பற்றைகளும் புதர்களும் மூடிக்கிடக்க பாதை ஒற்றை வரியாய் நீண்டிருந்தது.

வெய்யிலின் வெம்மை தாக்க வேர்த்துப்போன முகத்தை துவாயால் துடைத்துக்கொண்டார்.

இளைஞர் வட்ட மைதானத்தில் புல்லும், புதரும் பரவியிருந்தது. அவர்களின் அலுவலக கட்டடம் இடிந்து போயிருக்க முன்புறம் இருந்த பெயர்ப்பலகை தரையில் விழுந்திருந்தது. நாலைந்து இளைஞர்கள் நின்று கற்குவியலை அப்புறப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்கள் ஊர்தானா இது... பார்வையை கூர்மையோடு இருபுறமும் பதித்தார்.

கல்வீடுகளோ ஒவ்வொரு காணியிலும் சோலையாக நின்ற தென்னை மரங்களோ வேலிகளோ மதில்களோ எதுவும் காணப்படவில்லை. வீடுகள் இருந்த இடங்களில் கற்குவியல்களே

இருந்தன. சில வீடுகளில் கற்குவியல்களைக் கூட காணவில்லை. ஊரே முற்றாக அழிந்து சிதைந்து போயிருந்தது. ஒரு வீடு கூட மிஞ்சாமல் இப்படியும் ஒரேடியாக ஒரு ஊரை அழிக்க முடியுமா? நெஞ்சுக்குள் படபடவென்று ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. வருடக்கணக்கில் தேடிய வளமும் வாழ்க்கையும் சிதைந்து போய்விட்டதன் அடையாளங்கள்.

பாடசாலைக் கட்டடங்களும் இடிந்து பாதிசுபவர்களோடு நின்றது. ஊர்ந்து வந்த கார் அவரது காணி முன் நின்றது கொண்டது. மெதுவாக இறங்கினார்.

எதிரே சைக்கிளில் வந்துக்கொண்டிருந்த யோகனும், கதிரவனும் இவர்களை கண்டதும் நின்றார்கள்.

“இதுகளைப் பார்க்க அஞ்சும் கெட்டு அறிவும்கெட்டுப்போகுது. இப்ப ஏன் ஐயா நீங்கள் வந்தனீங்கள்.”

அவர் கண்களில் நீர் திரையிட எதிரே காணியை பார்த்தார்.. தெருவிலிருந்தே பற்றைகளும் மரங்களும் வளர்ந்து காணிமுழுவதும் சடைந்திருந்தன. வீடும் நெல்லறையும் இருந்த இடங்களில் குவியலாய் கற்கள் அதைமுடிப் புற்கள் படர்ந்திருந்தன. பார்க்கப் பார்க்க நெஞ்சு தவித்து வரண்டது.

இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்து உள்ளே போனார். “மிதிவெடி இருந்தாலும் உள்ளே போகவேண்டாம் ஐயா கவனம்” முருகானந்தன் அவசரமாய் சொன்னான்.

“போகேலை மோனை இதிலதான் ” இன்னும் இரண்டடி எடுத்து வைத்தார். இந்த வாசல்... இந்த முற்றம்...

புல்லும் கல்லுக் குறுணல்களும் பரவியிருந்த அந்த நிலத்தில் அவர் அப்படியே முழங்கால்களை மடித்து அமர்ந்தார். கனமான மௌனம் நிலவியது. அந்தக் கணத்தில் அவரின் நெஞ்சு எத்தனையோ எண்ணங்களில் புரண்டெழுந்தது.

முன்புறம் குனிந்து இரண்டு உள்ளங்கைகளையும்

மண்ணில் ஊன்றிக்கொண்டார்.

வீடுவாசல் கட்டடங்கள் வாழ்வு வளம் எல்லாமே அழிந்துபோய்விட்டது. ஆனாலும் இந்த மண்மட்டும் திரும்பவும் எங்களிடமே வந்துவிட்டது.

இந்த மண்ணிலிருந்து தான் எல்லாமே வந்தது. வாழ்வு வளம் சந்தோசம் எல்லாமே.....

இனியும் வரும். இந்த மண் மறுபடி எல்லாவற்றையும் தரும்.

அவர் கண்களில் நிரம்பி நின்ற நீர்த்துளிகள் சுருக்கம் விழுந்திருந்த முகத்தில் சிறு கோடாக இறங்கியது. அவர் மெதுவாய் எழுந்தார்.

“தம்பி இந்தக் காணியை ஆட்களைப் போட்டு துப்பரவாக்கு. ஒரு வீடு போட்டுக்கொண்டு கெதியாய் நாங்கள் வந்து இருக்கவேணும். வயலையும் பத்தை வெட்டி துப்பரவாக்கி உழ ஒழுங்கு செய். இந்த காலபோகம் விதைக்கவேணும்.”

அவர் திரும்பி வந்து காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார்.

சூரியன் வெம்மையுடன் உச்சிக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

☆☆☆

தாமரைச்செல்வி

சமூக அனுபவங்களில் தன்னுடைய
கதைகளைக் கண்டெடுக்கிறார்
தாமரைச்செல்வி.
வாழ்வின் கணங்களை
அடையாளம் காண்பதில்
பலம் பெறுகிறது
தாமரைச்செல்வியின் எழுத்து.
அடிமட்ட உழைப்பாளிகளுடைய
வாழ்வின் குருதி
தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துகளில்
ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.
நெருக்கடிகளே தன்னுடைய
படைப்பின் சாரம் என்றுணர்ந்த
படைப்பாளி இவர்.
எப்போதும் சமூக நெருக்கடிகளை
தொகுத்துத் தருவதிலும்
இனங்காட்டுவதிலும் தாமரைச்செல்வி
சுடுதல் அக்கறையோடு இருக்கிறார்.
முப்பது வருடங்களில்
சிறுகதைகள், நாவல்கள் எனக் சுடுதலாக
எழுதி இருக்கிறார். இதுவரையில்
ஏழு நூல்கள் வந்திருக்கின்றன.
இது எட்டாவது புத்தகம்.
சிறுகதைகள் பிற மொழிகளிலும்
பயணித்திருக்கின்றன;
சில தேர்ந்த கதைத்தொகுப்புகளிலும்
அடையாளம் காணப்பட்டிருக்கின்றன.
தமிழ்ப் படைப்புலகிலும்
பெண் படைப்பாளிகளிலும்
தாமரைச்செல்வி
பெறும் இடம் முக்கியமானது.